

„Zsenális regény, írhatt és groteszk.”
NEW STATESMAN

IAIN BANKS

A DARÁZSGYÁR

agave

IAIN BANKS

A Darázsgyár

([Tartalom](#))

1: Az Áldozati Oszlopok

Amikor szóltak nekünk, hogy a bátyám megszökött, én aznap már körbejártam az Áldozati Oszlopokat. Tudtam, hogy történni fog valami; megmondta nekem a Gyár.

A sziget északi végén, nem messze a kompikötő szanaszét heverő romjaitól, ahol még mindig nyikorog a rozsdás csörlő kurblija, ha keleti szél fúj, két Oszlopom is ott állt a legszélső homokdűne part felőli oldalán. Az egyik Oszlopon egy patkányfej volt és két szitakötő, a másikon egy sirály és két egér. Épp az egyik egérfejet szereltem vissza, amikor a madarak káromva és jajveszékelve felrebbentek az esti levegőbe, és meg-meglibbenve köröztek, ott, ahol a dűnéken áthaladó ösvény a fészük közelében vezet el. Miután meggyőződtem róla, hogy az egérfej szilárdan tart, felkapaszkodtam a dűne tetejére, hogy a távcsövemmel figyeljem, mi történik.

Diggs, a városi rendőr kerekedett az ösvényen; leszegett fejjel és keményen nyomta a pedált, a kerekek ugyanis mélyen belesüppedtek a homokos talajba. A gyaloghídhöz érve leszállt a bicikliről, és otthagya a hidat felfüggesztő sodronyköteleknek támasztva, aztán elment a két oldalra

enyhén kilengő híd közepéig, a kapuig. Láttam, hogy megnyomja a kaputelefon gombját. Egy darabig álldogált ott, körbenézve szemlélte a néma dűnéket és az elcsendesedő madarakat. Engem nem láthatott: túlságosan jól elbújtam. Aztán az apám nyilván felvette a kaputelefont, mert Diggs kicsit meggörnyedve beleszólt a gomb melletti rácsba, majd egy lökéssel kinyitotta a kaput, és végigment a hídon, át a szigetre és végig az ösvényen, a ház felé. Amikor eltűnt a dűnék mögött, még ott ültem egy ideig, a lábam közét vakarva, miközben a szél a belekapott a hajamba, és a madarak lassan visszatértek a fészükre. Elővettem az övembe dugott csúzlit, kiválasztottam egy acél félhüvelykest, gondosan céloztam, aztán a nagy csapágygolyót magasan, nagy ívben átrepítettem a szárazföldre, el a folyó, a telefonpóznák és a rövid függőhíd fölött. Amikor eltalálta a „Tilos a belépés – Magánterület” táblát, alig hallottam a csattanást. Elmosolyodtam: ez jó ómen volt. A Gyár nem fogalmazott pontosan (ilyesmit ritkán tett), mégis az volt az érzésem, hogy akármilyen is az, amivel kapcsolatban figyelmeztet, fontos dologról van szó, és azt is gyanítottam, hogy valami rossz fog történni; én mindenesetre előrelátóan ellenőriztem az Oszlopaimat, és most láttam, hogy egyelőre a célzás is jól megy: a dolgok még mindig velem voltak.

Úgy döntöttem, nem megyek vissza rögtön a házba. Apám nem szerette, ha ott vagyok, amikor Diggs átjön, és még egyébként is ellenőriznem kellett néhány Oszlopot sötétedés előtt. Ugrálva és csúszkálva leereszkedtem a lejtőn, egyenesen a dűne árnyékába, aztán amikor lent

voltam, visszafordultam, hogy megnézzem a sziget északi végeit vigyázó aprócska fejeket és testeket. Göcsörtös ágakra felszúrt porhüvelyek: úgy tűnt, velük minden a legnagyobb rendben. A szél lágyan lebegtette a faág-végtagjaikra csomózott fekete szalagokat: nekem integettek. Úgy döntöttem, mégsem történhet semmi nagyon rossz, és hogy holnap újra megkérdezem majd a Gyárat, bővebb tájékoztatásért folyamodva. Kis szerencsével az apámtól is hallhatok valamit, ha pedig egyenesen mázlim van, akkor talán igaz is lesz, amit mond.

Leraktam a zsákokat a fejekkel és tetemekkel a Bunkerban, épp amikor a nappal végleg elenyészett, és felragyogtak az első csillagok. A madaraktól tudtam, hogy Diggs pár perccel korábban elment, úgyhogy a rövidebb úton visszarahantam a házba, amelyben a szokásos helyeken égett a villany. Apámat a konyhában találtam.

– Diggs most ment el. Gondolom, tudod.

A hideg vizes csap alá tartotta az épp akkor elszívott kövér szivarvéget, egy pillanatig eresztette rá a vizet, amíg a barna csikk sercegve kialudt, majd az elázott maradványt a szemétkébe dobta. Lepakoltam a dolgaimat a nagy asztalra, vállat vontam, és leültem. Apám bekapcsolta a leveses fazék alatt a gázt, a fedőt felemelve bekukkantott a melegedő kotyvalékra, aztán hátrafordult és rám nézett.

Úgy vállmagasságban szürkés-kék füstfelhő lebegett a szobában, közepén jókora hullám, amelyet valószínűleg én kavartam, amikor bejöttem a hátsó teraszról a kétszárnyú ajtón. A hullám lassan emelkedett közöttünk, miközben

apám merev tekintettel engem bámult. Fészkelődtem, aztán a földre néztem, miközben a fekete csúzi szárát piszkáltam. Egy pillanatig úgy rémlett, mintha apám gondterhelt volna, de nagyon jó színész volt, és lehet, hogy épp ezt akarta elhitetni velem, így aztán a lelkem mélyén nem voltam meggyőzve.

– Azt hiszem, jobb lesz, ha elmondom neked – kezdte, majd megint elfordult, felvett egy fakanalat, és a levest kavargatta. Vártam. – Ericről van szó.

Rögtön tudtam, mi történt. A többit nem is kellett elmondania. Azt hiszem, abból a kevésből, amit addig mondott, akár arra is gondolhattam volna, hogy a féltestvérem meghalt, megbetegedett, hogy *vele* történt valami rossz, de akkor már tudtam, hogy olyasmiről van szó, amit Eric csinált, és hogy csak egyetlen dolgot tehetett, amitől az apám gondterheltnek tűnhet. Megszökött. Mégsem szóltam semmit.

– Eric megszökött a kórházból. Diggs azért jött, hogy szóljon nekünk. Úgy hiszik, visszajöhet ide, és nem kizárt, hogy errefelé tart. Szedd le azokat a holmikát az asztalról, hányszor mondjam még?

Még mindig nekem háttal állva belekóstolt a levesbe. Vártam, amíg felém fordul, és elvettem az asztalról a csúzlit, a távcsövet és a lapátot. Apám ugyanazon a színtelen hangon folytatta:

– Hát én alig hiszem, hogy eljut ilyen messzire. Egy-két napon belül úgymint elkapják. De azért gondoltam, elmondom. Nehogy mástól kelljen hallanod. Vegyél elő tárgyért!

Odamentem a konyhaszekrényhez, és kivettem egy tányért, aztán visszaültem, egyik lábamat keresztbe vetve magam alatt a széken. Apám ismét a leves kavargatásával volt elfoglalva, amelynek most már az illata is áthatolt a szivarfüstön. Éreztem az izgatottságot a gyomromban – erősödő, lökészerű bizsergést. Szóval Eric megint hazajön: ez jó-rossz. Tudtam, hogy nem kapják el. Eszembe sem jutott, hogy megkérdezzem róla a Gyárat; úgyis ideér. Kíváncsi voltam, meddig tart majd, és hogy vajon most akkor Diggsnek járnia kell-e a várost, szétkiabálva a figyelmeztetést, hogy megint elszabadult az eszelős, aki *kutyákat gyűjt fel*; mindenki zárja el a kutyáját! Apám néhány kanál levest szedett a tányéromba. Forró volt; megfűjtam. Az Áldozati Oszlopokra gondoltam. Egyszerre voltak vészjelzők és az elrettentés eszközei: fertőzött, nagy hatalmú és nagy erejű dolgok, amelyek szemmel tartották a sziget felé közeledőket, elhárítva a veszélyt. Ezek a totemek voltak az én figyelmeztető lövéseim; ha bárki beteszi a lábát a szigetre, elég, ha rájuk néz, és rögtön tudja, mire számíthat. De úgy tűnt, most fenyegetően feltartott ökölből vendégszerető, nyitott kézzé váltak. Eric kedvéért.

– Látom, megint sikerült kezét mosnod – mondta apám, miközben a forró levest szürcsöltem. Ezt szarkasztikusnak szánta. Levette a whiskysüveget a kredencről, és töltött magának. A másik poharat, amely sejtésem szerint a rendőré lehetett, berakta a mosogatóba. Leült az asztal túlsó végén.

Az apám magas és vékony termetű, bár kissé

meggörnyedt. Finom vonású arca olyan, akár egy nőé; a szeme sötét. Bicegve jár, amióta csak az eszemet tudom. A bal lába majdnem teljesen merev, és ha elhagyja a házat, általában bottal indul el. Amikor nagyon nyirkos az idő, az is előfordul, hogy idebent is használja a botot; olyankor hallom, ahogy végigkopog a ház szőnyegtelen szobáin és folyosóin: szobáról szobára járó, tompán kongó hang.

Az a bot a Gyár biztonságának jelképe. Apám görcsbe merevedett lába meghagyta nekem menedék és szentély gyanánt a nagy padlás jó meleg terét, közvetlenül a tető alatt, ahol nincs más, csak kacat és szemét, ahol csendben moccan a por, ferdén ömlik be a napfény, és ahol a Gyár székel – némán, elevenen és mozdulatlanul.

Apám nem bír felmászni a legfelső szintről a padlásra vezető keskeny létrán; de még ha odáig fel bírna is jutni, tudom, képtelen lenne úgy kitekeredni, hogy a létra tetejéről felkapaszkodjon a feljárón, közben még a kéménykürtő téglafalát is megkerülve, magára a padlásra.

Úgyhogy az a hely ott fent az enyém.

Azt hiszem, apám úgy negyvenöt körül lehet, bár néha szerintem sokkal idősebbnek látszik, máskor meg azt gondolom, akár fiatalabb is lehetne. Nem hajlandó megmondani a korát, így aztán a negyvenöt csak az én becslésem, a külseje alapján.

– Milyen magas ez az asztal? – kérdezte váratlanul, épp amikor indultam volna a kenyértartó felé, hogy egy szelet kenyérral kitöröljem a tányérom. Megfordultam és ránéztem, azon tűnődve, miért vesztegeti az idejét egy ilyen egyszerű kérdéssel.

– Harminc hüvelyk – feleltem, és kivettem egy darab kenyérhéjat a tartóból.

– Helytelen – csapott rá a válaszra vigyorogva. – Két láb és hat hüvelyk.[1]

Fejcsóválva és bosszúsan ráncoltam a homlokom; tányérom belsejéről letöröltem a barna csíkot, amelyet a leves széle hagyott. Volt idő, amikor komolyan tartottam ezektől az idióta kérdésektől, de most, eltekintve attól, hogy tudnom kell a ház összes részének és benne is szinte mindennek a magasságát, hosszúságát, szélességét, területét és térfogatát, már pontosan látom, mire megy ki ez az egész rögeszme. Néha kínos tud lenni, amikor vendégeink vannak, még akkor is, ha családtagok, és tudják, mire számíthatnak. Ott ülnek, valószínűleg a nappaliban, és épp azon tűnődnek, hogy vajon kapnak-e bármit is enni Apától, vagy inkább csak rögtönzött kiselőadást tart majd nekik a vastagbélrákról vagy a galandférgेkről, amikor apám odasompolyog valamelyikükhöz, körülnéz, hogy megbizonyosodjon róla, mindenki rá figyel, majd cinkos tekintettel, színpadiasan suttogva megkérdi:

– Látod ott azt az ajtót? Pontosan nyolcvanöt hüvelyk egyik sarkától a másikig.

Aztán kacsintva odébb megy, vagy flegmán visszahuppan a székére.

Amióta csak az eszemet tudom, a ház mindig tele volt papírszeletkével, rajtuk fekete golyóstollal akkurátusan odakanyarított számok, odaerősítve a székek lábához, a szőnyegek széléhez, a bögrék aljához, a rádiók

antennájához, a fiókokhoz, a tévéképernyőhöz, a fazekak és lábosok füléhez, a felcímkézett tárgy pontos méreteivel. Még a növények leveleire tűzve is akadnak ceruzával írt cetlik. Gyerekkoromban egyszer körbementem, és az egész házban letépkedtem a cetliket; nadrágszíjjal kaptam érte a fenekemre, hozzá még kétnapi szobafogságot. Később apám a fejébe vette, hogy hasznos és jellemformáló hatással volna rám, ha éppolyan jól tudnám az összes méretet, mint ő, így aztán órákig ott kellett ülnöm a Mérések Könyve fölött (kivehető lapokból álló monstrum, amelybe a szobák és a tárgyak kategóriái szerint gondosan fel van jegyezve a cetliken olvasható összes adat), vagy a ház szobáit kellett járnom egy jegyzetömbbel, saját méréseket végezve. S mindez csak ráadás volt azok mellé az órák mellé, amelyeket apám adott nekem matematikából, történelemből és egyebekből. Nem sok időm maradt odakint játszani, amit igencsak rossz néven vettem. Akkoriban épp egy Háború kellős közepén voltam – ha jól emlékszem, a Tengeri Kagylók a Döglött Legyek ellen –, s miközben ott rostokoltam a könyvtárban a könyv fölött, és próbáltam nyitva tartani a szemem, magamba szíva az összes birodalmi mértékegységet, a szél szétfújta a légyhadserégemet, telehintve vele a fél szigetet, a tenger pedig előbb elsüllyesztette a kagylóimat a dagály után ott maradt tócsákban, majd betemette őket homokkal. Szerencsére apám belefáradt nagyszabású vállalkozásába, és megelégedett azzal, hogy néha nekem szögezett egy-egy kérdést, amely az esernyőtartó pintben megadott úrtartalmára vonatkozott, vagy a házban abban

az adott pillanatban épp használatban lévő függönyök összterületére, természetesen az acre, más néven angol hold törtjeiben kifejezve.

– Nem vagyok hajlandó több ilyen kérdésre válaszolni – mondtam neki, miközben a mosogatóhoz vittem a tányéromat. – Már évekkkel ezelőtt át kellett volna térnünk a méterrendszerre.

Apám prüszkölve ürítette ki poharát.

– Hektár meg a többi hülyeség. Szó sem lehet róla. Tudod, hogy az egész a földgömb méretein alapul. Persze mondanom sem kell, hogy ez mekkora marhaság.

Sóhajtvá vettem ki egy almát az ablakpárkányon álló tálból. Valamikor az apám bemesélte nekem, hogy a föld nem gömb, hanem Möbius-szalag alakú. Máig állítja, hogy ő hisz ebben, és nagy csinnadrattával küldözgeti el a kéziratát a londoni kiadóknak: rá akarja venni őket, hogy kiadják a sajátos elméletet kifejtő könyvét, de tudom, hogy ezt is csak a felhajtás miatt csinálja, és hogy a legnagyobb élvezetét abban leli, amikor a végül mindig visszaküldött kéziratok láttán eljátssza először a döbrent hitetlenkedést, majd a jogos felháborodást. Ez nagyjából háromhavonta megismétlődik, és gyanítom, hogy az élet feleannyi élvezetet sem tartogatna számára, ha nem játszhatná végig az ilyen szertartásokat. Ő mindenesetre azt állítja, ez az egyik oka annak, hogy a hülye méricskélésével nem tér át a metrikus szabványra, pedig valójában csak lusta.

– Na és mit csináltál ma? – meredt rám az asztal másik oldaláról, miközben az üres whiskys-pohárral gurigázott az asztallap fáján.

Vállat vontam.

– Kint voltam. Sétáltam, meg ilyesmi.

– Megint gátakat építettél? – kérdezte gúnyosan.

– Nem – feleltem, magabiztosan rázva a fejemet és beleharapva az almába. – Ma nem.

– Remélem, nem isten teremtményeit öldösted.

Megint vállat vontam. Naná, hogy öltem. Mindenfélét. Mégis, hogy a fenébe szerezzek fejeket és tetemeket az Oszlopokhoz meg a Bunkerba, ha nem ölök? Egyszerűen nincs elég természetes halál. De az ilyesmit úgysem lehet elmagyarázni az embereknek.

– Néha azt hiszem, neked kéne kórházban lenned, nem pedig Ericnek. – Halkan beszélt, és sötét szemöldöke alól figyelt. Valaha megrémített volna az efféle beszéd, de csak valaha. Majdnem tizenhét vagyok: már nem gyerek. Itt, Skóciában ennyi idősen akár meg is nőszülhetnék szülői engedély nélkül, s ez már egy évvel ezelőtt is így volt. Elismerem, nem lenne túl sok értelme, ha megnőszülnék, de az elv a lényeg.

Egyébként sem én vagyok Eric; én én vagyok, én itt vagyok, és kész. Nem zaklatom az embereket, és ha jót akarnak maguknak, ők is jobban teszik, ha békén hagynak. Én aztán nem ajándékozgatok lángoló kutyákat, nem mászkálok markomban nyüzsgő férgelkkel vagy a számba tömött gilisztákkal, hogy az itteni kisgyerekeket ijesztgessem. A városbeliek nyugodtan mondhatják, hogy „Hiszen tudja, elmentek neki otthonról”, de ez csak az ő kis tréfájuk (néha, csak hogy még nyilvánvalóbb legyen a dolog, mutogatnak a saját halántékukra, miközben

mondják); engem nem érdekel. Megtanultam együtt élni ezzel a fogyatékossgal, és megtanultam mások nélkül élni, úgyhogy felőlem mondhatnak, amit akarnak.

Az apám viszont most mintha bántani akart volna; ő általában nem mondott ilyeneket. Biztosan megrázták az Ericről érkező hírek. Azt hiszem, ő is tudta, akárcsak én, hogy Eric haza fog érn, és aggódott, hogy vajon mi lesz. Hát meg tudom érteni, és abban sem kételkedem, hogy miattam is aggódott. Egy büntett jelképe vagyok, és ha Eric esetleg hazatér és felkavarja a dolgokat, még napvilágra kerülhet Az Igazság Frankról.

Engem soha nem anyakönyveztek. Nincs születési anyakönyvi kivonatom, nincs társadalombiztosítási azonosítóm, nincs semmi, amiből kiderülhet, hogy létezem, vagy hogy valaha a világon voltam. Tudom, hogy ez bűn, ahogy az apám is tudja, és azt hiszem, néha azért megbánja a döntést, amelyet tizenhét évvel ezelőtt, hippianarchista vagy mit tudom én, milyen korszakában hozott.

Nem mintha nagyon megsínyletem volna mindezt, sőt, még élveztem is, azt pedig aligha állíthatja bárki is, hogy nem részesültem oktatásban. Valószínűleg többet tudok a hagyományos iskolai tantárgyakból, mint a legtöbb korombeli. Na jó, panaszkodhatnék néha, már ami az apám által átadott információ *néhány* darabjának igazságtartalmát illeti. Mióta egyedül is át tudok menni Porteneilbe, és utána tudok nézni a dolgoknak a könyvtárban, nem adhat már be minden hülyeséget, de amíg kisebb voltam, időről időre átvert, tökéletes baromságokat válaszolva becsületes, bár naiv

kérdéseimre. *Évekig* abban a hitben voltam, hogy Pátosz a három testőr egyike, Fellatio a *Hamlet* egyik szereplője, Kvarc egy svéd város, a Guinness pedig úgy készül, hogy az ír parasztok tapossák a tőzeget.

Manapság azonban már elérem a házikönyvtár legfelső polcát is, vagy bemehetek Porteneilbe, az ottani könyvtárba; mindent ellenőrizhetek, amit apámtól hallok, így aztán kénytelen igazat mondani. Szerintem ettől rém ideges, de hát így változnak a dolgok. Nevezzük haladásnak.

De tényleg nem vagyok műveletlen. Noha képtelen volt megállni, hogy ne élje ki meglehetősen éretlen humorát és ne meséljen be nekem pár hülyeséget, apám azt nem tudta volna elviselni, hogy az ő fia legalább valamilyen szempontból ne adjon okot atyai büszkeségre; mivel a testem eleve reménytelen eset volt, csak az elmém jöhetett számításba. Hát ezért volt az a sok tanóra. Az apám művelt ember, és egy csomó dolgot átadott abból, amit eleve is tudott, s emellett még egész rendszeren tanulmányozta is azokat a területeket, ahol kevésbé volt otthon, csak hogy engem tanítani tudjon. Az apámnak doktorátusa van kémiából, de lehet, hogy biokémiából – ebben nem vagyok biztos. Mindenesetre úgy tűnik, a hétköznapi orvostudományból is eleget tudott – s talán még megvoltak a kapcsolatai a szakmán belül is – ahhoz, hogy a kellő életkorban rendben megkapjam az oltásaimat, dacára annak, hogy az egészségbiztosító szemében hivatalosan nem is léteztem.

Azt hiszem, végzés után apám pár évig valamelyik egyetemen dolgozott, talán még fel is talált valamit; néha célozgat rá, hogy valami jogdíjat kap egy szabadalom vagy micsoda után, de gyanítom, az öreg hippi abból a családi vagyonból él, amit a Cauldhame familiának még sikerült eltitkolnia.

Az alapján, ami eljutott hozzám, úgy tűnik, a család vagy kétszáz éve él Skóciának ezen a részén, és valaha egy csomó föld a mienk volt errefelé. Mára nem maradt belőle semmi, csak a sziget, és az sem valami nagy; apálykor igazából alig számít szigetnek. Családunk dicső múltjának másik megmaradt ereklyéje a név, amelyet Porteneil éjszakai életének legfelkapottabb helye visel: a lerobbant, ócska csehót Cauldhame Armsnak hívják. Bár természetesen még mindig nem vagyok nagykorú, mostanában hébe-hóba már eljárak oda, és figyelem, ahogy a helyi fiatalság színe-java próbál átvedleni punkzenésszé. Ott találkoztam az egyetlen emberrel, akit barátomnak nevezhetek: Jamie-vel, a törpével, akinek megengedem, hogy felüljön a vállamra, és onnan nézze az együtteseket.

– Nem hinném, hogy eljut idáig. Elkapják valahol – ismételte apám hosszú és borús csendet követően. Felállt, hogy kiöblítse a poharát. Én dúdoltam magamban valamit; ezt mindig olyankor csinálom, amikor nevetni vagy mosolyogni támad kedvem, de aztán meggondolom magam.

Apám rám nézett:

– Bemegyek a dolgozószobába. Majd ne felejtsd el bezárni

a házat, jó?

– Okés – mondtam.

– Jó éjszakát.

Apám kiment a konyhából. Én ülve maradtam és Kenőkirályt néztem, a vakolólapátomat. Lesöpörtem róla a ráragadt, megszáradt homokszemcséket. A dolgozószoba. Kevés mind ez ideig kielégítetlen ambícióm egyike, hogy bejussak az öreg dolgozójába. A pincét legalább már láttam, sőt, hébe-hóba jártam is ott; ismerem minden szobát a földszinten és a második emeleten; a padlás az én birodalmam, még hozzá nem is akármilyen hely: az ad otthont a Darázsgyárnak; de ezt az egy szobát az első emeleten nem ismerem, sőt, még csak nem is láttam belülről.

Tudom, hogy vegyszereket tart odabent, és szerintem kísérletezni is szokott vagy valami ilyesmit, de fogalmam sincs, hogy milyen lehet a szoba, és hogy valójában mit csinál odabent. Nem szűrődik ki más, mint néha valami fura szag, és apám botjának kop-kopja.

Végigsimítottam a vakolólapát hosszú nyelén, azon tűnődve, hogy vajon apám adott-e nevet a botjának. Aligha. Ő nem tulajdonít nekik olyan fontosságot, mint én. Én tudom, hogy fontosak.

Azt hiszem, a dolgozószobában valami titok van. Ő is célzott már ilyesmire, nem is egyszer, de csak homályosan; épp csak annyit mondott, hogy eléggé felcsigázzon ahhoz, hogy megkérdezzem, mi a titok; biztosan akarta tudni, hogy meg akarom kérdezni. Természetesen nem kérdezem meg; tudom, úgysem kapnék normális választ. Ha

mondana is valamit, az csupa hazugság lenne, hiszen a titok nyilvánvalóan nem lenne többé titok, ha elmondaná nekem az igazat, és hozzám hasonlóan talán ő is érzi: ahogy egyre érettebbé válok, szüksége van rá, hogy legyen még valami hatalma fölöttem; nem vagyok már gyerek. Csak a hatalom ilyen kamu pillanatai miatt gondolhatja még, hogy irányítása alatt tartja azt, amit ő a rendjén való apa-fiú kapcsolatnak vél. Elég szánalmas dolog, de a kisdéd játékaival és bántó megjegyzéseivel csak a biztonságát akarja épségben tudni.

Hátradőltem a széken, és nyújtózkodtam egyet. Szeretem a konyha szagát. Ha az ételre, a gumicsizmánkra ragadt sárra és a pincéből időnként felszűrődő leheletnyi kordit szagra gondolok, valahogy olyan borzongató érzésem támad, amitől összeszorul a gyomrom. Más szaga van olyankor, amikor esett az eső és vizesek a ruháink. Télen a nagy fekete kályha szinte ontja magából a tőzeg- vagy uszadékfa-illatú meleget, minden gőzölög, kopog az eső az ablaküvegen. Olyankor a konyha valami meghitt, kuckószerű érzést áraszt magából, amitől az ember otthonosan érzi magát, mint egy összegömbölyödött nagymacska. Néha szeretném, ha lenne egy macskám. Eddig csak macskafejem volt, de azt is elvitték a sirályok. Kimentem a vécére, a konyha melletti folyosón; szarnom kellett. Pisilni nem, mert napközben lepisiltem az Oszlopokat, megfertőzve és átítatva őket a saját szaganyagommal és hatalmammal.

Ott ültem és Ericre gondoltam, akivel az a szerencsétlen dolog történt. Csóró agyalágyult. Azon tűnődtem, mint

korábban már sokszor, hogy vajon én hogy viseltem volna. De nem velem történt. Én maradtam itt és Eric ment el, az egész valahol másutt történt, és kész. Én én vagyok, az itt pedig itt van.

Csendben figyeltem, hogy vajon hallani-e apámat. Lehet, hogy rögtön lefeküdt. Gyakran a dolgozóban alszik, nem pedig a tágas hálószobájában, a másodikon, ahol az enyém is van. Lehet, hogy a hálószobában túl sok neki a kellemetlen (vagy kellemes) emlék. Akárhol aludt is, nem hallottam horkolást.

Utálom, hogy mindig le kell ülnöm, ha vécére megyek. Így, hogy van ez a szerencsétlen fogyatékoságom, majdnem mindig le kell ülnöm, mintha valami hülye piccsa lennék, de nagyon utálom. Van úgy, hogy a Cauldhame Armsban állni szoktam a piszoár előtt, de olyankor a legtöbb csak lefolyik a kezemen vagy a lábamon.

Erőlködtem. Potty, loccs. Felcsapott egy kis víz, rá a seggemre, és akkor szólalt meg a telefon.

– Bassza meg – mondtam, aztán kinevettem magamat. Gyorsan kitöröltem a seggem, felkaptam a nadrágom, közben lehúztam a láncot, aztán kikacsáztam a folyosóra, miközben a sliccemen húztam fel a cipzárt. Felrohantam a széles lépcsőn az első emeleti fordulóra, ahol az egyetlen telefonunk van. Állandóan nyúzó apámat, hogy szereltessünk be több készüléket, de azt mondja, túl kevés a hívás ahhoz, hogy megérje kibővíteni a rendszert. Még csörgött, amikor odaértem. Apám nem mutatkozott.

– Halló – mondtam. Fülkéből hívtak.

– Szkróóóók! – ordította egy hang a vonal másik végén.

Eltartottam a kagylót a fülemtől, és homlokráncolva néztem.
Amikor abbamaradt az ordítás, visszatettem a fülemhez.

– Porteneil 531 – mondtam hűvösen.

– Frank! Frank! Én vagyok. Én. Szia! Szia!

– Visszhangos a vonal, vagy mindent kétszer mondasz? –
kérdeztem. Megismertem Eric hangját.

– Mindkettő! Hahahaha!

– Szia, Eric. Hol vagy?

– Itt. És te hol vagy?

– Itt.

– Ha mind a ketten itt vagyunk, akkor minek a telefon?

– Mondd meg, hol vagy, mielőtt elfogy a pénzed!

– De ha egyszer *itt* vagy, tudnod kell. Nem tudod, hol vagy?

– felvihogott.

Higgadt maradtam:

– Ne hülyéskedj már, Eric!

– Nem hülyéskedek. Nem mondom meg, hol vagyok; úgyis csak elmondanád Angusnek, ő meg a rendőrségnek, aztán meg visszavisznek abba a kurva kórházba.

– Ne káromkodj. Tudod, hogy nem szeretem.
Természetesen nem mondom meg Apának.

– A „kurva” nem is káromkodás. Inkább... kúromkodás. Tök jó, nem?

– Nem. Na figyelj, megmondod végre, hol vagy? Tudni akarom.

– Megmondom, hol vagyok, ha te is megmondod a szerencseszámodat.

– A szerencseszámom az e.

– Az nem is szám.

- De igenis, szám. Transzcendens szám: 2,718...
- Ez csalás. Én egész számokra gondoltam.
- Pontosabban kellett volna fogalmaznod – mondtam, aztán felsóhajtottam, miközben hallottam a sípjeleket, és azt, hogy Eric több pénzt dob be. – Visszahívjalak?
- Hihi. Ilyen könnyen nem szeded ki belőlem. És amúgy hogy vagy?
- Kösz, jól. És te?
- Én örült vagyok, természetesen – mondta felháborodott hangon. Kénytelen voltam mosolyogni.
- Nézd, Eric, feltételezem, hogy hazafelé jössz. Ha így van, kérek, ne gyűjts fel se kutyákat, se semmi mást, oké?
- Miről beszélsz? Én vagyok az, Eric! Én nem égetek kutyákat! – Kiabálni kezdett. – Én nem égetek kurva kutyákat! Mégis, mi a fenének nézel engem? Nehogy már azzal gyere, hogy kutyákat gyűjtök fel, te kis szemét! Szemét!
- Jól van, Eric, ne haragudj, ne haragudj – mondtam, amilyen gyorsan csak tudtam. – Én csak azt akarom, hogy ne legyen veled semmi; légy óvatos. Ne csinálj semmit, amivel magadra haragítod az embereket, érted? Az emberek néha rém érzékenyek tudnak lenni...
- Hát... – hallottam a kagylóban. Hallgattam, ahogy párszor levegőt vett, aztán megváltozott a hangja. – Igen, hazajövök. Csak egy kis időre, hogy megnézzem, hogy vagytok. Gondolom, csak te vagy ott, meg az öreg.
- Igen, csak ketten vagyunk. Már alig várom, hogy lássalak.
- Az jó – csend lett. – És te miért nem jössz el soha, hogy meglátogass?

- Én... én azt hittem, Apa karácsonykor volt nálad.
- Itt lett volna? Hát... De te miért nem jössz soha? – kérdezte siránkozó hangon. Egyik lábamról a másikra álltam, körülnéztem a lépcsőfordulóban, felpillantottam a lépcsőn, félig-meddig arra számítva, hogy meglátom apámat, ahogy kihajol a lépcsőkorlát fölött, vagy hogy meglátom az árnyékát a fölöttem lévő lépcsőfordulóban; azt hitte, ott el tud bújni, hogy titokban kihallgassa a telefonbeszélgetéseimet.
- Nem szeretek hosszabb időre elmenni a szigetről, Eric. Ne haragudj, de olyankor valami szörnyű érzés van a gyomromban, mintha görcsbe rándult volna az egész. Egyszerűen nem tudok elmenni olyan messzire, hogy ne aludjak itthon,... Nem megy. Szeretnék találkozni veled, de annyira messze vagy.
- Már közeledem – most megint magabiztosnak tűnt a hangja.
- Az jó. Milyen messze vagy?
- Nem mondom meg.
- Én is megmondtam a szerencseszámomat.
- Hazudtam. Mégsem mondom meg, hol vagyok.
- Ez nem...
- Na jó, most már leteszem.
- Nem akarsz beszélni Apával?
- Még nem. Majd később beszélek vele, amikor már sokkal közelebb vagyok. Most megyek. Viszlát. Vigyázz magadra.
- Te vigyázz magadra.

– Nem kell izgulni. Rendben leszek. Ugyan, mi történhetne velem?

– Csak vigyázz, hogy ne csinálj semmit, amivel felbosszantod az embereket! Tudod, hogy értem; könnyen felkapják a vizet; főleg, ha állatokról van szó. Úgy értem, nem akarok...

– Mi van? *Mi van?* Mi volt ez az egész az állatokkal? – kiabálta.

– Semmi! Én csak azt akartam mondani...

– Te kis szarzsák! – ordította. – Már megint azzal vádolsz, hogy kutyákat égetek, mi? És gondolom, a gyerekek száját meg markát is teletömöm férgekkel és gilisztákkal, ugye? Aztán meg lehungyozom őket, mi? – visította.

– Hát – kezdtem óvatosan, a telefonzsinórral játszadózva –, most, hogy emlited...

– Szemét! Szemétláda! Te kis szarzsák! Megöllek! Te... – nem hallottam a hangját, aztán megint el kellett tartanom a fülemtől a telefont, ahogy a kagylóval püfölni kezdte a fülke oldalát. Hallottam a hangos csattanások sorozatát az egykedvű sípjelek háttérében; lejárt a pénze. Visszatettem a telefonkagylót a villára.

Felnéztem, de apámnak még mindig nyoma sem volt. Felóvakodtam a lépcsőn, és kidugtam a fejem a korlát részén, de a lépcsőforduló üres volt. Sóhajtva leültem a lépcsőre. Az volt az érzésem, hogy nem kezeltem Ericet túl jól a telefonban. Az emberekkel nem tudok valami jól bánni, és bár Eric a bátyám, több mint két éve nem láttam; mióta megőrült.

Feltápászkodtam és leballagtam a konyhába, hogy

bezárjak éjszakára és összeszedjem a cuccaimat, aztán a fürdőszobába mentem. Úgy döntöttem, a szobámban tévézek vagy rádiózok, és korán elalszom, hogy pirkadatkor fel tudjak kelni: darazsat kellett fognom a Gyárnak.

Az ágyamon fekvé John Peelt^[2] hallgattam a rádióban, meg odakint a szél zúgását a ház körül és a parti hullámokat. Az ágyam alól a házi főzet élesztős szaga szállt fel.

Megint az Áldozati Oszlopokra gondoltam, de ezúttal tudatosabban, egymás után magam elé képzelve mindegyiket, felidézve helyzetüket és összetételüket; láttam magam előtt, amit azok a vak szemek néztek, úgy pörgetve le képzeletemben a látképeket egymás után, ahogy a biztonsági őrök váltogatják a kamerákat a képernyőn. Úgy éreztem, minden a legnagyobb rendben; nincs semmilyen zavaró tényező. Halott őrszemeim, önmagam kiterjesztései, akik a meghalás egyszerű, de végleges módján adták meg magukat nekem, és hajtottak fejet hatalmam előtt, nem érzékeltek semmi olyasmit, ami fenyegetheti akár a szigetet, akár engem.

Kinyitottam a szemem, és újra bekapcsoltam a kislámpát. Megnéztem magam a szoba másik végében, az éjjeliasztalka fölött lógó tükörben. Az ágytakarón feküdtem, meztelenül: csak az alsónadrág volt rajtam.

Túl kövér vagyok. Nem olyan vészes, és nem is az én hibám – ettől függetlenül nem úgy nézek ki, ahogy szeretnék. Ilyen vagyok: dundi. Erős vagyok és jó a kondim,

de mégis túl sok rajtam a háj. Azt akarom, hogy sötét és fenyegető legyek; ilyennek kellene lennem, és ilyen lehettem volna, ha nincs az a kis balesetem. Aki rám néz, soha nem találná ki, hogy megöltem három embert. Ez nem fair.

Megint eloltottam a lámpát. A szoba teljes sötétségbe borult, még a csillagfényt sem láttam, amíg a szemem nem alkalmazkodott. Lehet, hogy kérek majd egy olyan fénykibocsátó LED-es riasztós rádiót, bár nagyon szeretem a régi rézvekkert. Egyszer odaerősítettem egy-egy darazsat a tetején lévő rézvörös harangocskákra, oda, ahol a kis kalapács ütései érik őket, hogy amikor reggel berregni kezd, a kalapács majd a darazsakat találja el. Mindig felébredek, mielőtt a vekker megszólal, úgyhogy láttam is.

2: A Kígyópark

Összeszedtem a darázsból megmaradt kevéske hamut, és beraktam egy gyufásdobozba, amely egy Ericet és apámat ábrázoló régi fényképbe volt tekerve. A képen apám egy fényképet tartott a kezében: első felesége, Eric anyja volt rajta, és ő volt az egyetlen, aki mosolygott. Apám komornak tűnt, ahogy a fényképezőgépbe bámult. A kis Eric unottan és másfelé nézve az orrát piszkálta. A reggel friss volt és hideg. Pára szállongott a hegyek

lábánál elterülő erdők felett, az Északi-tenger kinti részeit köd lepte el. Teljes erőből futottam a nyugati part fövényén, ott, ahol a homok jó kemény, közben a számmal lökhajtásos gép hangját utánoztam, a távcsövet és a táskámat az oldalamhoz szorítva. Amikor elértem a Bunker vonalát, jól bedőlve a sziget belseje felé vettem az irányt, lelassítva, amint talpam alatt megéreztem a part fentebbi szakaszának puha fehér homokját. Ránéztem a víz szélén hanykolódó hulladéokra és törmelésekre, miközben elúgtam mellette, de nem volt semmi, ami érdekesnek tűnt volna, semmi, amit érdemes lett volna kihalászni, csak egy lottyadt medúza: vörös massa, belül négy halvány gyűrűvel. Finoman irányt változtattam, hogy átrepüljek fölötte, közben zúgva, hogy „Trrrrffvúúú! Trrrrrrffffvúúú!”, és menet közben jókorát rúgtam belé: a robbanástól a medúza és a homok mocskos szökőkútja lövellt fel a magasba, majd szanaszét körülöttem. „Pöhr!” Ilyen volt a robbanás hangja. Újra bedőltem az irányváltatáshoz, és egyenesen a Bunker felé süvítettem.

Az Oszlopok jó karban voltak. Nem is volt szükség a zsákra, amelyben a fejeket és tetemeiket tartottam. Végiglátogattam az összes Oszlopot, egész délelőtt dolgoztam, és a papírkoporsós darazsat végül nem két fontos Oszlop közé temettem el, ahogy eredetileg terveztem, hanem az ösvény alá, rögtön a híd szigeti végénél. Ha már ott voltam, a felfüggesztő köteleken felmásztam a híd szárazföldi tartóoszlopának a tetejére, és körülnéztem. Láttam a házat, és a padlás fölött az egyik tetőablakot. Láttam a Skót Egyház templomának tornyát is

Porteneilben, meg a város kéményeiből előkanyargó füstöt. Bal felső mellzsebemből elővettem a kis kést, és óvatosan csináltam egy bemetszést a bal hüvelykujjamon. A vörös folyadékot rákentem annak a gerendának a tetejére, amely a két álló T-gerendát köti össze a tornyon, majd az egyik táskámból elővett fertőtlenítőkendővel letöröltem a sebet. Aztán lemásztam és megkerestem a csapágygolyót, amivel előző nap eltaláltam a táblát.

Az első Mrs. Cauldhame, Mary, Eric édesanyja, belehalt a szülésbe itt a házban. Eric feje túl nagynak bizonyult számára; elvérzett a hitvesi ágyon, még 1960-ban. Ericet világéletében heves migrén gyötörte; hajlamos vagyok a betegségét annak tulajdonítani, ahogyan megérkezett a nagyvilágba. Azt hiszem, ez az egész mizéria a migrénjével meg az anyja halálával sok szállal kötődik Ahhoz, Ami Erickel Történt. Szegény szerencsétlen egyszerűen rosszkor volt rossz helyen, és történt valami nagyon valószínűtlen dolog, ami a puszta véletlen folytán számára sokkal többet jelentett, mint bárki más számára jelentett volna. De hát az ember épp az ilyesmit kockáztatja, ha elmegy innen.

Ha belegondolunk, ez azt jelenti, hogy Eric is megölt valakit. Én meg azt hittem, én vagyok az egyetlen gyilkos a szigeten, de a jó öreg Eric megelőzött: már azelőtt megölte anyucit, hogy levegőt vett volna. Na jó, nem akarattal tette, de nem mindig az számít, mit gondol az ember.

A Gyár tűzről beszélt.

Még mindig ezen gondolkodtam, azon tűnődve, vajon mit is jelenthet. A kézenfekvő értelmezés az volt, hogy Eric

megint felgyűjt majd pár kutyát, de túlságosan kiokosodtam már a Gyár jóslatait illetően ahhoz, hogy készpénznek vegyem ezt a feltevést; gyanítottam, hogy többről van szó.

Bizonyos szempontból sajnáltam, hogy Eric visszajön. Éppen egy újabb Háborút tervezgettem, talán a jövő hétre vagy utána, de most, hogy számítani kellett Eric felbukkanására, elálltam a tervtől. Már hónapok óta nem háborúztam egy jót; az utolsóban a Reguláris Katonák harcoltak az Aeroszolos Flakonok ellen. A forgatókönyv szerint az összes hetvenkettes méretű hadseregnek, beleértve a tankokat, az ágyúkat, a teherautókat, a hadi készleteket, a helikoptereket és a hajókat is, egyesülnie kellett, hogy felvegyék a harcot az Aeroszol Invázió ellen. Az Aeroszoloikat szinte lehetetlen volt megállítani, és a katonák a fegyvereikkel és a felszerelésükkel együtt egymás után olvadtak szét, amíg aztán egy bátor katona, aki felkapaszkodott a bázis felé visszarepülő Aeroszolos Flakonok egyikére, visszatérve (ezernyi kaland után) elújságolta a többieknek, hogy a flakonok leszállóbázisa egy kenyérvágó deszka, amely egy kiugró szikla alatt rejtőzik, a patak fölött. Egy egyesült kommandós egység még épp időben érkezett, és felrobbantotta a bázist, majd végül a füstölgő romok fölött még a kiugró sziklát is. Jó kis Háború volt, pontosan a megfelelő összetevőkkel, és az átlagnál látványosabb befejezéssel (amikor este hazaértem, még apám is megkérdezte, mi volt az a sok robbanás és tűz), de már túl sok idő eltelt azóta.

Mindenesetre így, hogy Eric napról napra közelebb volt,

nem tartottam jó ötletnek új Hábörúba kezdeni, hogy aztán a kellős közepén félbe kelljen hagynom és a való világgal foglalkoznom. Úgy döntöttem, egy időre felfüggesztem a hadicselekményeket. Ehelyett – miután értékes testnedveimmel megszenteltem néhány fontosabb Oszlopot – új gátrendszer építettem.

Kisebb koromban gyakran fantáziáltam arról, hogy gátat építek és úgy mentem meg a házat. Mondjuk tűz üt ki a homokdűnéket borító fűben, vagy itt zuhan le egy repülőgép, és a pincében tárolt rengeteg kordit csak azért nem robban fel, mert én egy csatorna segítségével vizet téríték el egy gátrendszerből, egyenesen a házba. Valaha az volt a legnagyobb vágyam, hogy apám vegyen nekem egy kotrógépet, amivel igazán nagy gátakat építhetnék. De mostanra sokkal kifinomultabb, sőt, metafizikusabb álláspontot foglaltam el a gátépítést illetően. Beláttam, hogy a víz ellen soha nem győzhetünk; a végén úgyis ő diadalmaskodik: szivárog, eláztat, átépít, aláás és szétfolyik. Legfeljebb annyit tehetünk, hogy építünk valamit, ami ideig-óráig eltéríti vagy elállja az útját; hogy olyasmire kényszerítjük, amit magától nem akar megtenni. Az élvezet abból az eleganciából ered, amellyel létrehozuk a kompromisszumot: aközött, ahová a víz akar menni (a gravitáció és a talaj függvényében), és aközött, amit mi akarunk tenni vele.

Igazából, azt hiszem, kevés olyan élvezet van az életben, amely felér a gátépítés örömeivel. Adjanak nekem egy jó széles partszakaszt, ami még épp elfogadható módon lejt, nincs túl sok hínár, keresztülfolyik rajta egy normális méretű

patak, és az én boldogságomnak nem lesz hja. Addigra a nap már jó magasan járt, és levettem a zubbonyomat, hogy a táskákkal és a távcsővel együtt lerakjam a földre. Kenőkirály megmerült, harapdálta, szeletelte és vágta a homokot; hatalmas, háromszintes gátat épített, amelynek központi része nyolcvan lépésre feltartóztatta az Északi Éri vizét. Ez csúcsközeli eredmény volt a kiválasztott helyen. A bukógáthoz a szokásos fém túlfolyószelepet használtam, amit a legjobb gátépítőhely mellett tartok elrejtve a dűnék között, a fő attrakció pedig egy vízvezeték volt, amelynek a fenekét a hordalék között talált fekete műanyag szemeteszsák szigetelte. A vízvezeték a túlfolyó vizet a gát fentebbi részébe vágott, három szakaszból álló áteresztő csatornán keresztül vezette el. Egy kis falut is építettem a gát és a tenger közé, utakkal, templommal és az éri maradéka fölött átívelő hiddal.

Ha átszakítunk egy jó nagy gátat, vagy akár csak hagyjuk, hogy túlfolyjon, az majdnem akkora élvezet, mint a gát megtervezése és megépítése. Szokás szerint kagylókat használtam a városka lakóinak jelképezésére. Szintén szokás szerint egyetlen kagyló sem élte túl a gátszakadás utáni áradást: mind elsüllyedtek, ami azt jelentette, hogy mindenki meghalt.

Akkorra már nagyon éhes voltam, fájt a karom, a kezem pedig vörösre horzsolódott a lapát markolászásától meg attól, hogy az ujjaimmal is ástam a homokban. Figyeltem, ahogy az első, iszapot és szemetet magával sodró áradat lezúdul a tenger felé, aztán megfordultam és hazaindultam.

– Jól hallottam, hogy tegnap este telefonáltál? – kérdezte apám.

Megráztam a fejem:

– Nem.

A konyhában ültünk és az ebéd vége felé jártunk: én a ragumat ettem, apám barna rizst algalasátával. A Városi Ruhája volt rajta: barna bakancs, háromrészes barna tweedöltöny; az asztalon barna sapkája. Ránéztem az órámra, és láttam, hogy csütörtök van. Nagyon szokatlan dolog volt, hogy csütörtökön elmenjen, akár Porteneilbe, akár messzebb. De eltökéltem, hogy nem kérdezem meg, hova megy, úgylis csak hazudna.

Amikor kiskoromban megkérdeztem tőle, hova készül, mindig azt mondta: Fussba. Azt állította, ez egy kisváros Invernesstől északra. Évek kellettek hozzá és egy csomó furcsálkodó tekintet, mire rájöttem az igazságra.

– Ma elmegyek – jelentette be két falat rizs és saláta között. Bólintottam, mire folytatta: – Későn jövök haza.

Lehet, hogy Porteneilbe készült, hogy berúgjon a Rock Hotelban, vagy Invernessbe, ahová gyakran elmegy valami olyan ügyben, amit nem köt az orromra, de azt gyanítottam, hogy ezúttal Eric van a dolog mögött.

– Jó – feleltem.

– Viszek kulcsot, úgyhogy akkor zársz be éjszakára, amikor akarsz. – Csörömpölve letette kését és villáját az üres tányérra, majd egy újrafelhasznált papírból készült barna szalvétával megtörölte a száját. – Csak ne tolj majd rá minden reteszt, jó?

– Jó.

– Ugye csinálsz magadnak valami vacsorát?

Megint bólintottam, de nem néztem fel evés közben.

– És el is mosogatsz?

Megint bólintottam.

– Nem hiszem, hogy Diggs ma is eljönne; de ha mégis, akkor szeretném, ha nem botlana beléd.

– Ne izgulj – mondtam sóhajtva.

– Ugye megleszel egyedül? – kérdezte, miközben felállt.

– Mhm – mondtam, az utolsó falat ragut rágva.

– Hát akkor én megyek is.

Amikor felnéztem, még épp láttam, ahogy a fejébe nyomja a sapkáját, és a zsebeit tapogatva körbetekint a konyhában. Még egyszer rám nézett és biccentett.

Én csak ennyit mondtam:

– Viszlát.

– Igen – mondta. – Úgy is van.

– Akkor majd találkozunk.

– Igen. – Megfordult, aztán megint vissza, még egyszer körbenézett a szobában, végül gyorsan megrázta a fejét és kiment, útközben kivéve a botját a mosógép melletti sarokból. Hallottam, hogy becsapódik a külső ajtó, aztán csend. Felsóhajtottam.

Vártam vagy egy percre, aztán felálltam, otthagya az asztalon a majdnem teljesen tiszta tányért, és végigmentem a házon a nappaliba, ahonnan láthattam a dűnék között a híd felé vezető ösvényt. Apám ott gyalogolt lehajtott fejjel, szaporán lépkedve, valami aggodalmas hányavetiséggel lóbálva a botját. Miközben figyeltem, odacsapott vele az ösvény mellett nyíló vadvirágokra.

Felrohantam, megtorpanva a hátsó lépcsőházi ablaknál, ahonnan még láttam apámat eltűnni a híd előtti utolsó dűne mögött; továbbrobogtam fel a lépcsőn, egyenesen a dolgozószoba ajtajához, és fűrgén megrángattam a fogantyút. Az ajtó szilárdan tartott: egy millimétert sem engedett. Egy napon, ebben biztos voltam, elfeledkezik róla; de nem ma.

Miután végeztem az ebéddel és elmosogattam, a szobámba mentem, ellenőriztem a házi főzetet és elővettem a légpuskámat. Megbizonyosodtam róla, hogy van elég lőszer a zubbonyzsebeimben, aztán elindultam a szárazföldre, a patak szélesebb ága és a városi szemétkerakó között elterülő Nyulas Rét felé.

Nem szeretek a puskával löni; számomra már szinte túlságosan is pontos. A csúzli amolyan Belső Dolog, azt igényli, hogy te és ő egyek legyetek. Ha rosszkedved van, elvéted a célt; de akkor is elhibázod, ha tudod, hogy épp rosszul csinálsz valamit. Ha az ember nem csípőből lő a puskával, akkor az Külső Dolog marad; az ember beállítja, céloz, és kész, hacsak nem romlott el a nézőke vagy nincs tényleg viharos szél. Ha kibiztosítottuk a puskát, akkor már abban van minden erő, amely csak arra vár, hogy egy apró ujjmozdulattal kiszabadítsuk. A csúzli az utolsó pillanatig együtt él veled; ott feszül a kezedben, együtt lélegzik és együtt mozdul veled, ugrásra készen, készen arra, hogy megránduljon és süvítve otthagyjon téged abban a drámai pózban, kitárt karral, miközben várod, hogy a repülő golyó sötét íve megtalálja a célját, várod azt a bizsergetően jóleső

csattanást.

De ha nyúlra mész, főleg ezekre az agyafúrt kis gazemberekre itt a Réten, szükséged van minden segítségre. Elég egyetlen lövés, és már iszkol is mindegyik a vackába. A puska persze jó hangos, az is ugyanúgy elijeszti őket; de amilyen hidegvérű, sebészi pontosságú eszköz, javítja az esélyeit annak, hogy már az első lövésre sikerül ölnöd.

Amennyire tudom, rossz csillagzat alatt született rokonságomban soha senkivel nem végzett lőfegyver. A Cauldhame-ek és hozzátartozóik sokféle furcsa módját választották az elpatkolásnak, de legjobb tudomásom szerint egyiküket sem nyírta ki puska golyó.

Amikor elértem a híd végét, ahol szigorúan véve véget ér a területem, egy darabig egy helyben álltam: gondolkodva, érezve, figyelve, hallgatózva és szimatolva. Úgy tűnt, tiszta a levegő.

Ha most nem számítjuk azokat, akiket én öltem meg (mind nagyjából annyi idősek voltak, mint én, amikor meggyilkoltam őket), akkor is legalább három olyan családtag jut eszembe, akik szokatlan módját választották a Teremtőjükkel való találkozásnak, akármilyenek képzelték is az öreget. Leviticus Cauldhame, apám legidősebb fivére, kivándorolt Dél-Afrikába, és vett ott egy farmot 1954-ben. Leviticus, aki oly orbitálisan buta volt, hogy az öregkori szenilitás minden bizonnyal csak javított volna a szellemi képességein, azért hagyta el Skóciát, mert a konzervatívok nem csinálták vissza az előző munkáspárti kormány szocialista reformjait: a vasutak állami kézben

maradtak, a munkásosztály pedig – most, hogy a jóléti állam megakadályozta, hogy természetes betegségekben elhulljon a férgese – úgy szaporodott, mint a nyulak; a bányák még mindig állami tulajdonban... elviselhetetlen. Olvastam néhány, apámnak írott levelét. Leviticus egész jól érezte magát odakint, bár kicsit sokallta a feketéket. Az ország politikai kettétagoltságát első leveleiben „apart-hejl”-nek nevezte, aztán valaki felvilágosította a helyes írásmódról. Tuti, hogy nem az apám volt.

Leviticus egy nap bevásárlóköriútja végeztével épp a johannesburgi rendőr-főkapitányság előtt ment a járdán, amikor egy megtébolyodott, gyilkos indulatoktól fűtött fekete öntudatlan állapotban kiugrott a legfelső emeletről, a hírek szerint zuhanás közben kitépve az összes körmét. Épp ártatlan és balszerencsés nagybátyámra zuhant, aki halálos sebesüléseket szerzett. Minden út kómába vezet, a nagybátyámé is; utolsó szavai ezek voltak:

– Te jó isten, ezek a disznók már repülni is megtanultak... A városi szemétkerakóból bátortalan füstfoszlány szállt fel épp velem szemben. Ma nem megyek el odáig, de itt is elért hozzám a buldózer hangja, amelyet alkalmanként a szemét elterítésére használtak; hallottam, ahogy felpörgette a motort és erőlködött.

Már elég régen nem voltam a szemétkerakónál, és tudtam, lassan ideje elmennem, hogy megnézzem, mi mindent selejtezték ki a derék porteneiiek. Onnan szereztem az összes aeroszolos flakont a legutóbbi Háborúhoz, nem beszélve a Darázsgyár több fontos alkatrészéről, beleértve magát a Számlapot is.

Egy másik nagybátyám, Athelwald Trapley, aki a család anyai ágáról való, a második világháború végén vándorolt ki Amerikába. Feladta a jó kis állását egy biztosítótársaságnál, hogy világgá menjen egy nővel, aztán leégy és összetört szível egy Fort Worth melletti olcsó lakókocsitelepen kötött ki, ahol is elhatározta, hogy végez magával.

Bekapcsolta a gázpalackról működő tűzhelyet és hőszugárzót, de egyikben sem gyújtotta meg a lángot, majd leült, és várta, hogy eljőjön a vég. Érthető módon ideges volt, meg kétségkívül zaklatott és zavart is, imádottjának idő előtti lelépése, valamint saját, tervbe vett távozása miatt, így aztán minden tétovázás nélkül önmaga megnyugtatójának szokásos módszeréhez fordult: rágyújtott egy Marlboróra.

Amikor kiugrott az égő roncsból, tetőtől talpig lángokban állt, és ordítva botorkált ide-oda: ő fájdalommentes halált akart, nem pedig elevenen megsülni. Így aztán fejest ugrott a lakókocsi végében álló százötven literes, esővízzel teli olajshordóba. Beszorult és megfulladt: pálcikalábai száználmasan kalimpáltak, miközben nyelte a vizet, és vergődve igyekezett úgy mozdítani a karját, hogy ki tudjon kászálódni a hordóból.

Vagy húszméternyire a Nyulas Rétre néző füves dombtól Nesztelen Futás-üzemmódba kapcsoltam, óvatosan surranva a magasra nőtt dudva és nád között, vigyázva, nehogy a nálam lévő holmik zajt csapjanak. Reménykedtem, hogy sikerül rajtaütnöm néhány kis kártevőn, de arra is készen álltam, hogy ha kell, akár napnyugtáig várok.

Nesztelenül kusztam fel a lejtőn; a fű csúszós volt a mellkasom és a hasam alatt, és megfeszített lábbal löktem magam előre. Természetesen széllal szemben voltam, és a szél elég erősen fújt, hogy hangja elnyomja a legtöbb apró neszt. Úgy láttam, a dombon nem voltak nyúl-örsemek.

Megálltam vagy két méterrel a dombtető alatt, csendesen kibiztosítottam a puskát, és megvizsgáltam az acélból és nejlonból álló töltényt, mielőtt beillesztettem a tölténytartóba és egy kattanással összecsuktam a puskát. Behunytam a szemem, és a csapdába esett, összenyomott rugóra meg a huzagolt puskacső csillogó fenekén megbújó lövedékre gondoltam. Aztán felkúsztam a tetőre.

Először azt hittem, még várnom kell. A Rét kihaltak látszott a délutáni fényben, csak a fű hullámozott a szélben. Láttam a lyukakat, a szétszóródott vagy apró halmokban álló nyúl-bogyókat, és láttam a zanótbokrokat a patakpart fölötti túloldali lejtőn, ahol a legtöbb járat nyílt, s ahol a nyulak csapásai keskeny kis ösvényeket vágtak a bokrok között. Néhány helybéli fiú itt állította fel a csapdáit, én azonban megtaláltam a dróthurkokat, hiszen láttam, amikor kitéték, és kiteptem őket a helyükről, vagy átraktam őket a fű közé azokon az ösvényeken, ahol a fiúk jártak, amikor jöttek ellenőrizni a csapdákat. Hogy beelépett-e bármelyikük a saját csapdájába, azt nem tudom, de szeretem azt gondolni, hogy jó nagyot taknyoltak. Mindenesetre mostanában már nem állítanak csapdát sem ők, sem azok a fiúk, akik a helyükre léptek; azt hiszem, kiment a divatból, és inkább a városban festékszórózzák a falakat, ragasztót szipóznak vagy csajokra hajtanak.

Az állatok ritkán okoznak nekem meglepetést, de abban a baknyúlban, ahogy megláttam ott ülni, volt valami, amitől egy pillanatra megdermedtem. Valószínűleg egész idő alatt ott volt, mozdulatlanul ülve és engem bámulva a Rét sík részének tulsó végéről, de először nem vettem észre. Amikor mégis megláttam, volt valami a mozdulatlanságában, amitől egy pillanatra én is megmerevedtem. Anélkül hogy valóban megmozdultam volna, gondolatban megráztam a fejem, hogy kitisztuljon, aztán úgy döntöttem, hogy ennek a természetes hímnek a feje pont jó lenne az egyik Oszlopomra. A nyúl olyan mozdulatlanul ült, hogy akár kitömött is lehetett volna, és azt egész biztosan láttam, hogy minden kétséget kizáróan engem néz; kis szeme meg se rebbent, orrocskája nem fintorgott, füle rezzenéstelen. Visszabámultam rá, és nagyon lassan felemeltem a puskát, hogy irányba állítsam; felváltva hol az egyik, hol a másik irányba mozdítottam, így olyan volt, mintha a hullámozó fűvel mozogna együtt valami. Körülbelül egy percig tartott, amíg a fegyvert a helyére juttattam, fejemet pedig a megfelelő helyzetbe emeltem, arcomat a puskatushoz szorítva, de a nyúl még mindig nem moccan.

Négyszeresére növe, a fonalkereszt által akkurátusan négyfelé vágott fejjel még impozánsabbnak tűnt, de ugyanolyan mozdulatlannak. Összevont szemöldökkel emeltem magasabbra a fejem, s hirtelen azt gondoltam, talán *valóban* kitömött; lehet, hogy valaki épp rajtam szórakozik. A városi fiúk? Az ugye kizárt, hogy már Eric lenne? Butaságot csináltam: túl gyorsan mozdítottam meg

a fejem ahhoz, hogy természetesnek tűnjön, és a baknyúl rögtön feliramodott a patakparti domb tetejére. Ugyanazzal a mozdulattal, gondolkodás nélkül buktam le és emeltem fel a puskát. Nem volt idő visszaállni a megfelelő testhelyzetbe, levegőt venni és finoman meghúzni a ravaszt; felemeltem, és már lőttem is, aztán egyensúlyomat veszítve és mindkét kezemmel a fegyvert szorongatva egész testtel előre bucskáztam, gurulás közben vigyázva, hogy ne kerüljön homok a puskába.

Amikor felnéztem, karommal a puskát tartva, homokba süppedt háttal, nem láttam a nyulat. Lejjebb rántottam a puskát, és jól térden vágtam magam.

– Bassza meg! – mondtam magamban.

A nyúl azonban nem bújt el egyik lyukban sem. Még csak nem is volt a patakparti lejtő közelében, ahol az üregek nyíltak. Hosszú szökkenésekkel éppen a sík részen száguldott keresztül, egyenesen felém tartva, s mintha minden elrugaszkodás után megreszketett és megremegett volna a levegőben. Úgy száguldott felém, mintha puskából lőtték volna ki: feje ide-oda rázkódott, szája visszafelé görbült, hosszú és sárga fogainál nagyobbakat soha nem láttam üregi nyúlon, legyen az élő vagy halott. A szeme olyan volt, mint két összetekeredett meztelen csiga. Bal oldalon a temporából minden szökkenésre vörös fröccsenés tört elő; már majdnem a nyakamon volt, én meg csak ültem ott és bámultam.

Nem volt idő újratölteni. Mire magamhoz tértem, az ösztönös reakciókon kívül már nem volt idő semmire. Még a levegőben elengedtem a puskát, és a csúzlim után

kaptam, amelyet mindig az övemben hordtam: a szára becsúsztatva az öv és a kordnadrágom közé. Most viszont még arra sem volt idő, hogy előszedjem a gyorsüzelő golyóimat; a nyúl fél másodperc múlva ideér, és egyenesen a torkomnak ugrik.

Eltaláltam a csúzli szíjával; a vastag fekete gumi megtekeredett a levegőben, miközben a két kezemet, mint egy ollót, magam elé emeltem és hátrabukfenceztem. Hagytam, hogy a baknyúl átrepüljön a fejem fölött, közben belerúgtam és megfordultam, így a fejem egy szintre került vele ott, ahol a nyúl hevert, de még elterülve, nyakán a fekete gumival is olyan szívósan rúgott és küzdött, mint egy rozsomák. Rásziszegtem a fogam között, és rángatva igyekeztem a gumit egyre szorosabbra hurkolni a nyakán. A baknyúl hánya-vetette magát, köpködött, lábával a földet rugdalta, és valami éles, siránkozó hangot hallatott, olyat, amiről nem hittem volna, hogy a nyulak képesek rá. Annyira fejvesztett voltam, hogy körbenéztem, mert abban sem voltam biztos, hogy a hang nem valami jel volt-e, amely az én dobermanomhoz hasonló nyuszik seregét riasztja, hogy hátulról rám rontsanak és cafatokra tépjenek.

Az az átkozott állat egyszerűen nem akart meghalni! A gumi egyre csak feszült, de még mindig nem volt elég szoros, a kezemet viszont nem tudtam megmozdítani, mert attól féltem, hogy a nyúl letépi a húst az egyik ujjamról, vagy leharapja az orrom. Ugyanebből a megfontolásból óvakodtam attól, hogy lefejeljem; nem akartam az arcomat azoknak a fogaknak a közelében érezni. A térdemmel sem tudtam eltörni a gerincét, mert így is szinte már csúsztam

lefelé a lejtőn, és azon a síkos talajon fél lábbal nem tudtam volna szilárdan megtámaszkodni. Tiszta örület volt! De hisz ez nem Afrika! Ez csak egy nyúl, nem pedig oroszlán! Mi a fene folyik itt?

Végül megharapott; álmomban sem gondoltam volna, hogy képes úgy kitekerni a nyakát. Elkapta a jobb kezem mutatóujját, pont az ízületnél.

Ez már sok volt. Felordítottam és teljes erőből húztam, közben ráztam a kezem, hátrafelé és felfelé dobáltam magam, s közben bevertem az egyik térdemet a homokban heverő puskába.

Végül a domb alján bozótszerűen növényes sűrű fűben kötöttem ki; az ujjaim elfehéredtek, ahogy a nyulat fojtogattam. Ott tartottam magam előtt a levegőben, nyaka a bélésgumi vékony fekete vonalán felfüggesztve; most olyan volt, mint valami csomó egy fekete zsinegen. Még mindig reszkettem, így nem tudtam eldönteni, hogy a görcsös rángások tőle vagy tőlem erednek-e. Aztán a gumi megadta magát. A nyúl a bal kezembe vágódott, miközben a gumi másik vége ostorként csapódott a jobb csuklómra; a két karom két ellentétes irányba hadonászott, és nagy robajjal a földre zuhantam.

A hátamon feküdtem, fejem a homokos talajon pihent, és oldalra néztem, ahol a nyúltetem feküdt egy rövid és kanyargós fekete vonal túlsó végén, beleakadva a csúzi támasztékába és nyelébe. Az állat nem mozdult.

Tekintetemet az égre vetettem, szabad kezemet ökölbe szorítottam és a földet püföltem vele. Visszanéztem a nyúlra, aztán felkeltem és odatérdeltem mellé. Halott volt;

amikor felemeltem, nyaka kettéroppant, feje ernyedten gördült oldalra. Bal tompora csapzottan vöröslött a vértől, ahol a töltényem eltalálta. Nagy állat volt, akkora, mint egy kandúr: a legnagyobb nyúl, amit valaha láttam. Úgy tűnt, túl sokáig békén hagytam a nyulakat, máskülönben tudnom kellett volna, hogy él itt egy ilyen fenevad.

Az ujjamból szivárgó vért szopogattam. A csúzlímat, a büszkeségemet és szemem fényét, a Fekete Rombolót, tönkretette egy *nyúl!* Persze leírhattam volna a veszteséget, és szerezhettem volna új gumit, vagy megkérhettem volna az öreg Cameront a vaskereskedésben, hogy keressen nekem valamit, de az már nem lenne az igazi. Valahányszor célzásra emelném, legyen a cél élő vagy élettelen, ez a pillanat mindig ott motoszkálna a fejemben. A Fekete Rombolónak vége.

Visszaültem a homokba és gyorsan körbenéztem. Még mindig nem volt ott több nyúl. Ez aligha meglepő. Nem volt vesztegetni való időm. Ha ilyesmi történik, arra csak egyféleképpen lehet reagálni.

Felkeltem, felvettem a lejtőről a félig homokba temetett puskát, felmentem a dombtetőre, körbenéztem, aztán elhatároztam, hogy megkockáztatom: úgy hagyok itt mindent, ahogy van. Összefont karomban vittem a puskát, és Vészsebességbe kapcsolva elindultam, végigcsörtetve az ösvényen, ezerrel vissza a szigetre, bízva a szerencsében és az adrenalinszintemben, hogy nem lépek rossz helyre és nem fogok ott kiterülni többszörös combcsonttöréssel, levegő után kapkodva a fűben. A húzósbab kanyaroknál a puskával egyensúlyoztam ki

magam; a fű és a föld is kiszáradt, így nem volt olyan kockázatos a dolog, mint amilyen lehetett volna. Levágtam az egyik kanyart, és átvágtattam az egyik dűnén oda, ahol a közműves csővezeték, amelyik a vizet és az áramot viszi a házhoz, előbújik a földből és átvezet a patak fölött. Átugrottam a kerítés vasdárdái fölött, páros lábbal landolva a betonra, aztán végigfutottam a cső keskeny tetején és leugrottam a sziget földjére.

A házhoz érve rögtön a szerszámos pajtához mentem. Leraktam a fegyvert, ellenőriztem a Harci Táska tartalmát, átvetettem a szíját a fejemen, és gyorsan megkötöttem a madzagját a derekamon. Újra bezártam a pajtát, és futólépésben mentem vissza a hídig, miközben próbáltam újra rendesen lélegezni. Ahogy elértem a híd közepét és átjutottam a keskeny kapun, sprintelésre váltottam.

A Nyulas Réten minden úgy volt, ahogy hagytam – a nyúl ott feküdt megfojtva és a tönkrement csúzliba gabalyodva, a homok feltúrva ott, ahol földet értem. A fű és a sok virág még mindig hullámozott a szélben; állatoknak nyoma sem volt, még a sirályok sem fedezték fel a dögöt. Azonnal munkához láttam.

Először egy húszcentis villanyvezeték-bombát vettem ki a Harci Táskából. Csináltam egy bemetszést a nyúl végbelénél. Ellenőriztem, hogy a bomba rendben van-e, főleg hogy a robbanókeverék fehér kristályai szárazak legyenek, aztán egy műanyag szívószálból készített gyutacsot és egy adag robbanóanyagot illesztettem a fekete csőbe fúrt lyuk köré, és mindent gondosan betekertem szigetelőszalaggal. Az egészet bedugtam a

még mindig meleg nyúl végelébe, és otthagytam az állatot, félig ülő helyzetben, a patakparti lejtőben nyíló üregek felé fordítva. Aztán elővettem néhány kisebb bombát, és elhelyeztem őket a nyúlüregekben, addig tiporva az alagutak bejáratának tetejét, amíg be nem omlottak, és csak a szívószál-gyutacsok vége látszott ki. Megtöltöttem a műanyag mosogatószeres flakont, és meggyújtottam a gyújtózsínort; otthagytam a lejtő tetején, ahol a legtöbb üreg volt, aztán visszamentem az első eltorlaszolt lyukhoz, és eldobható öngyújtómmal meggyújtottam a gyutacsot. Az égett műanyag szaga bevette magát az orromba, és az égő keverék lángjának fénye még ott táncolt a szememben, ahogy a következő lyukhoz siettem, közben az órára pillantva. Hat kisebb bombát helyeztem el, és negyven másodperc alatt mindegyiket meggyújtottam.

Ott ültem az üregek fölött a patakpartra néző lejtő csúcsán, a lángszóró gyújtózsínorja halványan égett a napfényben, amikor, alig több mint egy perc múlva, felrobbant az első alagút. A nadrágomon keresztül is éreztem a rengést, és elvigyorodtam. A többi is gyorsan felrobbant; a bombák szájánál elhelyezett töltet füstje valamivel mindig hamarabb tört elő a füstölgő földből, mint a fő robbanótöltet. A kirobbanó föld szétszóródott a Nyulak Rétjén, és az elfojtott robbanások tompa morajlással végighullámszórtak a levegőben. Ezen elmosolyodtam. Igazából nem is volt olyan hangos. Otthon a házban semmit nem lehetett volna hallani. A bombáknak majdnem az összes energiája arra kellett, hogy a földet kifelé, az alagutakban lévő levegőt pedig

befelé robbantsák.

Kijöttek az első elkábult nyulak; kettőnek vérzett az orra, tántorogtak, bár máskülönben sértetlennek látszottak; kis híján oldalra dőltek. Ujjamat a műanyag flakon oldalára tettem; kinyomtam belőle egy benzinsugarat úgy, hogy érje az öngyújtó kanócat, amit egy alumínium sátorpeceknél fogva a flakon szájától pár centire tartottam. A parányi acélgyűszűben álló kanóccal érintkezve a benzin belobbant, bömbölve hasította a levegőt, és fellángolva ért földet ott, ahol a két nyúl állt. A nyulak lángba borultak és felragyogtak; rohangáltak, botorkáltak és elestek. Miközben az első kettő végre elterült a fűben és ott lángolt a Rét közepe táján, merev lábakkal, mégis rángatózva, sercegve a szélben, körülnéztem, hogy nincsenek-e többen. A lángszóró száját aprócska, imbolygó lángnyelv nyalta körbe; kifújtam. Megjelent egy másik, kisebb termetű nyúl. Eltaláltam a lángcsóvával, mire lőtávolon kívülre iszkolt, a víz felé igyekezett, a domb mellé, amelyen a vérszomjas nyúl nekem rontott. Beletúrtam a Harci Táskába, kivettem a légpisztolyt, ugyanazzal a mozdulattal húztam fel a kakast és tüzeltem. Elhibáztam, és a nyúl, füstcsíkot húzva maga után, eltűnt a domb mögött.

Még három nyulat kaptam el a lángszóróval, mielőtt befejeztem. Utoljára még ráirányítottam a lángoló benzinsugarat a baknyúlra, amely még mindig ott ült, kitömve, holtan és vértől csöpögve a Rét bejáratánál. A tűz mindent elborított körülötte, a nyúl eltűnt a hullámozó narancsszínben és a fodrozódó feketében. Pár pillanat múlva lángra kapott a gyutacs, és vagy tíz másodperccel

később az egész lángtenger berobbant, valami fekete és füstölgő dolgot lökve ki a késő délutáni levegőbe, a darabjait szétszórva körben a Réten. A robbanás, amely sokkal hangosabb volt, mint az alagutaké, meg egyébként sem volt semmi, ami letompította volna, úgy hasított végig a dűnéken, mint egy ostorcsapás; még én is hátrahököltem egy kicsit, és csengeni kezdett a fülem.

Akármi maradt is meg a baknyúlból, jóval a hátam mögött ért földet. Követtem az égett hús szagát oda, ahol feküdt. A fej maradt meg legjobban, volt még egy mocskos gerincmaradvány meg néhány bordacsonk, és a bőrnek nagyjából a fele. Fogcsikorgatva felvettem a még meleg maradványt, visszavittem, és a lejtős part tetejéről odahajítottam a Rétre.

Álltam a rézsútosan ömlő napfényben, amely jó meleg és sárga volt körülöttem; a szél megperzselt hús és fű szagát hozta, az üregekből és a tetemekből füst szállt az ég felé, szürkén és feketén; a lángszóró, amely ott hevert, ahol hagytam, az el nem égett, szivárgó benzin édes szagát árasztotta. Mély lélegzetet vettem.

A maradék benzinnel még befújtam a homokban heverő csúzlit és a lángszóró elhasznált flakonját, és meggyújtottam őket. Törökülésben ültem közvetlenül a felcsapó lángok mellett, a széllal szembeni oldalról bámultam őket, amíg el nem hamvadtak, és csak a Fekete Romboló fémrésze maradt ott; aztán fogtam a kormos vázat, és oda temettem el, ahol elpusztult, a domb tövébe. A dombnak ezentúl neve is lesz: A Fekete Romboló Dombja.

A tűz már mindenütt kialudt; a fű túl nedvdús és zsenge volt ahhoz, hogy lángra kapjon. Nem mintha érdekelt volna, ha leég az egész. Felötlött bennem, hogy felgyújtom a sünzánótbokrokat, de mindig olyan derűs látványt nyújtottak, amikor virágba borultak, meg jobb szaguk is volt így, mint égetten, ezért aztán mégsem tettem meg. Úgy döntöttem, egy napra épp elég felfordulást okoztam. Megbosszultam a csúzlit, megaláztam és beszennyeztem a baknyulat – vagy amit jelentett, talán a szellemét –, móresre tanítottam, és *jól* éreztem magam. Ha a légpuska működik, ha nem került homok a nézőkéjébe vagy máshova, ahonnan nehéz lenne kitisztítani, akkor majdnem megérte a dolog. A Hadügy költségvetése kibír egy újabb csúzlit; az íjpuskámnak még vagy egy hétig várnia kell a sorára.

Bensőmben ezzel a csodás, jóllakott érzéssel összepakoltam a Harci Táskát, és kimerülten hazamentem. Közben azon járt az eszem, ami történt, próbáltam választ találni a miértekre, végiggondoltam, hogy mit tanulhatok és milyen jeleket olvashatok ki belőle.

Hazafelé menet belebotlottam a nyúlba, amelyikről azt hittem, hogy elmenekült: ott feküdt közvetlenül a patak tisztán csillogó vize mellett, megfeketedve, kicsavarodott végtagokkal, valami bizarr, kitekert, kuporgó testhelyzetbe merevedve. Halott szeme vádlón meredt rám, ahogy elmentem mellette.

Nagyot rúgtam belé; csobbant a vízben.

A másik meghalt nagybátyámat Harmsworth Stowe-nak hívták. Ő csak félig volt a nagybátyám, Eric halott anyjának

ágáról. Üzletember volt Belfastban; ő és a felesége hároméves korától kezdve majdnem négy évig nevelték Ericet. Harmsworth végül megölte magát a villanyfúróval és egy negyedhüvelykes fúrófejjel. Oldalról fúrt be a koponyájába, majd, miután látta, hogy még életben van, bár erős fájdalmai vannak, beült az autóba, és egy közeli kórházba hajtott, ahol később meghalt. Tulajdonképpen nem kizárt, hogy nekem is van valami közöm a halálához, amely pont egy évvel azután történt, hogy a Stowe házaspár elvesztette egyetlen gyermekét, Esmereldát. Noha szülei nem tudtak róla – ha már itt tartunk, senki más nem tudott róla –, ő volt az egyik áldozatom.

Aznap éjjel az ágyamban feküdtem, vártam, hogy apám hazajöjjön, vagy hogy megszólaljon a telefon, miközben azon gondolkoztam, ami aznap történt. Lehet, hogy a nagy baknyúl a Réten kívülről jött, valami vadállat, ami beszabadult az üregek közé, az itteni nyulak az ő rémuralma alatt senyvedtek, kinevezte magát vezérnek, de aztán mégis pusztulnia kellett, amikor összehozta a sorsa egy felsőbb lényvel, akinek mibenlétét képtelen volt felfogni.

Egy dolog biztos: Jel volt. Efelől meg voltam győződve. Az egész durva jelenetnek jelentenie kell valamit. Első gondolatom nyilván az lett volna, hogy az egésznek van valami köze a Gyár által megjósolt tűzhöz, de valahol mélyen tudtam, hogy igazából nem erről van szó, és hogy lesz még folytatás. Az egész dolog Jel volt, nemcsak a megölt nyúl váratlan vadsága, hanem a saját dühödt, szinte

tébolyult reakcióm, és az ártatlan nyulak sorsa, akik áldozatul estek haragomnak.

De nemcsak a jövőre, hanem a múltra nézve is jelentett valamit. Amikor először gyilkoltam, az azért volt, mert nyulak lelték halálukat a tűzben; a tűzhalál ráadásul egy olyan lángszóró szájából érte őket, amely szinte pont ugyanolyan volt, mint az, amelyikkel bosszút álltam a nyúltelepen. Túl sok volt ez az egész, túlságosan tökéletes a hasonlóság. Az események gyorsabban és alattomosabban rendeződnek formába, mint ahogy vártam. Az a veszély fenyegetett, hogy kicsúszik a kezemből az irányítás. A Nyulak Rétje – ez az állítólag boldog vadászmező – megmutatta, hogy ez igenis megtörténhet. Akár kicsik, akár nagyobbak, a mintázatok sohasem hazudnak; a Gyár megtanított rá, hogy figyeljek oda rájuk és tiszteljem őket.

Akkor öltem először; azért tettem, amit az unokatestvérem, Blyth Cauldhame művelt a nyulainkkal, Eric és az én nyulaimmal. Eric találta ki elsőnek a Lángszórót, ami épp a biciklitárolóban volt (ez most az én szerszámos pajtám), amikor az unokatestvérünk, aki azért jött, hogy a szüleivel együtt nálunk töltsse a hétvégét, úgy gondolta, jó hecc volna behajtani Eric biciklijével a lágy iszapba a sziget déli végén. Így is tett, miközben Eric és én kint voltunk sárkányt eregetni. Aztán hazajött, és megtöltötte benzinnel a Lángszórót. Ott ült vele a hátsó kertben, a szélben lobogó száradó ruha elrejtette a nappali ablakai előtt (odabent voltak a szülei az apánkkal); belobbantotta a lángot, és befújta vele mindkét nyúlketrecet, szénné égetve a mi

összes kis kedvencünket.

Főleg Eric volt kiborulva. Úgy bőgött, mint egy lány. Én ott helyben meg akartam ölni Blythe-t; nekem nem volt elég a verés, amit az apjától, apám testvérétől, Jamestől kapott; túl kevés ez azért, amit az *én bátyámmal*, Erickel tett. Eric vigasztalhatatlan volt, szinte eszét vesztette a fájdalomtól, főleg mivel az eszköz, amit Blyth használt a nyuszik elpusztítására, az ő műve volt. Mindig érzelgős volt egy kicsit, mindig ő volt kettőnk közül az érzékeny, okos gyerek; addig a csúnya esetig mindenki azt hitte, sokra viszi. Mindenesetre akkor született meg a Koponyák Földje: az a nagy dűne a ház mögött, amelyet részben belepett a föld, s ahová a háziállatainkat temettük, ha meghaltak. A megégett nyulakkal alapítottuk. Vén Saul akkor már ott feküdt, de az csak amolyan egyszeri dolog volt.

Senkinek, még Ericnek sem szóltam semmit arról, hogy mit tervezek Blyth-szal. Már akkor, gyerekeségemben is bölcs voltam; ez öt éves koromban történt, amikor a gyerekek folyton azt mondogatják a szüleiknek meg a barátaiknak, mennyire utálják őket, meg hogy a halálukat kívánják. Én tartottam a számat.

Amikor a következő évben Blyth visszajött, még utálatosabb volt, mint korábban, miután térde fölött le kellett vágni az egyik lábát egy közúti baleset miatt (a másik fiú, akivel azt játszották, hogy át tudnak-e szaladni az úton az autók előtt, meghalt). Blyth nehezen viselte a fogyatékoságát; tízéves volt, és nagyon eleven. Megpróbált úgy tenni, mintha az a ronda rózsaszín dolog, amit magára kellett csatolnia, a világon sem volna, mintha

semmi köze nem lett volna hozzá. Biciklizni még éppen tudott valahogy, és szeretett birkózni meg focizni; általában kapus volt. Én akkor még csak hatéves voltam, és bár Blyth tudta, hogy sokkal fiatalabb koromban volt valami kis balesetem, az ő szemében úgy tűnhetett, kettőnk közül ő a kevésbé épkézláb. Roppant örömét lelte abban, ha ide-oda dobált, birkózott velem, az öklével csépett vagy rugdosott. Vagy egy hétig meggyőzően alakítottam a szerepemet, mintha önként és dalolva részt vennék a vadulásban, mintha kimondhatatlanul élvezném; közben azon gondolkoztam, mit tehetnék az unokatestvéremmel.

Akkoriban még az öcsém, Paul is élt. Neki, Ericnek és nekem az volt a feladatunk, hogy szórakoztassuk Blyth-t. Megtettünk minden tőlünk telhetőt, elvittük Blyth-t a legkedvesebb helyeinkre, engedték, hogy játsszon a kedvenc játékaikkal, és még játszottunk is vele. Néha még Ericnek meg nekem kellett visszafognunk, például amikor meg akarta nézni, hogy a kis Paul vajon elsüllyed-e, ha bedobjuk a vízbe, vagy amikor ki akart vágni egy fát és a porteneili vonat útjában rátenni a sínekre, de többnyire meglepően jól kijöttünk egymással, még akkor is, ha fájó volt látni, hogy Eric, aki egyidős vele, szemmel láthatóan tart tőle.

Aztán egy napon, egy forró és rovarzümmögéses napon, amikor könnyű szellő fújt a tenger felől, mindannyian ott feküdtünk a fűben egy kis lapályon, közvetlenül a ház déli oldalán. Paul és Blyth elaludtak, Eric fejét a kezén nyugtatva álmosan bámult felfelé a fénylő kékségbe. Blyth lecsatolta az üreges műanyag lábat, amely ott feküdt a

földön, összegabalyodva a szjaival meg a hosszabb fűszálakkal. Figyeltem, ahogy Eric lassan álomba merül, feje lágyan oldalra billen, a szeme becsukódik. Felkeltem és sétálni indultam; a Bunkernál kötöttem ki. A Bunker még nem tett szert arra a fontos szerepre, amit későbbi életemben játszott, bár már akkoriban is kedveltem azt a helyet, otthon éreztem magam hűvös sötétjében. Kisebbfajta régi betonerődítmény volt, amely közvetlenül a háború előtt épült, s amelyből a háború alatt géppuska vigyázta a folyótorkolatot; úgy meredt elő a homokból, mint egy nagy szürke fog. Beléptem, és ott találtam a kígyót. Egy viperát. Jó sokáig nem is vettem észre, mert egy régi, korhadt kerítéslécet dugdostam ki a lőrésen; azt játszottam, hogy az a géppuska, és a képzeletbeli hajókat lövi. Csak amikor ezzel végeztem és a sarokba mentem pisilni, akkor néztem oda a másik sarokba, ahol rozsdás fémkannák és régi üvegek heverték rakáson; akkor láttam meg az alvó kígyó cikcakkos csíkjait.

Szinte azonnal eldöntöttem, mit teszek. Nesztelenül kimentem, és kerestem egy megfelelő alakú fadarabot az uszadék között; aztán visszamentem a Bunkerba, a fadarabbal a nyakánál fogva felemeltem a kígyót, és úgy ahogy volt, egy csomóban belegyömöszöltem az első kezem ügyébe eső rozsdás kannába, amelyiknek még megvolt a teteje.

Azt hiszem, a kígyó fel sem ébredt igazán, amikor megfogtam, és vigyáztam, hogy ne rázkódjon nagyon, miközben rohantam vissza oda, ahol Blyth a fivéreimmal feküdt a fűben. Eric közben a másik oldalára fordult, egyik

keze a feje alatt, a másik a szemén. Szája résnyire kinyílt, mellkasa lassan emelkedett és süllyedt. Paul összegömbölyödve, mozdulatlanul aludt a napon, Blyth pedig a hasán feküdt, két kezével az arcát támasztva; bal lábának csonkja úgy éktelenkedett elő a rövidnadrágjából, mint valami óriási erekció. Sötét árnyékot vetve a még mindig a kezemben szorongatott kannára, közelebb mentem. Vagy ötven méterre volt tőlünk a ház ablaktalan oromfala. A hátsó kertben ernyedten csüngtek a fehér lepedők. Vadul kalapált a szívem; megnyaltam a szám szélét.

Leültem Blyth mellé, közben vigyázva, nehogy az árnyékom rávetüljön az arcára. Egyik fületem a kanna oldalához szorítottam. Úgy hallottam és úgy is éreztem, hogy a kígyó nem mozdul. Felvettem Blyth mülábát, amely mögötte, a derekánál feljebb hevert a fűvön, Blyth árnyékában. Levettem a kanna tetejét, miközben felemeltem a lábat, és odacsúsztattam a nyílás elé. Aztán a kannát lassan a föld felé fordítottam, a lábat meg felfelé, úgyhogy most már a kanna volt a láb fölött. Megráztam, és éreztem, ahogy a kígyó beleesik a müláb üregébe. Először nem volt ínyére a dolog: ahogy veritékezve tartottam, egyre csak izgett-mozgott, verte magát a műanyaghoz meg a kanna nyakához. Hallgattam a rovarok zümmögését, a fű susogását, bámultam a mozdulatlanul és némán fekvő Blyth-t, ahogy sötét haját időről időre felborzolta a szél. Remegett a kezem, az izzadság a szemembe csorgott.

A kígyó abbahagyta a fészkelődést. Tartottam még egy ideig, miközben újra a ház felé pillantottam. Aztán

megdöntöttem a műlábat és a kannát, amíg a láb ugyanolyan szögben hevert a fűvön, mint korábban. Az utolsó pillanatban óvatosan elvettem a kannát. Nem történt semmi. A kígyó még mindig a műláb belsejében volt, és még csak nem is láttam. Felkeltem, hátrálva odamentem a legközelebbi dűnéhez, jó messzire átdobtam fölöttem a kannát, aztán visszajöttem, lefeküdtem oda, ahol korábban voltam, és behunytam a szemem.

Elsőnek Eric ébredt föl, aztán én is kinyitottam a szemem, mint aki még álmos; felébresztettük a kis Pault és az unokatestvérünket. Blyth még azt a szívességet is megtette, hogy ő maga javasolta a focit, nem nekem kellett mondanom. Eric, Paul és én összeraktuk a kapufákat, miközben Blyth nagy sietve felcsatolta a lábát.

Senki nem gyanakodott. Az első pillanatoktól kezdve, amikor fivéremmel ott álltunk és hitetlenkedve bámultuk az ordítva ugráló és a műlába felé kapkodó Blyth-t, egészen Blyth szüleinek könnyes búcsúzásáig és a jegyzőkönyvig, amelyet Diggs vett föl (egy rövidhír megjelent az *Invernessi Hírmondóban* is, amelyet később az eset különleges volta miatt néhány londoni bulvárlap is átvett), még csak fel sem vetette senki, hogy esetleg nem tragikus és kissé bizarr balesetről van szó. Csak én tudtam az igazat.

Ericnek sem mondtam meg. Őt megdöbbenette, ami történt, és őszintén sajnálta Blyth-t meg a szüleit. Én csak annyit mondtam, hogy szerintem ez Isten büntetése, hogy Blyth-nek először le kellett vágni a lábát, aztán épp a protézise lett a végzet eszköze. És az egész a nyulak miatt.

Eric, aki akkoriban épp vallásos korszakában volt, amit, azt hiszem, bizonyos fokig én is utánoztam, úgy vélte, rettenetes dolog ilyesmit mondani; Isten nem ilyen. Én azt mondtam, az, amelyikben én hiszek, igenis, ilyen. Az a kis földdarab mindenesetre innen kapta a nevét: Kígyóparknak hívják.

Erre gondoltam vissza az ágyamban fekvé. Apa még mindig nem jött haza. Lehet, hogy egész éjszakára kimarad. Ez rendkívül szokatlan volna, és fölöttébb aggasztó. Lehet, hogy elütötték, vagy szívrohamot kapott és meghalt.

Mindig meglehetősen kettős módon viszonyultam ahhoz az eshetőséghez, hogy apámmal valami történik, és nincs ez másként ma sem. A halál mindig izgalmas, mindig rádöbbeneti az embert, hogy mennyire élő és eleven, hogy mennyire sebezhető, s hogy mekkora mázlista volt, mert mindeddig megúsza; de ha valaki olyan hal meg, aki közel áll hozzánk, az kiváló ürügy arra, hogy az ember egy időre kiforduljon önmagából, és olyasmit tegyen, ami egyébként megbocsáthatatlan lenne. Micsoda élvezet igazán ocsmány módon viselkedni, miközben az ember csak úgy fürdik a nagy együttérzésben!

De azért hiányozna, és azt sem tudom, a törvény mit szólna ahhoz, hogy itt maradjak egyedül. Vajon megkapnám az összes pénzt? Az tök jó lenne; már most megvehetném magamnak a motort, nem kéne rá várni. Jézusom, annyi minden lenne, amit megtehetnék, hogy számba venni sem tudom őket. Mindenesetre nagy változás lenne, és nem

biztos, hogy már most készen állok rá.

Éreztem, ahogy sodródok az alvás felé; mindenféle furcsa dolgokat láttam behunytt szemmel: útvesztőformákat, szétfutó és ismeretlen színeket, aztán fantasztikus épületeket meg úrhajókat meg fegyvereket meg tájakat. Gyakran azt szeretném, ha jobban emlékeznék az álmaimra...

Két évvel azután, hogy megöltem Blyth-t, meggyilkoltam Pault, az öcsémet – de egészen más és jóval alapvetőbb okokból, mint amiért Blyth-t eltettem láb alól –, egy évvel később pedig kinyírtam az unokahúgomat, Esmereldát, többé-kevésbé egy hirtelen ötlettől vezérelve.

Eddig ennyi. Három. Már évek óta nem öltem meg senkit, és nem is tervezem soha többé.

Akkoriban éppen ilyen korszakomat éltem.

3: A Bunkerban

A legnagyobb ellenségeim a Nők és a Tenger. Ezt a két dolgot utálok. A Nőket azért, mert gyengék, buták, a férfiak árnyékában élnek, és a férfiakhoz képest mindegyik egy nagy semmi, a Tengert pedig azért, mert mindig kiszúr velem: tönkreteszi, amit építek, elmossa, amit otthagytam valahol, eltörli a nyomaimat. Egyébként abban sem vagyok biztos, hogy a Szél nincs benne a dologban.

A Tenger afféle mitológiai ellenség; lelkem mélyén

áldozatokat mutatok be neki, egy kicsit tartok tőle, tisztelem, ahogy kell, de összességében egyenrangú félként kezelem. Beleavatkozik a világ menetébe, ahogy én is; mindketten megérdemljük, hogy féljenek bennünket. A Nők..., nos, ami engem illet, ők egy kissé közelebb vannak a kelleténél. Már azt sem állhatom, ha beteszik a lábukat a szigetre, még Mrs. Clampet sem bírom, aki szombatoként jön, hogy kitakarítson, és hogy elhozza, amire szükségünk van. Vénségesen vén, és szinte nincs is neme, ahogy a nagyon öregeknek és a nagyon fiataloknak nem szokott nemük lenni, de akkor is nő volt valaha, és én ezt kikérem magamnak. Amire nagyon is jó okom van.

Amikor másnap reggel felébredtem, azon tűnődtem, vajon apám hazajött-e. Nem is vacakoltam az öltözködéssel, hanem egyenesen a szobájához mentem. Már épp el akartam fordítani a fogantyút, amikor meghallottam a horkolását, úgyhogy inkább sarkon fordultam, és bementem a fürdőszobába.

A fürdőszobában, miután pisiltem, végigcsináltam a mindennapi tisztálkodási rítusomat. Először lezuhanyoztam. Ha bármely huszonnégy órás időszakot nézünk, a zuhanyozás az egyetlen, amikor leveszem az alsónadrágomat. A koszos gatyát beteszem a szárítószekrényben tárolt szennyes-zsákba. Nagy gonddal zuhanyoztam: a hajammal kezdtem, és a lábujjaimmal meg a lábujjkörmök alatti résszel fejeztem be. Amikor értékes anyagokat kell termelnem, mint például a lábujj körömpiszok vagy a köldökzsír, előfordul, hogy napokig

kénytelen vagyok nem zuhanyozni és fürdeni; ezt azért utálok, mert hamar koszosnak érzem magam, és mindenhol viszketek. Az efféle önmegtartóztatásban az az egyetlen elviselhető dolog, hogy utána milyen jó érzés zuhanyozni.

A zuhanyozás után, amikor frissen és élénken megtörölköztem – először kéztörölővel, utána rendes törülközővel –, levágtam a körmömet. Aztán jó alaposan fogat mostam az elektromos fogkefémmel. Ezután jön a borotválkozás. Mindig habbal csinálom, és a legújabb pengét használom (most a duplapengés forgófejű a legmenőbb), ahogy leborotválom az előző napi és éjszakai barna pihéket. Pontos és szakértő mozdulatokkal dolgozom. Mint a mosakodási szertartás többi fázisa, a borotválkozás is előre meghatározott és konkrét rendet követ: minden reggel ugyanannyit húzok a pengével, ugyanolyan hosszan, ugyanabban a sorrendben. Mint mindig, most is éreztem az izgatott bizsergést, ahogy arcom akkurátusan simára nyírt tájait szemléltem.

Zsebkendővel és némi turkálással kitakarítottam az orromat, kezet mostam, elmostam a borotvát, a körömcsipeszt, lemostam a zuhanyozót és a mosdókagylót, kiöblítettem a törülkönyöt, és megfésülködtem. Szerencsére egyetlen pattanás sem volt rajtam, így aztán nem maradt más, csak egy utolsó kézmosás és egy tiszta alsónadrág. Gondosan a helyére tettem mindent, a törülközőket, a borotvát meg minden egyebet, letöröltem a fürdőszobaszekrényem bepárásodott tükörajtaját, és visszamentem a szobámba.

Odabent felhúztam a zoknimat; aznapra zöldet. Aztán felvettem egy zsebes khakiinget. Télen atlétát is vennék alá, rá meg egy zöld katonai pulóvert, de nyáron nem kell. Ezután következett a zöld kordnadrágom, és a világosbarna Kickers bakancs, amiről leszedtem a címkét, ahogy minden más holmimról is: nem vagyok hajlandó senki sétáló hirdetőoszlopa lenni. A kommandós-zubbonyomat, a kést, a táskáimat, a csúzlit és a többi felszerelést levittem magammal a konyhába.

Még mindig korán volt, és lógott az előző nap megjósolt eső lába. Elköltöttem szerény reggelimet, és kész is voltam.

Kiérve az üde és nyirkos reggeli levegőre, szaporán szedtem a lábam, hogy ne fázzak, és hogy körbejárjam a szigetet, még mielőtt elered az eső. A városon túli hegyek felhőbe burkolóztak, és a feltámadó szélben háborgott a tenger. A fűben súlyosan csillogott a harmat; a csukott szirmú virágok mélyen meghajoltak a lecsapódott pára súlya alatt; a köd odatapadt Áldozati Oszlopaimhoz is, olyan volt az összetöppedt fejeken és a parányi, aszott tetemeken, mint az áttetszően csillogó vér.

Két lökhajtásos gép zúgott el sikoltva a sziget fölött: két Jaguar, szorosan egymás mellett vagy száz méter magasan; egy szemvillanás alatt átszelték a szigetet, és már húztak is ki a tenger fölé. Dühösen méregettem őket, aztán mentem a dolgomra. Pár évvel ezelőtt egyszer alaposan rám ijesztett két ilyen gép. A törvényesen engedélyezetttnél alacsonyabban repültek fölénk egy bombázási gyakorlat után, ami itt volt nem messze a

torkolaton túl, és olyan hirtelen robbantak be a sziget fölé, hogy ijedtemben ugrottam egyet, miközben épp azzal voltam elfoglalva, hogy egy darazsat kicsalogassak a sziget északi végén lévő romos juhakol melletti öreg fatönkből: precíziós munka. A darázs megcsípett.

Rögtön bementem a városba, vettem egy műanyag Jaguar-modellt, még aznap délután össze is szereltem, majd ünnepélyesen felrobbantottam a Bunker tetején egy kis csőbombával. Két héttel később Nairn közelében egy Jaguar a tengerbe csapódott, bár a pilóta időben katapultált. Szeretem azt hinni, hogy az Erő működött, de gyanítom, csupán véletlen egybeesésről van szó; a nagy teljesítményű gépek nagyon gyakran zuhannak le, így nem igazán meglepő, hogy két hét sem telt el a Jaguar szimbolikus és valóságos pusztulása között.

Ott ültem az Iszapos Érré néző, földből emelt töltésen, és almát ettem. Hátammal annak a fiatal fának dőltem, amelyik facsemete korában az Öldöklő volt. Mostanra megnőtt, jóval magasabb volt nálam, de amikor kicsi voltam, és egyforma nagyok voltunk, ez szolgált rögzített parittyaként, amely a sziget déli oldalát védte. Akkor és most is a kiszélesedő érre nézett, meg a kékesszürke iszapra, amelyből kilátszott egy öreg halászhajó szüette roncsa.

Vén Saul Regéje után a csúzlifának más feladatot adtam, és ekkor lett belőle Öldöklő: a hörcsögök, egerek és versenyegerek réme.

Emlékszem, hogy egy öklömnyi követ jóval a patakon túlra tudott repíteni, húsz méterre vagy még messzebb a

hullámozó szárazföld belsejébe; ha egyszer ráhangolódtam a fa természetes ritmusára, két másodpercenként tudtam löni. Hatvanfokos szögben bármit el tudtam találni, attól függően, hogy milyen irányban feszítettem hátra a facsemetét. Nem használtam két másodpercenként élő kisállatot, hetente csak néhányat lőttem ki. Hat hónapig én voltam a porteneili kisállat-kereskedés legjobb kuncsaftja, minden szombaton bementem, hogy vegyek párat ezekből a kis dögökből; nagyjából havonta vettem egy csomag tollaslabdát is a játékboltban. Nem hinném, hogy bárki összerakta volna a kettőt – leszámítva persze engem. Természetesen az egésznek célja volt; így vagy úgy, de majdnem mindennek, amit csinálok, van valami célja. Vén Saul koponyáját akartam megtalálni.

Az almacsutkát áthajítottam a patak túloldalára; kedvemre való szörcsögéssel toccsant bele a túlpárt sarába. Úgy döntöttem, itt az ideje komolyan szétnézni a Bunkerban, és futólépésben indultam el a töltésen, a betonerődítmény felé menet megkerülve a legdélebbi dűnét. Közben megálltam, hogy szemügyre vegyem a partot. Úgy tűnt, nincs semmi érdekes, de nem felejtettem el az előző napi leckét: amikor beleszimatoltam a levegőbe, még úgy látszott, minden a legnagyobb rendben, aztán tíz perc múlva ott fetrengtem a kamikazenyúllal. Így aztán lekocogtam a dűne oldalán, a partra sodort törmelék vonaláig.

Volt ott egy üveg. Nagyon jelentéktelen ellenség, ráadásul üres. Lementem a víz széléig és bedobtam az üveget.

Szájával felfelé bukdácsol a vízen vagy tíz méterre a parttól. A dagály még nem érte el a kavicsot; felvettem egy marékkal, és az üveg felé szórtam. Elég közel volt ahhoz, hogy alulról engedjem el a lövedékeket, a kiválogatott kavicsok pedig nagyjából egyforma nagyságúak voltak, így aztán pontosan tüzeltem: négy kavics olyan közel csobbant, hogy a fröccsenő víz érte az üveget, egy ötödik pedig széttörte az üveg nyakát. Aprócska győzelem volt ez, hiszen az üvegek már jóval régebben döntő vereséget szenvedtek, nem sokkal azután, hogy megtanultam dobni; akkor jöttem rá először, hogy a tenger az ellenségem. Olykor azonban még mindig próbára tette a hatalmam, most pedig igazán nem voltam olyan hangulatban, hogy szó nélkül hagyjam akár a legkisebb behatolást is a saját területemre.

Az üveg elsüllyedt, én pedig visszatértem a dűnékhez; felkapaszkodtam arra, amelyik félig eltemette a Bunkert, és a távcsővel körülnéztem. Tiszta a levegő; még akkor is, ha az idő egyáltalán nem az. Lementem a Bunkerhoz.

Évekkel ezelőtt megjavítottam az acélajtót: meglazítottam az elrozsdásodott forgópántokat, és kiegyenesítettem a tolózárok csúszósíneit. Elővettem a lakat kulcsát, és kinyitottam az ajtót. Odabent a jól ismert viaszos, égett szag fogadott. Becsuktam az ajtót, nekitámasztottam egy fadarabot, és csak álldogáltam egy darabig, amíg a szemem hozzászokott a félhomályhoz, az agyam pedig a hely hangulatához.

Egy idő után homályosan már ki tudtam venni a tárgyakat a derengésben; a fény beszűrődött a zsákvászondarabokon,

amelyek az ablakok gyanánt szolgáló keskeny lőrészeket takarták. Levettem a válltáskámat meg a távcsövet, és felakasztottam őket az itt-ott már porladó betonba vert szögekre. Felvettem a konzervdobozt, amelyben a gyufát tartottam, és meggyújtottam a gyertyákat; ahogy sárga lánggal fellobbantak, letérdeltem, és ökölbe szorított kézzel gondolkodni kezdtem. A gyertyaöntő készletet hat vagy hét évvel ezelőtt találtam a lépcső alatti sufnyiban, és hónapokig kísérleteztem a színekkel és a halmazállapottal, amíg eszembe nem jutott, hogy a viaszt darázsbojtónként használjam. Felnéztem, és láttam, hogy egy darázs feje kandikál ki az oltáron álló gyertyák egyikének tetejéből. Az újonnan meggyújtott, vérvörös, csuklóstagságú gyertya miniatűr viaszkráterében olyannak tűnt a mozdulatlan láng és az aprócska fej, mint valami ismeretlen játék viaszfigurái. Miközben néztem, a láng, amely csak egy centire volt a darázs viaszba ágyazott fejtől, kiszabadította a faggyúból a két csápot, amelyek egy pillanatra kiegyenesedtek, mielőtt elporladtak volna a lángban. Ahogy a viasz lecsordult róla, a fej füstölögni kezdett, aztán a pernye is lángra kapott, és a darázs teste, mint egy második láng a kráterban, fellobbant és sistergett, mielőtt a tűz a fejtől indulva porrá égette a rovar.

Meggyújtottam a Vén Saul koponyájában álló gyertyát. Ez a lukacsos és sárguló csontgömb ölte meg az összes állatkát, amelyek a patak túlsó partján, az iszapban lelték halálukat. Néztem a füsttel futtatott lángot, amely ott remegett és reszketett, ahol valaha a kutya agya volt; és behunytam a szemem. Megint láttam a Nyulas Rétet, a

lángoló testeket, ahogy ugrálnak és megiramodnak. Megint láttam azt, amelyik elmenekült a Rétről, és meghalt, mielőtt a patakhöz ért volna. Láttam a Fekete Rombolót, és felidéztem, hogy pusztult el. Ericre gondoltam; azon tűnődtem, vajon mi lehet a Gyár figyelmeztetése mögött.

Láttam magamat, Frank L. Cauldhame-et, és láttam azt, aki lehettem volna: magas, vékony férfi, erős és határozott, aki a saját útját járja az életben, magabiztosan és eltökélten. Búzós ragyogás áradt Vén Saul szemgödreiből. Az oltár két oldalán álló gyertyák a koponyafénnyel egyszerre remegtek meg egy beáramló fuvallatban.

Körbejártattam a tekintetemet a Bunkerban. Sirályok, nyulak, varjak, egerek, baglyok, vakondok és apró gyíkok levágott feje nézett le rám. Fekete fonalhurkokon lógtak, amelyeket a Bunker falait összekötő zsinegekre függesztettem fel; mögöttük a falakon halvány árnyékok forogtak lomhán. A falak tövében fa- vagy kőtalapzatokról, vagy a tenger által adományozott üvegekről és dobozokról nézett vissza rám a koponyagyűjteményem. A lovak, kutyák, madarak, halak és csavart szarvú juhok sárga agyicsontjai mind befelé, Vén Saul felé fordultak; némelyiknek nyitva volt az állkapcsa vagy a csőre, másoknak csukva: a fogak olyanok voltak, mintha behúzott karmok váltak volna láthatóvá. A téglából, fából és betonból emelt oltár jobb oldalán, ahol a gyertyák voltak és a koponya, ott álltak az értékes folyadékokat tartalmazó üvegcséim; balra kis műanyag fiókok tornya emelkedett a magasba: csavarok, alátétek, szögek és horgok tárolására tervezték őket. Mindegyik gyufaskatulyányi rekesz egy halott darázs testét őrizte,

amely már megjárta a Darázsgyárat.

Kinyújtott kézzel vettem el jobbról egy nagy konzervdobozt, késemmel felfeszítettem a lezárt tetőt, és a benne talált mokaáskanállal átraktam a dobozban tárolt fehér színű keverék egy részét egy kerek fémtálba, amely az öreg kutyakoponya előtt állt. Aztán kivettem a legrégebbi darázstetemet parányi tálcájáról, és – a tálcát megbillentve – lehullajtottam a fehér szemcsék közé. Visszatettem a helyére a konzervdobozt és a műanyag fiókocskát, és gyufával meggyújtottam a pöttömnyi máglyát.

A cukor és gyomirtó keveréke sisteregve lobbant fel; a heves láng, mint a villám, a bensőmben is végigégett, fejem körül füstfelhők szálltak fel és kavarogtak, visszatartottam a lélegzetemet, szememből folyt a könny. A fellobbanás csak egy másodpercig tartott, a keverék és a darázs már egyetlen forradásos, hólyagos és romos fekete csomó, amely az izzó sárga hőség után hűlni kezdett. Behunytam a szemem, hogy megszemléljem a mintákat, de csak az égő szellemkép maradt, amely úgy halványult, mint az izzás a fémtányéron. Rövid ideig még a retinámon táncolt, aztán eltűnt. Azt reméltem, Eric arca lesz, vagy valami újabb kulcs az elkövetkezendő eseményekről, de nem jött semmi.

Előrehajolva elfújtam a darázsgyertyákat, előbb a jobb oldalt, utána a másikat, aztán az egyik szemnyíláson átfújva eloltottam a kutyakoponyában égő gyertyát is. Még mindig elvakítva a ragyogástól, tapogatózva botorkáltam el az ajtóhoz a füstfelhőn és a sötétségen át. Amikor kiléptem, velem együtt a füst és a pernye is kiszabadult a nyirkos

levegőbe; ahogy ott álltam mélyeket lélegezve, kék és szürke karikák gomolyogtak a hajamból és a ruhámból. Kis időre behunytam a szemem, aztán visszamentem a Bunkerba, hogy kitakarítsak.

Becsuktam és belakatoltam az ajtót. Visszamentem a házba ebédelni, és ott találtam apámat a hátsó kertben, amint épp uszadékfát hasogatott.

– Üdv – mondta homlokát törölgetve. Párás idő volt, noha nem különösebben meleg, és apámon csak atléta volt.

– Szia – mondtam.

– Nem volt semmi gond tegnap?

– Semmi.

– Későn jöttem haza.

– Aludtam.

– Gondoltam. Biztosan ebédelnél már.

– Ha akarod, ma megcsinálom én.

– Á, nem, nem kell. Ha van kedved, felhasogathatod a fát. Én majd megcsinálom az ebédet. – Letette a fejszét, kezét a nadrágjába törölte, miközben engem figyelt.

– Nem volt tegnap semmi érdekes?

– Nem, semmi – ráztam a fejem, tovább ácsorogva mellette.

– Nem történt semmi?

– Semmi különös – biztosítottam, miközben letettem a cuccomat, és levettem a zubbonyomat. Felemeltem a fejszét. – Igazából nagyon csendes nap volt.

– Akkor jó – mondta, a jelek szerint meggyőzve, aztán elindult a ház felé.

Megsuhogtattam a fejszét az uszadékfa fölött.

Ebéd után bementem a városba; vittem Sódert, a bicajomat, meg némi pénzt. Apámnak azt mondtam, hogy vacsora előtt megjövök. Félúton voltam Porteneilbe, amikor eleredt az eső, úgyhogy megálltam és felvettem a hosszú anorákomat. Nehéz volt tekerni, de minden fennakadás nélkül megérkeztem. A délután tompa fényében szürke és kihalt volt város; északra tartó kocsik suhantak tova, némelyik bekapcsolt fényszóróval, ilyenkor még fakóbbnak tűnt körülötte minden más. Először a halász- és vadászfelszerelés-boltba mentem az öreg Mackenzie-hez, hogy vegyek tőle még egy amerikai vadászcsúzlit meg néhány töltényt a légpuskába.

– Na és hogy ityeg a fityeg, fiatalúr?

– Köszönöm, jól, és magának?

– Megvagyok, köszönöm – felelte, lassan csóválva ősz fejét; sárgás szeme és haja kissé betegesnek látszott a villanyfényben. Mindig ugyanazokat a szavakat használjuk, ha beszélünk. Gyakran tovább maradok a boltban, mint amennyit muszáj, mert olyan jó szag van odabent.

– Na és hogy van a bácsikád? Nem láttam már vagy... jó ideje.

– Jól van.

– Hát az jó, nagyon jó – mondta Mr. Mackenzie; kissé fájdalmas arckifejezéssel hunyorított egyet, és lassan bólogatott. Én is bólogattam, és az órára néztem.

– Hát nekem mennem kell – mondtam, és hátrálva elindultam kifelé, a csúzlit berakva a kis hátizsákomba, a

barna papírba csomagolt töltényeket pedig a zubbonyom zsebébe gyömöszölve.

– Hát ha menned kell, akkor menj – mondta Mackenzie, úgy bólogatva az üvegpult felé, mintha a műlegyek, orsók meg a vadkacsahangot utánzó sípok vizsgálatába merülne. A pénztárgép mellől felvett egy rongydarabot, és lassú mozdulatokkal sikálni kezdte az üveget; csak egyszer nézett fel, amikor kimentem. Elköszönt:

– Hát akkor viszlát.

– Igen, viszlát.

A Tengeri Panoráma kávézóban, amely a névadás óta valami lokalizált földcsuszamlásnak eshetett áldozatul, mert legalább egy emelettel magasabbnak kellett volna lennie, hogy ki lehessen látni az öbölre, megittam egy kávé, és játszottam egyet az Úrkalózokkal. Beraktak egy új gépet, de alig egy fontot költöttem rá, és máris kiismertem; nyertem egy extra úrhajót. Meguntam és visszaültem a kávéhoz.

A falra ragasztott plakátokat nézegettem, hogy lássam, várható-e bármi érdekes a közeljövőben, de a filmklubon kívül nem volt semmi. A következő film *A bádogdob* lesz, de a regényt apámtól kaptam ajándékba pár évvel ezelőtt – a nagyon kevés valódi ajándék egyike volt, amit tőle kaptam –, ezért aztán vigyáztam, nehogy véletlenül elolvassam, ahogy ritka ajándékainak másik darabját, a *Myra Breckinridge*-et sem olvastam.[3] Apám többnyire csak idead annyi pénzt, amennyit kérek, és engedi, hadd vegyek rajta, amit akarok. Nem hinném, hogy valóban

erdekli; másfelől viszont semmit nem tagad meg tőlem. Ahogy én látom, mintha létezne közöttünk valami nem hivatalos megállapodás: én nem beszélek arról, hogy hivatalosan nem létezem, s cserébe a szigeten nagyjából azt csinállok, amihez kedvem van, a városban pedig azt veszek, amit akarok. Az utóbbi időben csak a motorról volt köztünk vita; azt mondta, majd megkapom, ha valamivel idősebb leszek. Felvetettem, hogy a legjobb lenne Szent Iván napja körül megvenni, hogy eleget gyakorolhassak, mire csúszósak lesznek az utak, ő viszont azzal érvelt, hogy nyár közepén túl nagy az átmenő turistaforgalom a városban meg a környéken. Szerintem csak az időt húzza; talán fél, hogy túlságosan önálló leszek, de talán csak attól retteg, hogy én is ott maradok holtan az úton, mint egy csomó fiatal, aki motort kapott. Nem tudom; soha nem tudom pontosan, igazából hogyan érez irántam. Ha jobban belegondolok, azt sem tudom pontosan, én hogyan érzek iránta.

Reménykedtem benne, hogy a városban összefutok valami ismerőssel, de nem is láttam senkit, csak az öreg Mackenzie-t a vadászboltban, meg a kávézóban a hájas Mrs. Stuartot, aki ásítózva terpeszkedett a formikapult mögött, és egy *Mills & Boon*^[4] könyvet olvasott. Mondjuk, azt hiszem, amúgy sincs túl sok ismerősöm; Jamie az egyetlen barátom, igaz, hogy az ő révén találkoztam pár velem egykorú sráccal is, akiket az ismerőseimnek tekinthetek. Így, hogy nem jártam iskolába, meg hogy úgy kellett tenni, mintha nem élnék folyamatosan a szigeten, nem a velem egykorúak társaságában nőtem fel (kivéve

természetesen Ericet, de ő is sokáig volt távol), aztán amikor épp azon gondolkodtam, hogy kijebb kellene merészkednem és másokkal is megismerkednem, Eric megőrült, és egy ideig kicsit kínosan éreztem magam a városban.

Az anyák azzal ijesztgették a gyerekeiket, hogy ha nem lesznek jók, jön *Eric Cauldhame*, és férgekkel meg kukacokkal mindenféle szörnyűségeket művel majd velük. Azt hiszem, elkerülhetetlen volt, hogy történetük végső formájában Eric nemcsak a kutyák, hanem a gazdáik felgyújtására is készült; és talán az is elkerülhetetlen volt, hogy egy csomó gyerek engem higgyen Ericnek, vagy azt higgyék, hogy én is olyasmiket művelek. De az is lehet, hogy a szülei megsejtettek valamit Blyth-ről, Paulról és Esmereldáról. Mindenesetre a gyerekek elszaladtak, ha megláttak, vagy durvaságokat kiabáltak oda messziről, így aztán jobbnak láttam, ha kivonom magam a forgalomból, és látogatásaimat a lehető legrövidebbre és legszükszavúbbra fogtam. Még ma is előfordul, hogy furcsán néznek rám, gyerekek, fiatalok és felnőttek is, és tudom, hogy vannak anyák, akik azzal fenyegetik a gyerekeiket, hogy „*Ha rossz leszel, elvisz Frank*”, de nem érdekel. Kibírom.

Visszaültem a biciklimre és hazaindultam; kicsit vadul tekertem, átrobogva a pocsolyákon, sőt, az Ugratást is megkockáztattam – az egyik részen az ösvény jó sokáig lejt egy dűne oldalában, aztán jön egy hirtelen emelkedő, ahol könnyű a levegőbe emelkedni –, legalább negyvennel,

aztán amikor leérkeztem az iszapba, majdnem a zanótbokrok között landoltam; annyira bevertem a fenekem, hogy szinte hápogtam a fájdalomtól. De épségben hazaértem. Szóltam apámnak, hogy rendben visszaértem, és hogy egy órán belül jövök vacsorázni, aztán kimentem a szerszámos pajtába, hogy letisztogassam Sódert. Amikor ezzel kész voltam, csináltam néhány új bombát az előző nap elhasználtak helyett, meg még egy párat tartalékba. Bekapcsoltam a pajtában álló régi villanytűzhelyet, nem azért, hogy én melegedjek mellette, hanem hogy az erősen higroszkopikus elegy ne szívjon magába túl sok nedvességet a párás időben.

Igazából persze az lenne a jó, ha nem kéne a városból kilószámra hordanom a cukrot meg a gyomirtót, és nem kéne beletömködnöm azokba a villanyvezetékekhez használt szigetelőcsövekbe, amiket Jamie szerez nekem a porteneili építési vállalkozótól, ahol dolgozik. Ez az egész felhajtás elég bénának tűnik, amikor a pincében tárolt kordit ahhoz is elég lenne, hogy a fél szigetet letörölje a térképről, de apám még a közelébe sem enged.

A korditot az ő apja, Colin Cauldhame szerezte a hajóbontó üzemből, ami régen ott állt a parton. Ott dolgozott az egyik rokona, aki egyszer talált valami régi hadihajót, amelyiknek az egyik lőszerraktára még mindig tele volt robbanóanyaggal. Colin megvásárolta a korditot, amit tűzgyújtáshoz használt: levegővel érintkezve a kordit kiválóan alkalmas tűzgyújtásra. Colin annyit vett belőle, hogy az még akkor is vagy kétszáz évre elég lett volna a háznak, ha a fia is használja, így nem kizárt, hogy

eredetileg eladásra szánta. Azt tudom, hogy apám használta egy darabig a kályha begyújtására, de ez már elég régen volt. Isten tudja, mennyi lehet még belőle odalent; hatalmas bálákat és rakásokat láttam, amelyeken még mindig ott volt a haditengerészet jelvénye, és képzeletben százféle útját-módját találtam ki a megszerzésének, de fogalmam sincs, hogy lehetne megcsinálni, hacsak nem árok alagutat a szerszámos pajtából, a hátsó részről hordva el a korditot, hogy a bálák a pincéből nézve érintetlennek tűnjenek. Apám pár hetente ellenőrzi a pincét: idegesen lemegy egy zseblámpával, megszámolja a bálákat, körbeszimatol, és ránéz a hőmérőre meg a légnedvességmérőre.

A pincében jó hűvös van, és nem is nyirkos, bár szerintem alig valamivel lehet a talajvízszint fölött. Úgy tűnik, apám tudja, mit csinál, és nagyon biztosnak látszik abban, hogy a robbanóanyag nem vált labilissá, de szerintem a Bombakör óta ideges miatta. (Ez is az én bűnöm. A második gyilkosság; azt hiszem, akkoriban voltak olyanok a családban, akik gyanakodtak.) De ha ennyire fél, nem értem, miért nem szabadul meg tőle egyszerűen. Azt hiszem, neki is megvannak a maga kis babonái a kordittal kapcsolatban. Kapcsolat a múlttal meg ilyesmi, vagy valami rejtőzködő gonosz démon, családunk összes gonosztettének szimbóluma; apám talán arra vár, hogy egy napon a robbanóanyag meglep majd bennünket.

Mindenesetre nekem nincs bejárásom hozzá, így aztán több méter fekete szigetelőcsövet vagyok kénytelen hazacúgolni a városból, és ott görnyedni fölötte még egy

csomót: meghajlítani, elvágni, kifúrni, bevagdalni, megint behajlítani, kínlódni vele a satuban, amíg nyikorog tőle a satupad és az egész pajta. Végül is ez is egy mesterség, és biztos, hogy komoly szakértelmet kíván, de néha már nagyon unom, és csak azért gürcölök meg hajlongok ott vele, mert közben arra gondolok, mire fogom majd használni azokat a kis fekete torpedókat.

A bombakészítés után mindent a helyére tettem, kitakarítottam a pajtát, aztán bementem vacsorázni.

– Keresik – szólalt meg apám váratlanul két falat káposzta és szójafasírt között. Sötét szeme rám villant, mint valami hosszan lobbanó, kormos lángcsóva, aztán megint lefelé nézett. Ittam egy kis sört az üvegből, amit kibontottam. Az új eresztés a házi főzésűből jobban ízlett, mint az előző adag, és még erősebb is volt.

– Ericet?

– Igen, őt. Odakinn kutatnak utána a lápvidéken.

– A lápvidéken?

– Úgy gondolják, talán ott lehet.

– Igen, ez megmagyarázná, miért épp ott keresik.

– Valóban – mondta apám. – Miért dúdolsz?

Krágogtam és visszatértem a hamburgeremhez; úgy tettem, mintha nem értettem volna pontosan.

– Gondolkodtam – mondta végül, szájába kanalazott még egy kis zöldezbarna keveréket, és sokáig rágta. Kíváncsi voltam, mit fog mondani. Ernyedten intett egyet a kanálával, valami homályosan felfelé irányuló mozdulatot tett vele, majd így szólt: – Szerinted milyen hosszú a telefonszínór?

– Lazán vagy kifeszítve? – kérdeztem gyorsan, az asztalra téve a söröspoharamat. Horkantott egyet és hallgatott; visszatért az ételhez a tányérján. Arca elégedett, sőt, talán örvendező. Ittam.

– Ne rendeljek neked semmi különlegeset a városból? – kérdezte végül, miközben kiöblítette a száját a valódi narancslével.

Megráztam a fejem, és kortyoltam a sörömből.

– Ne, csak a szokásosat – vontam vállat.

– Ha jól sejtem, instant sült krumpli, marhaburger, cukor, fasírt, zabpehely meg a többi szemét kaja – gúnyosan elvigyorodott, bár a hangja komoly volt.

Bólintottam.

– Igen, ez jó lesz. Ismered az ízlésemet.

– Nem eszel rendesen. Szigorúbbnak kellett volna lennem veled. Nem szóltam semmit, csak ettem tovább lassan. Tudtam, hogy apám engem figyel az asztal másik végén, poharában lögybölte a narancslét és a fejemet bámulta, miközben a tányérom fölé hajoltam. Megcsóválta a fejét, felállt az asztaltól, és odavitte a tányérját a mosogatóhoz, hogy előblítse.

– Elmész ma este? – kérdezte, miközben megindította a csapot.

– Nem, ma itthon maradok. Majd holnap este megyek el.

– Remélem, nem iszod magad megint merev részegre. Egyik éjszaka majd letartóztatnak, aztán megnézheted magad. – Rám nézett. – Hmm?

– Nem szoktam merev részeg lenni – nyugtattam. – Csak egy-két pohárral iszom, a társaság kedvéért. Ez minden.

– Hát ahhoz képest, hogy csak a társaság kedvéért iszol egy keveset, elég nagy zenebonát csapsz, amikor hazajössz. – Újabb sötét tekintetet vetett rám, majd leült.

Vállat vontam. Még jó, hogy berúgok. Mi a francnak igyak, ha nem azért, hogy berúgjak? De óvatos vagyok; nem akarok bonyodalmakat.

– Na, hát csak vigyázz magadra. Mindig tudom, mennyit ittál, abból, ahogy fingsz – felhorkantott, mintegy utánzásképpen.

Apámnak van egy elmélete arról, hogy az elme és a bélműködés közötti kapcsolat nemcsak kulcsfontosságú, hanem ráadásul nagyon is közvetlen. Ez is azok közé az ötletek közé tartozik, amelyeket igyekszik népszerűsíteni; van a kérdésről egy kézirata („Fingasd el magad”), amit időről időre szintén el szokott küldeni Londonba a kiadóknak, s amit azok természetesen postafordultával visszaküldenek. Ebben többek közt olyasmiket állít, mint hogy a fingsázból képes megállapítani nemcsak azt, hogy mit evett vagy ivott az illető, hanem azt is, hogy miféle ember, hogy mit *lenne tanácsos* ennie, hogy érzelmileg labilis vagy zaklatott-e, hogy titoktartó-e, hogy kinevet-e a hátad mögött, hogy megpróbálja-e behízelegni magát, sőt még azt is, hogy mit gondol abban a pillanatban, amikor épp eregeti a fingot (ez utóbbit főként a hang alapján). Úgy baromság, ahogy van.

– Hm – mondtam, tökélyre fejlesztve a semmitmondást.

– Pedig tényleg tudom – mondta, miközben befejeztem a vacsorámat és hátradőltem; kézfejemmel megtöröltem a számat, inkább csak azért, hogy őt bosszantsam. Tovább

bólogatott.

– Tudom, hogy mikor ittál barna sört és mikor világosat. És olyan is volt, hogy Guinness szagát éreztem rajtad.

– Nem iszom Guinneszt – hazudtam, bár titokban elismeréssel adóztam neki. – Félek, hogy tenisztorkom lesz tőle.

– Úgy tűnt, a szellemességet elengedte a füle mellett, mert rögtön folytatta:

– Csak kidobott pénz az egész. Ne várd, hogy finanszírozom az alkoholizmusodat.

– Ne butáskodj már – mondtam felállva.

– Nagyon is jól tudom, hogy mit beszélek. Nálad különbeket is láttam már, akik azt hitték, hogy nem fog ki rajtuk az ital, aztán ott végezték a csatornában egy üveg szeszezett borral.

Ha ezt az utolsó riposztot övön alulinak szánta, hát felsült velem; ez a „nálad különbek is” szöveg már rég lejárt lemez volt.

– Végül is az én életem, vagy tévedek? – kérdeztem, és miután beraktam a tányéromat a mosogatóba, kimentem. Apám nem szólt semmit.

Aznap éjjel tévét néztem, és volt egy kis papírmunkám is: a térképeket javítottam át, megjelölve az újonnan megkeresztelt Fekete Romboló Dombját, és rövid beszámolót írtam arról, hogy mit csináltam a nyulakkal, feljegyzést készítve mind a felhasznált bombák hatásáról, mind az azóta készített bombákról. Elhatároztam, hogy a jövőben a Harci Táskában tartom a polaroid gépet; az

olyan alacsony kockázatú megtorló akcióknál, mint amilyen a nyulak elleni volt, bőven behozza a súlytöbbletet meg a használatára szánt időt. A komolyabb huncutságokra természetesen továbbra is egyedül indul majd a Harci Táská, hiszen olyankor a fényképezőgép csak teher, de már jó pár éve nem volt semmi komoly fenyegetés, mióta néhány nagyobb porteneili srác erőszakoskodni kezdett velem a városban, és lesből rám támadtak az ösvényen.

Egy darabig azt hittem, nagyon eldurvulnak a dolgok, de végül is nem fordultak olyan komolyra, mint gondoltam. Egyszer, miután megállították a biciklimet, lökdösni kezdtek és pénzt követeltek, mire megfenyegettem őket a késemmel. Akkor meghátráltak, de pár nap múlva megpróbálták elfoglalni a szigetet. Acélgolyókkal és kövekkel vertem őket vissza, ők légpuskával viszonozták a tüzet, és egy darabig egész izgalmas volt, csak aztán megérkezett Mrs. Clamp a heti bevásárlással, és a rendőrséggel fenyegetőzött, mire a fiúk odakiabáltak neki egy-két ocsmányságot és elkotródtak.

Akkor vezettem be a titkos raktárak rendszerét: a sziget stratégiai pontjain elásott nejlonszatyrokban és dobozokban készleteket halmoztam fel, acélgolyókat, köveket, csavarokat és horgászszinór-nehezekeket. Csapdákat és buktató drótakadályokat is kihelyeztem, amelyek a patak fölötti dűnék csúcsán a fűbe rejtett üvegekkel voltak összekötve: ha valaki megpróbál odalopózni, vagy csapdába lép, vagy beleakad a drótba, kirántva az üveget a homokba ásott lyukból: úgy volt megcsinálva, hogy az üvegek egy kőhöz csapódjanak.

Utána néhány napig nem aludtam, az éjszakákat a padlason töltöttem, kidugtam a fejem a hátsó padlásablakon, és füleltem, hogy nem hallok-e üvegcsörömpölést, elfojtott szitkozódást, vagy a megszokottabb jelet: a megzavart madarak felriadását, de nem történt semmi. Egy ideig kitértem azoknak a fiúknak az útjából, és vagy csak az apámmal mentem be a városba, vagy kifejezetten olyankor, amikor tudtam, hogy iskolában vannak.

A titkos raktárak rendszere ma is megvan, sőt, néhány készletet még ki is egészítettem pár benzines bombával, ahol a támadás várható útvonala olyan terepen halad, amelyen az üvegek széttörnének; a drótakadályokat viszont leszedtem és beraktam a pajtába. Hadügyi Kézikönyvem, amely tartalmazza többek közt a sziget térképeit a bejelölt titkos raktárakkal, a várható támadási útvonalakat, egy taktikai összefoglalót, valamint a már meglévő vagy a jövőben készíthető fegyverek listáját, ez utóbbi kategórián belül néhány meglehetősen durva dolgot is említ: például olyan buktató drótakadályokat, amelyek egy tőlük pontosan egy testhossznyi távolságban elhelyezett, a fűből kiálló törött üveggel vannak összekötve, csőbombákból és szögekből készített, homokba ásott, elektronikusan felrobbantható aknákat, és néhány érdekes, bár valószínűtlen titkos fegyvert, mint például a borotvapengékkel kirakott szélű frizbit.

Nem mintha mostanában bárkit is szándékomban állna megölni; a védekezést szolgálják, nem a támadást, és sokkal nagyobb biztonságban érzem magam. Nemsokára

elég pénzem lesz, hogy vegyek egy igazán komoly íjpuskát; már alig várom. Egy kicsit elfeledteti majd velem a kudarcomat: apámat sosem sikerült rábeszélnem, hogy vegyen nekem puskát vagy valami más lőfegyvert, amit használhatnék, ha úgy adódik. Vannak csúzlíjaim, parittyáim meg a légpuskám, amelyek a kellő pillanatban ölni is tudnának, de egyik sem rendelkezik azzal a nagy lőtávolsággal, amire vágyom. Ugyanez van a csőbombákkal is. Ki kell őket helyezni, vagy a legjobb esetben is hozzávágni a célba vett dologhoz, de még ha parittyából lövöm is ki a direkt erre a célra formatervezett kisebb csőbombákat, akkor is pontatlanok és lassúak. Azt is el tudom képzelni, hogy valami kellemetlenség adódik a parittyával; az így kilőtt bombákhoz nagyon rövid gyújtózsínór kell, hogy a földet érés után robbanjanak fel, de még mielőtt vissza lehetne dobni őket; volt már egy-két meleg helyzet akkor is, amikor rögtön a kilövés után felrobbantak.

Természetesen lőfegyverekkel is kísérleteztem már, egyszerű hajítófegyverekkel csakúgy, mint aknavetőkkal, amelyek alulról lövik ki a parittyás bombákat, de mindegyik nehézkes, veszélyes és lassú volt, ráadásul meglehetősen könnyen berobbantak.

Egy vadászpuska lenne az igazi, bár nem utasítanék vissza egy 22-es kézfegyvert sem. De be kell majd érnem egy íjpuskával. Talán eljön majd az idő, amikor kiügyeskedem a módját, hogy hivatalos nemlétezésem ellenére miképpen folyamodhatok fegyvertartási engedélyért, de ha jól végiggondolom, lehet, hogy még akkor sem kaphatnám

meg. Bárcsak Amerikában lehetnék – fordul meg néha a fejemben.

Épp a titkos raktárak benzines bombáiról készítettem a feljegyzést, amelyeken már régen nem ellenőriztem a párolgás mértékét, amikor megszólalt a telefon. Az órára néztem és meglepődtem, hogy már ilyen késő van: majdnem tizenegy. Lerohantam a telefonhoz; közben hallottam, hogy apám a szobája ajtaja felé indult.

– Porteneil 531 – jöttek a sípjelek.

– Bassza meg, Frank, akkora bőrkeményedések vannak a lábamon, mint egy holdkráter. Na jól van, baszd meg; te hogy vagy, kisöreg? Ránéztem a telefonkagylóra, aztán meg az apámra, aki egy emelettel feljebb a lépcsőkoriáton áthajolva próbálta betúrni a pizsamafelsőjét a nadrágjába.

Beleszóltam a telefonba:

– Szevasz, Jamie, minek hívsz ilyen későn?

– Mi a...? Á, szóval ott van az öreg, mi? – kérdezte Eric. – Mondd meg neki, azt üzenem, hogy egy fortyogó gennyláda.

– Jamie üdvözl – szóltam fel apámnak, aki szó nélkül megfordult, és visszament a szobájába. Újra a telefon felé fordultam:

– Eric, most honnan hívsz?

– Egy faszt fogom elárulni. Találd ki!

– Hát nem is tudom... Glasgow?

– Hahahahaha! – Eric kotkodálva vihogott.

Erősen markoltam a műanyagot.

– Hogy vagy? Minden oké?

– Jól vagyok. És te?

– Én tök jó! Figyelj, mit tudsz enni? Van pénzed? Stoppolsz, vagy mivel jössz? Nagyon keresnek, de még semmi nem volt a hírekben. Ugye nem... – abbahagytam, mielőtt még olyasmit mondanék, amit kifogásolhat.

– Jól vagyok. Kutyákat eszem! Hehehe!

Felnyögtem.

– Jézusom, ugye csak viccelsz?

– Mi mást ehetnék? Marha jó, Frankie fiú; a mezőkön és az erdőben maradok, egy csomót gyalogolok, stoppal is megyek, aztán ha egy város közelébe érek, keresek egy fincsi kutyát, jó kövéret, összehaverkodom vele, kicsalom az erdőbe, ahol megölöm és megeszem. Mi sem egyszerűbb. Egyszerűen imádom az életet kint a szabad levegőn.

– De ugye *megfőzöd* őket?

– Még jó, hogy megfőzöm őket, baszd meg – felelte Eric felháborodottan. – Mégis, minek nézel?

– És mást nem is eszel?

– Dehogynem. Lopok. Boltokból. Tök egyszerű. Olyasmiket is lopok, amit nem tudok megenni; csak a hecc kedvéért. Például tamponokat, műanyag szemeteszsákokat, családi kiszerezésű chipset, százas csomag koktélpálcikát, tizenkét színes tortagyertyát, fényképkereteket, műbőr kormánykerékvédőket, törülközőtartókat, öblítőt, kétfokozatú légfrissítőket, amelyek egyetlen fuvallattal eltüntetik azokat a makacs konyhai szagokat, cucci kis dobozkákat, amelyekben mindenféle apróságot tarthatok, kazettákat, zárható tanksapkákat, lemeztisztítókat, telefonszámos noteszokat, fogyókúra magazinokat

kaspókat névkártyacsomagokat műszempillákat sminkkészleteket leszokást segítő nikotinos szirupot játékokat...

– Nem szereted a chipset? – szúrtam közbe.

– Mi? – zavartnak tűnt a hangja.

– A családi kiszerezésű chipset azok között a dolgok között említetted, amiket nem tudsz megenni.

– Az isten szerelmére, Frank, te meg tudnál enni egy családi csomag chipset?

– Na és amúgy hogy megy a sorod? – kérdeztem sietve. – Úgy értem, biztos a szabadban alszol. Nem fogsz megfázni vagy ilyesmi?

– Nem szoktam aludni.

– Nem szoktál *aludni*?

– Még jó, hogy nem. Aludni nem kell. Ez is csak olyasmi, amit ők mondanak, hogy a *hatalmukban* tartsanak. Senkinek nem kell aludnia; megtaníjták nekünk, hogy aludjunk, amikor kicsik vagyunk. Ha tényleg eltökélt vagy, simán ki lehet hagyni. Én már túl vagyok azon, hogy szükségem legyen az alvásra. Most már soha nem alszom. Így sokkal könnyebb ébernek maradni, sokkal könnyebb vigyázni, nehogy észrevétlenül *mögéd lopózzanak*, és még halad is közben az ember. Nincs is jobb a folyamatos haladásnál. Az ember olyan lesz, mint egy hajó.

– Mint egy hajó? – most én voltam megzavarodva.

– Hé, Frank, hagyd már abba, hogy mindent megismételsz, amit mondok – hallottam, hogy újabb érméket dob a készülékbe. – Ha hazajövök, majd megtanítalak, hogy kell

nem aludni.

– Kösz. Hogy számítod, mikor érkezel?

– Előbb vagy utóbb. Hahahaha!

– Figyelj, Eric! Miért eszel kutyákat, ha annyi mindent el tudsz lopni?

– Már megmondtam, *te idióta*; azt a szart nem lehet megenni.

– De akkor miért nem lopsz olyasmit, amit meg tudsz enni, ahelyett, hogy olyasmit lopsz, amit nem tudsz megenni, és kutyákat eszel? – javasoltam. Már közben tudtam, hogy nem volt jó ötlet; hallottam, hogy egyre magasabb hangon beszélek, és ez mindig annak a jele volt, hogy valami nyelvi zűrzavarba keveredtem.

Eric kiabálva beszélt:

– *Megőrültél?* Mi ütött beléd? Mit beszélsz itt összevissza?

De hát ezek *kutyák*, nem igaz? Nem macskákat, mezei egereket, aranyhalakat vagy efféléket gyilkolok. *Kutyákról* beszélek, te agyalágyult! *Kutyákról!*

– Azért még nem kell kiabálni – mondtam higgadtan, bár én is kezdtem begurulni. – Én csak annyit kérdeztem, miért vesztegeted az időt arra, hogy olyasmit lopsz, amit nem tudsz megenni, aztán meg még több időt vesztegetsz arra, hogy kutyákat lopj, amikor voltaképpen lophatnál és ehetnél egyszerre.

– „Voltaképpen”? „*Voltaképpen*”? Mi a fészkes fenét hablatyolsz te itt? – Ahogy üvöltözött, Eric fojtott hangja rekedtes alba csapott át.

– Jaj, ne kezdjél már ordítózni! – nyögtem, miközben

behunytam a szemem, és a szabad kezemmel végigsimítottam a homlokomat és a hajamat.

– Igenis ordítok, ha akarok! – ordította Eric. – Mit gondolsz, miért csinálom ezt az egészet? Mi? Mégis, mit gondolsz, mi a francért csinálom? Hisz' ezek kutyák, te agyatlan kis szarzsák! Elment a maradék eszed is? Mi történt az eszeddel, Frankie fiú? Na mi van, elvitte a macska a nyelvedet? Azt kérdeztem, elvitte a macska a *nyelvedet*?

– Most miért kell püfölni azt a... – kezdtem, de nem is igazán a kagylóba beszéltem.

ÍíííírrrrgggggggBlíííííííírrrrrrgggggggrrrrlllllllllllllljjjjfiúúúúúúrrrrrr-
ggggg!

Eric köpködött és fuldoklott a vonal másik végén, aztán jött a zaj, amit a telefonkagylóval csapott, amivel a fülke belsejét püfölte. Sóhajtvá és elgondolkodva tettem vissza a telefont. Úgy tűnik, nem igazán tudom kezelni Ericet telefonon.

Visszamentem a szobámba, és próbáltam megfelekedezni a bátyámról; korán akartam lefeküdni, hogy időben fel tudjak kelni az új csúzli keresztelőjére. Ha azzal megleszek, majd kigondolom, hogy kezelhetném Ericet ügyesebben.

...Mint egy hajó, na, persze! Tisztára flúgos.

4: A Bombakör

Gyakran gondolok úgy magamra, mint egy államra; mint

egy országra, de legalábbis városra. Régebben úgy láttam, hogy amikor néha egymással ellentétes érzéseim voltak bizonyos eszmékkel, cselekvési módokkal meg egyebekkel kapcsolatban, az olyan, mint amikor egy ország változó politikai hangulatokon megy keresztül. Mindig is úgy véltem, hogy az emberek nem azért juttatnak hatalomra egy új kormányt, mert egyetértenek a politikájukkal, hanem csakis azért, mert szükségük van valami változásra. Valahogy azt hiszik, hogy az új bagázs alatt majd jobban mennek a dolgok. Rendben, az emberek hülyék, de mintha ennek az egésznek több köze lenne kedélyállapotokhoz, szeszélyekhez és közhangulatokhoz, mint alaposan kigondolt érvekhez. Úgy érzem, valami ilyesmi történik az én fejemben is. Volt úgy, hogy a bennem lévő gondolatok és érzések nem igazán értettek egyet egymással; végül is úgy intéztem el a dolgot magamban, hogy biztosan sok különféle ember lakik az agyamban.

Például mindig is volt bennem egy olyan rész, amelyik büntudatot érzett Blyth, Paul és Esmerelda megölése miatt. Ugyanez a részem érez most büntudatot azért, mert bosszút álltam az ártatlan nyulakon az egy szem elfajzott hím miatt. De ezt a részemet általában egy ellenzéki parlamenti párthoz vagy a kritikus sajtóhoz hasonlítom: lelkiismeret és fék gyanánt működik, de nem az övé a hatalom, és nem is valószínű, hogy valaha is hatalomra jut. Van egy másik részem, amelyik rasszista, valószínűleg azért, mert alig találkoztam színesbőrűekkel, és csak annyit tudok róluk, amennyit az újságokban olvastam és a tévében láttam, ahol a feketékről általában úgy beszélnek, mint

statistikai adatokról, akik mindaddig bűnösök, amíg be nem bizonyosodik az ártatlanságuk. Ez a részem még mindig elég erős, noha jól tudom, hogy a faj gyűlöletnek semmiféle logikus magyarázata nincs. Valahányszor színesbőrűeket látok Porteneilben, akik emléktárgyakat vásárolnak vagy megállnak enni valahol, azt remélem, hátha kérdeznek tőlem valamit, hogy megmutathassam, mennyire udvarias vagyok, és hogy bebizonyítsam, erősebb bennem az érvelés képessége, mint az alantasabb ösztöneim vagy a neveltetésem.

Ebből kiindulva ugyanakkor az sem volt feltétlenül *szükséges*, hogy bosszút álljak a nyulakon. Soha nem muszáj bosszút állni, még az odakinti világban sem. Szerintem az olyan megtorlások, amelyek a bűnösökkel csupán távoli vagy véletlenszerű kapcsolatban állók ellen irányulnak, csak arra jók, hogy a bosszúállók jobban érezzék magukat. Pont olyan, mint a halálbüntetés: azért akarod, mert *te* jobban fogod érezni magad tőle, nem pedig az elrettentés vagy más hülyeségek miatt.

A nyulak legalább nem fogják tudni, hogy Frank Cauldhame művelte velük, amit művelt, nem úgy, mint az emberi közösségek, amelyek nagyon is tisztában vannak vele, mit tettek velük a rossz fiúk, így aztán a bosszú végül is inkább ellenkező hatást vált ki: ahelyett, hogy elfojtaná az ellenállást, inkább felszítja azt. Annyit mindenesetre beismerek, hogy az egész az egóm felturbózásáról, megtépázott büszkeségem helyreállításáról és az élvezetről szól, nem pedig arról, hogy megmentsem az országot, érvényre juttassam az igazságot, vagy tisztelegjek a holtak

előtt.

Így aztán olyan részeim is voltak, amelyek megmosolyogták az új csúzli névadó ünnepségét, sőt olyanok is, amelyek megvetéssel nézték végig. A fejemben lévő államban ez olyan, mint amikor egy országban az értelmiség gúnyos megvetéssel viszonyul a valláshoz, miközben ők sem tagadják, mekkora hatással van a tömegekre. A szertartás során fülzsírt, taknyot, vért, vizeletet, köldökzsírt és lábujjkörömpiszkot kentem rá az új fegyver műanyag, fém és gumi alkatrészeire; aztán úgy kereszteltem meg, hogy az üres gumival lövedék nélkül egy kitépett szárnyú darázsra lőttem, amely a Gyár számlapján mászott keresztül, végül a saját meztelen lábamra tüzeltem vele, jókora plezúrt hagyva hátra.

Bizonyos részeim azt gondolták, hogy marhaság az egész, de ezek törpe kisebbségben voltak. A többi részem tudta, hogy az ilyesmi *működik*. Hatalmat ad nekem, részévé tesz annak, ami az enyém, és ahol élek. Jól érzem magam tőle.

Az egyik albumban, amit a padláson őrzök, találtam egy fényképet Paul kisbabakorából; a szertartás után ráírtam a kép hátoldalára az új csúzli nevét, összegyűrtem és egy acélgolyó köré simítottam, az egészet rögzítettem szigetelőszalaggal, és elindultam: le a padlásról és ki a szabadba, egy új nap szitáló esőfüggönyébe.

Elmentem a sziget északi végébe, a sólya kettéhasadt oldalához. A csúzli gumiját majdnem teljesen kifeszítettem, és a levegőben sziszegve pörgő csapágygolyót a fényképpel együtt kilőttem jó messzire a tengerbe. Nem is

láttam a csobbanást.

A csúzlinak nem eshet baja, amíg senki nem tudja a nevét. Ez speciel nem segített a Fekete Rombolón, de ő azért halt meg, mert hibáztam, az én hatalmam pedig olyan nagy, hogy ha valami félresikerül – ami ritkán fordul elő, de azért megesik –, akkor azok a tárgyak is sebezhetővé válnak, amelyekbe fokozott óvóerőt helyeztem. Abban az államban, ott bent a fejemben éreztem a dühöt, amiért ekkora hibát vétettem, de az elszántságot is, hogy ilyesmi nem fordulhat többé elő. Olyan volt ez, mint amikor megfenyítenek vagy főbe lönek egy tábornokot, aki elvesztett egy csatát vagy valami fontos területet.

Mindenesetre az új csúzli megóvása érdekében megtettem minden tőlem telhetőt, és noha természetesen sajnáltam, hogy a Nyulas Réten történtek megfosztottak egyik hű fegyveremtől, amely számos csatában kitüntette magát (nem is beszélve a nem elhanyagolható védelmi kiadásról), mégis úgy gondoltam, talán nem is baj, hogy így történt. Az a részem, amelyik elszúrta a dolgot a baknyúállal, hagyva, hogy az állat egy pillanatra fölém kerekedjen, talán még mindig itt van valahol, ha kibírta a tűzkeresztséget. Az a tábornok pedig, aki tehetségtelen, vagy teljesen elszámította magát, el van bocsátva. És ha Eric hazatér, jobb, ha minden reakcióm és képességem csúcsformában van.

Még mindig nagyon korán volt, és bár a köd meg a szemerkélő eső elvileg le szokott lombozni egy kicsit, most a névadó szertartás miatt még mindig magabiztosnak és jókedvűnek éreztem magam.

Kedvem támadt egy Futásra, így aztán letettem a zubonyomat annak az Oszlopnak a tövébe, ahonnan Diggset láttam aznap, amikor meghozta a híreket, a csúzlit pedig jó szorosán beékeltem a kordgatyám és az övem közé. Miután ellenőriztem, hogy a zoknim ne legyen meggyűrve, a bakancsomon a futáshoz szükséges erősségűre húztam a cipőfűzőt, és lassan lekocogtam a dagály és apály vonalát jelző hinárcupacok közötti kemény homoksávhoz. Az eső hol elállt, hol eleredt, a nap időről időre előbukkant a köd és a felhők mögül, mint egy elmosódott vörös korong. Észak felől bágyadt szél fújdogált. Szembefordultam vele, és fokozatosan gyorsultam; először laza tempóban, nagyokat lépve indultam el, hogy belejőjön a tüdőm és bejáratódjon a lábam. Ökölbe szorított kezem könnyed ritmusban mozgott mellettem; jobb és bal vállam felváltva ringott előre-hátra. Puha léptekkel, mélyeket lélegezve futottam. Elértem a folyó egyenes szakaszát, ahol a víz keskeny fonatokban folyik szét a homokban, és úgy igazítottam a lépteimet, hogy egyetlen lépéssel, simán és könnyedén keljek át a kis csatornákon. Ezen a részen túljutva leszegett fejjel fokoztam a sebességet. Fejem és ökölbe szorított kezem teljes sebességgel hasította a levegőt; lábam ellazult, nekilendült, letapadt és elrugaszkodott.

A szél korbácsként suhintott felém; arcomon éreztem az eső apró ostorcsapásait, ahogy beléjük ütköztem. A tüdőm kirobbant és beszakadt, kirobbant és beszakadt; nedves homok szállt a talpam alól, mint a toll; ahogy továbbrohantam, felemelkedett, majd amikor már messze

jártam, kanyarogva leszállt és permetként hullott vissza a földre. Felfelé fordítottam az arcom és hátraszegtem a fejem, úgy tárva ki meztelen nyakamat a szélnek, mint egy szerető, úgy kínálva oda az esőnek, akár egy áldozati ajándékot. Zihálva vettem a levegőt; az a könnyű szédülés, amelyet korábban az oxigéntúltengés okozott, mostanra alábbhagyott, ahogy az izmaim átvették a véremben pangó erőfelesleget. Elértem a csúcsebességet, miközben a cikcakkos vonalban húzódó kiszáradt hínár szálai, korhadtt fadarabok, sörösdobozok és üvegek sorban elsuhantak mellettem; úgy éreztem magam, mintha gyöngy lennék egy fonál végén, amelyet valaki a levegőben úsztat; mintha a torok, a tüdő és a lábak szinte szívtak volna előre; áramló energia voltam, ragadozó, amelynek futása a zsákmányra való lecsapás egyetlen, véget nem érő pillanata. Teljes erőből futottam, ameddig csak bírtam; aztán, amikor éreztem, hogy alábbhagy a lendület, lazítottam, és egy ideig megint egyszerűen csak gyorsan futottam.

Ahogy keresztülvágtattam a homokon, a dűnék úgy suhantak el mellettem, mint egy tribün. Megláttam magam előtt a Bombakört; ott vagy megállok, vagy megfordulok. Megint teljes sebességre kapcsoltam, leszegett fejjel, belül ordítózva, lelkemben csatakiáltás; a hangom olyan, mint a prés, amely egyre keményebben szorít, hogy kisajtoljon a lábaimból még egy utolsó nekibuzdulást. *Repültem* a dűnék fölött, a testem bolondmód előredőlve, szétrepedő tüdővel, a homokon döndülő léptekkel.

A pillanatnak vége lett, gyorsan lelassítottam, és a Bombakört már laza ügetésben közelítettem meg; először

majdnem beleszédültem, aztán belevetettem magam, rá a homokra, és ott lihegtem, ziháltam, kapkodtam a levegőt, a sűrke égboltot és a láthatatlanul szemerklő esőt bámulva, széterpesztett lábbal és kitért karral elterülve a sziklák gyűrűjében. A mellkasom úgy emelkedett és süllyedt, mint a fújtató, a szívem dörömbölt a ketrecében. Fülemben tompa morajlás; egész testem zsongott és bizsergett. A lábizmaimat mintha valami kábult reszketés feszítette volna meg. Elengedtem magam, a fejem félrebicsaklott, arcom a hűvös, nedves homokon.

Azon tűnődtem, milyen érzés lehet meghalni.

A Bombakör, apám lába és botja, talán még az is, hogy nem akarózik motort vennie nekem, a koponyában égő gyertyák, a döglött egerek és hörcsögök légiói – erről mind-mind Agnes tehet, apám második felesége és az én anyám.

Nem emlékszem az anyámra, mert ha emlékeznék rá, gyűlölném. Így is gyűlölöm a nevét, a pusztá létezését. Ő engedte meg, hogy Stove-ék magukkal vigyék Ericet Belfastba, hogy elvigyék a szigetről, el attól, amit ismert. Apámat rossz szülőnek tartották, mert lányruhában járatta Ericet, és hagyta, hogy elvaduljon; anyám azért hagyta, hogy elvigyék, mert általában véve sem kedvelte a gyerekeket, Ericet pedig különösen nem állhatta; úgy gondolta, árt a karmájának. Szerintem a gyerekekkel szembeni ellenszenvem miatt hagyott el engem is rögtön a születésem után, és ezért tért vissza csak egyetlenegyszer, azon a végzetes napon, amikor – legalábbis részben –

miatta történt velem az a kis baleset. Összességében azt hiszem, minden okom megvan rá, hogy utáljam. Amikor megöltem a másik fiát, a Bombatólcsérben feküdtem, és azt reméltem, hogy ő is halott.

Lassú futásban mentem vissza; szinte kirobbantam az energiától, és még jobban éreztem magam, mint a Futás előtt. Már alig vártam, hogy este elmenjek otthonról – iszunk egyet és beszélgetünk Jamie-vel, a barátommal, és hallgatunk egy kis dobhártyarepesztő, verejtékszagú zenét az Armsban. Még levágtam egy rövid sprintet, csak hogy futás közben kirázzam a hajamból a homokot, aztán újra lazítottam és továbbkocogtam.

A Bombakör sziklájától mindig gondolkodóba esem, és most sem volt másként, főleg hogy úgy terültem el közöttük, mint valami Krisztus-figura, kitárulkozva az ég felé, a halálról álmodozva. Nos, az biztos, hogy Paul egy percet sem szenvedett; nem vitás, hogy humánusan csináltam. A Kígyóparkban ugráló és ordító Blyth-nek rengeteg ideje volt, hogy rájöjjön, mi történik, miközben a feldühödött és kétségbeesett kígyó többször is megmarta a lábcsonkját, és a kis Esmerelda is gyaníthatott valamit arról, mi vár rá, miközben lassan tovaűjta a szél.

Paul, az öcsém ötéves volt, amikor megöltem. Én nyolc. Több mint két év telt el Blyth viperás kiiktatása óta, mire módot találtam rá, hogy megszabaduljak tőle. Nem mintha bármilyen személyes ellenszenv vezérelt volna; egyszerűen tudtam, hogy nem maradhat itt. Tudtam, hogy sosem szabadulok meg a kutyától, amíg Paul itt van (szegény, csupa-jó-szándék Eric, az okos és mégis tudatlan Eric

végig azt hitte, hogy még mindig nem szabadultam meg tőle, én pedig egyszerűen nem mondhattam meg neki, hogy miért tudja rosszul).

Paul és én sétálni indultunk a homokban, észak felé; csendes, napsütéses őszi reggel volt, egy tomboló éjszakai vihar után, amely palákat vitt le a háztetőről, kitepte az egyik fát a régi juhakol mellett, és még a gyaloghíd sodronyai közül is elszakított egyet. Apa megkérte Ericet, hogy segítsen neki a rendrakásban meg a javításokban, miközben én elvittem Pault, hogy egyikünk se lábatlankodjon ott körülöttük.

Mindig remekül kijöttem Paullal. Talán mert hamar megláttam, hogy nagyon rövid élet adatott meg neki, igyekeztem ezt a rövid időt a lehető legkellemesebbé tenni számára, így aztán rendesebb voltam vele, mint a legtöbb fiú az öccsével.

Ahogy kiértünk a sziget határát jelző folyóhoz, láttuk, hogy a vihar sok mindent átrendezett: a folyó rémségesen felduzzadt, hatalmas csatornákat vájva a homokba, háborgó barna vízzel teli árkokat, amelyek, ahogy tovazúdultak, nagy darabokat szakítottak le és sodortak magukkal a part falából. Majdnem teljesen le kellett mennünk a tengerig, a legalacsonyabb apály vonaláig, hogy át tudjunk kelni rajta. Továbbmentünk, Paul keze a tenyeremben; a szívemben nem volt gyűlölet. Paul énekelgetett magának, és olyasmiket kérdezett, amiket a kisgyerekek szoktak, például hogy miért nem vitte el a vihar az összes madarat, vagy hogy miért nem telik meg vízzel a tenger, amikor ennyire megáradt a patak?

Sétáltunk a csendes fövényen, időnként megállva és lelehajolva, hogy megvizsgáljunk minden érdekeset, amit a tenger a partra sodort. Egy idő múlva a fövény véget ért; ahol korábban végtelenül, megszakítás nélkül aranylott a homok egészen a látóhatár pereméig, ott most felszínre bukkant sziklákat láttunk, minél távolabb néztünk, annál többet; a messzeségben a dűnék már teljesen sziklás partra nyíltak. Az éjszakai vihar a folyó túlsó oldalán elfújta az összes homokot, végig a parton, jóval messzebb, mint azok a helyek, amelyeknek még nevet adtam, vagy amelyeket egyáltalán láttam már. Impozáns látvány volt, amelytől először kicsit meg is ijedtem, egyszerűen azért, mert akkora volt a változás, és mert féltem, hogy mindez egyszer a szigettel is megtörténhet. Közben azonban más is eszembe jutott: apám beszélt róla, hogy ilyesmi régebben is előfordult, és hogy a következő pár hét vagy hónap során a homok mindig visszatér.

Paul roppantul élvezte, ahogy szikláról sziklára ugrált és rohangált, köveket hajigálva a sziklák közötti tócsákba. Korábban nemigen látott még ilyen apály után visszamaradó tócsákat. Továbbmentünk a letarolt parton, újabb érdekes hordalékokra bukkanva, míg aztán odaértünk egy elrozsdált maradványhoz, amelyet elsőre víztartálynak vagy félig eltemetett kenunak néztem. Éles szögben állt ki a földből, vagy másfél méternyire kiemelkedve egy ott maradt homokfoltból. Paul halfogással kísérletezett az egyik sziklatócsában, amíg megszemléltem azt az ízét.

Kíváncsian érintettem meg az elkeskenyedő, hegyes

csúcsban végződő hengert: valami nagy nyugalmat és erőt éreztem benne, bár nem tudtam, miért. Aztán hátráltam egy lépést és újra megnéztem. Most tisztán kirajzolódott az alakja, és már azt is tudtam, mekkora része van még mindig a homokba temetve. Csúcsával felfelé álló bomba volt.

Óvatosan visszamentem hozzá, gyengéden megsimogattam, miközben csitító szavakat suttoztam neki. Fekete és rozsdavörös színű, odvasodó gömbölydedség; nyirkos szagot árasztott, árnyéka kagyló alakban szétterült a földön. Szemmel követtem az árnyék vonalát a homokon, végig a sziklákon, és a kis Paulra esett a tekintetem, aki boldogan pancsolt az egyik tócsában: a vizet csapkodta egy nagy és lapos fadarabbal, amely majdnem akkora volt, mint ő maga. Mosolyogva intettem oda magamhoz.

– Látod ezt? – kérdeztem. Szónoki kérdés volt. Paul bólintott, csak úgy meresztette a nagy szemét.

– Ez itt – folytattam – egy harang. Olyan, mint azok ott a városi templomban. Tudod, az a zaj, amit vasárnaponként hallunk, emlékszel?

– Emlékszem. Ugye jeggeli után, Fjank?

– Micsoda?

– A hangot a *vasájnapi jeggeli* után halljuk, Fjank – pufók kezével könnyedén a térdemre ütött.

– Bólintottam.

– Úgy bizony. Azt a hangot a harangok adják. Nagy, üreges fémdarabok, tele vannak hangokkal; vasárnap reggeli után eresztik ki a hangokat. Onnan jön.

– A jeggeli? – Paul roppant komolyan vont a össze kis

szemöldökét.

Türelmesen megráztam a fejem.

– Nem. A harangszó.

– „H mint hajang” – dünnyögte Paul, miközben magában bólogatott, és a rozsdásodó alkotmányt bámulta. Nyilván valami régi olvasókönyv jutott eszébe. Okos gyerek volt: apám azt tervezte, hogy ha majd eljön az ideje, rendesen iskoláztatja, és már el is kezdte vele az ábécét.

– Úgy van. Hát úgy néz ki, ez a régi harang leesett egy hajóról, vagy talán idesodorta az ár. Már tudom is, mit csinálunk; én felmegyek a dűnékre, te meg rácsapsz a harangra a fadarabbal, és majd meglátjuk, elhallatszik-e odáig. Jó lesz? Van hozzá kedved? De vigyázz, nagyon hangos lesz, és lehet, hogy megrémülsz tőle.

Lehajoltam, hogy egy magasságban legyen az arcunk. Hevesen megrázta a fejét, és az orrát odadugta az enyémhez.

– Nem! Nem fogok megjémülni! – kiabálta – Én...

Egy szökkenéssel már épp meg akart kerülni és rácsapni a bombára a fadarabbal – már a feje fölé emelte a fát és nekiveselkedett –, de kinyújtott kézzel elkaptam a derekánál fogva.

– Még ne – mondtam. – Várj, amíg messzebb vagyok. Ez a harang régi, és lehet, hogy már csak egyetlen jó hang maradt benne. Ugye nem akarod elpazarolni?

Paul izgett-mozgott, és arckifejezése azt sejtette, hogy ő a legnagyobb örömmel elpazarolna bármit is, csak jól rávágasson a fadarabjával a harangra.

– Jó – mondta végül, és abbahagyta az erőlködést.

Letettem a földre. – De tényleg szabad teljes ejőből?

– Amilyen erősen csak tudod, amikor majd jelt adok annak a dűnének a tetejéről ott, ni! Jó?

– Gyakojolhatok?

– Gyakorolj úgy, hogy a homokot ütöd.

– Üthetem a pocsolyákat is?

– Igen, úgy is gyakorolhatsz, hogy a tócsákat ütöd. Jó ötlet.

– Ebbe a tócsába is belecsaphatok? – a fadarabbal a bomba körül kialakult kör alakú tócsára mutatott.

– Inkább ne, attól mérges lehet a harang.

A homlokát ráncolta.

– A hajangok tudnak méjgesek lenni?

– Hát persze. Most indulok. Te teljes erőből rácsapsz a harangra, én meg teljes erőből figyelek, rendben?

– Jendben, Fjank.

– Ugye nem vágsz rá a harangra, amíg nem adok jelt?

Megrázta a fejét:

– Megígéjem.

– Jó. Mindjárt ott leszek – megfordultam, és lassú futásban a dűnék felé vettem az irányt. Furcsán bizsergett a hátam.

Miközben futottam, körülnéztem, hogy nincs-e ott valaki véletlenül, de csak néhány sirályt láttam keringeni a rongyos felhőktől maszatos égen. A vállam fölött

hátranézve megláttam Pault. Még mindig a bomba mellett állt, deszkájával a homokot püfölte, két kézzel feltartotta, és teljes erővel lesújtott vele; közben ugrott egyet és felordított.

Felgyorsítottam, a sziklákon át kiértem a kemény parti homokra, majd a hínárok vonalán és az aranyló, száraz és süppedősebb homokon átvágva rohantam a fűben a

legközelebbi dűne felé. Felkapaszzkodtam a dűne csúcsára, és a homok és a sziklák fölött arrafelé néztem, ahol Paul állt: parányi alak a tócsákról és a nedves homokról visszaverődő ragyogásban, eltörpülve a mellette égnek meredő fémkúp árnyékában. Felálltam, vártam, amíg észrevett, még egyszer körbenéztem, aztán kezemet magasan a fejem fölé nyújtva intettem neki, és hasra vágtam magam.

Ahogy ott feküdtem és vártam, rájöttem, azt elfelejtettem megmondani Paulnak, hogy hol csapjon rá a harangra. Nem történt semmi. A dűne tetején fekvé úgy éreztem, a homok lassan magába szívja a gyomromat. Sóhajtottam egy nagyot és felálltam.

Paul bábfigura volt a messzeségben: rángatózva ugrabugrált és hadonászott, és újra meg újra rácsapott a bomba oldalára. Jókedvű kiabálása elmosódottan odahallatszott hozzám, átszűrődve a szélben hullámzó fű susogásán.

– A francba – mondtam magamban, és megvakartam az államot, de Paul, miután gyors pillantást vetett felém, épp akkor esett neki a bomba csúcsának. Csak egyszer csapott rá, és én már elvettem a kezem az államról, és épp le akartam bukni, amikor Paul a bombával, a holdudvarpocsolyával és vagy tízméteres körben minden mással együtt hirtelen eltűnt egy felemelkedő, homokból, füstből és repülő sziklatörmeléből álló oszlop belsejében, amely csak egyetlenegyszer, abban a vakítóan rövid pillanatban villant meg belülről, amikor a bomba nagy dördüléssel felrobbant.

A felemelkedő törmelékoszlop virágsziromként szétterült és szállingózva hullani kezdett lefelé, amikor a dűne egyetlen lüktetéssel átadta testemnek a robbanás hullámát. Számtalan apró földcsuszamlást éreztem homályosan a közeli dűnék száradó lejtőin. A zaj, tekeregve gomolygó csattanás és morajló gyomorkorgás, végighullámozott fölöttük. Figyeltem, ahogyan a visszahulló törmelék nyomán a fröccsenések köre a robbanás középpontjából indulva egyre távolul. A homok- és gázoszlop megnyúlt a szélben; árnyékában elsötétült a homok, és az alsó nyílása alatt olyan ködfüggöny formálódott, mint amilyen a súlyos felhők alatt látható néha, amikor leszakad az eső. Most már láttam a bombatölcsért.

Lerohantam. A még mindig füstölgő krátertől vagy ötven méterre álltam meg. Nem néztem meg alaposan a körülöttem heverő törmelékdarabokat, csak a szemem sarkából sandítottam feléjük; egyszerre akartam és nem akartam látni a véres húst vagy a ruha cafatait. A városon túli hegyek bizonytalanul verték vissza a morajlást. A kráter peremét a homok alatti sziklarétegből kirobbant kőszilánkok borították; úgy vették körbe a látványt, mint a kitört fogak, az ég felé meredve vagy ferdén oldalra borulva. Néztem, ahogy a robbanás távolodó felhője a torkolatöböl fölé kisodródva szétszóródik, aztán sarkon fordultam, és teljes erőből futásnak eredtem a ház irányába.

Ma már tudom, hogy féltonnás német bomba volt; egy megsérült He.111-es dobta le, miközben hazafelé tartott a torkolatban található vízi repülőgép-támaszpont elleni

sikertelen támadás után; repült vissza a norvégiai légibázisra. Szívesen gondolom azt, hogy az én Bunkeromban felállított ágyú találta el a gépet és kényszerítette a pilótát a megfutamodásra és a bombák kioldására.

A nagy vulkanikus sziklaszilánkok közül néhánynak a vége még mindig kiáll a réges-régen visszatért homokból. Ezek alkotják a Bombakört, a legalkalmasabb emlékművet, amit szegény halott Paul kaphatott: szentségtörő kögyűrűt, amely az árnyékok játszóhelye.

Most is szerencsém volt. Senki nem látott semmit, és senki nem hitte el, hogy *én csináltam*. Ezúttal szinte eszemet vesztettem a fájdalomtól, kínozta a bűntudat, és Ericnek kellett vigyáznia rám, miközben tökéletesen alakítottam a szerepemet – nem akarom magamat dicsérni, de így volt. Nem élveztem, hogy be kell csapnom Ericet, de tudtam, hogy muszáj; nem mondhattam el neki, hogy én tettem, mert nem értette volna, miért tettem. Elszörnyedt volna, és valószínűleg soha többé nem lettünk volna barátok. Így aztán játszanom kellett a szenvedő, önmagát hibáztató gyereket, Ericnek pedig engem kellett vigasztalnia, miközben apám mélán tűnődött.

Igazából nagyon nem volt kedvemre, ahogy Diggs kikérdezett a történekről, és pár pillanatig még az is felötlött bennem, hogy talán sejt valamit, de úgy tűnt, kielégítőnek találta a válaszaimat. Az sem segített sokat, hogy közben apámat „Angus bácsinak” kellett szólítanom, Ericet és Pault pedig unokatestvérekként kezelnem; ezt találta ki apám, hogy meqtévesszük Diggsset a

származásommal kapcsolatban, ha a rendőr esetleg kérdezősködni kezd, és rájön, hogy hivatalosan nem is létezem. Azt a mesét adtuk be neki, hogy apám halott öccsének a fia vagyok, és hogy csak időnként, hosszabb szünidők alatt jövök a szigetre, miközben a rokonok kézzől kézre adogatnak, mielőtt véglegesen döntenének a jövőmről.

Elég az hozzá, hogy szerencsésen átvészelttem ezt a nehéz időszakot, és most az egyszer még a tenger is az én pártomon volt: közvetlenül a robbanás után jött a dagály, és mire Diggs megérkezett a faluból, hogy átvizsgálja a helyszínt, a víz már legalább egy órával azelőtt minden árulkodó nyomot elmosott, amit esetleg hátrahagyhattam.

Amikor hazaértem, Mrs. Clamp már a házban volt; ősrégi biciklije ott állt a konyhaasztalnak támasztva, miközben ő épp a kormányra szerelt hatalmas fonott csomagtartóból rakodott ki. Fáradhatatlanul pakolta a városból hozott élelmiszert és más holmit a szekrényekbe, a hűtőbe és a fagyasztóba.

– Jó reggelt, Mrs. Clamp – köszöntem megnyerően, ahogy a konyhába léptem. Megfordult és rám nézett. Mrs. Clamp nagyon öreg és töpörödött. Alaposan végigmért, majd így szólt:

– Ó, szóval te vagy az?

Visszafordult a biciklihez, két kézzel beletúrt a fonott csomagtartóba, és két hosszúkás, újságpapírba tekert csomagot halászott elő. Botladozva a hűtőszekrényhez lépett, felkapaszkodott egy alacsony zsámolyra, kibontotta

a két csomagot, amelyekből az én mirelit marhaburgereim kerültek elő, majd berakta őket a fagyasztóba, olyan mélyen fölé görnyedve, hogy kis híján ő is bebújt. Eszembe ötlött, milyen könnyű volna... kivertem a fejemből ezt a butaságot. Leültem a konyhaasztalhoz, és figyeltem, hogy dolgozik.

– Na és hogy van mostanában, Mrs. Clamp? – kérdeztem.

– Ó, hát én éppenséggel jól vagyok – felelte Mrs. Clamp, majd megcsóválta a fejét és lemászott a zsámolyról; kiszedett még egy adag mirelit burgert, és visszament a fagyasztóhoz. Azon tűnődtem, nem szoktak-e fagyási sérülései lenni; abban biztos voltam, hogy csillogó apró jégkristályokat látok pihés bajszán.

– A mindenit, jó nagy csomaggal érkezett máma! Csoda, hogy nem borult fel idefelé jövet.

– Na, én ugyan nem borulok fel, de nem ám. – Mrs. Clamp még egyszer megcsóválta a fejét, odament a mosogatóhoz, lábujjhegyre állva nyújtózkodva előrenyúlt és elfordította a meleg vizes csapot, kezét mosott, majd kék kockás, nejlon munkaköpenyét használta törülközőként, és kivett egy kis sajtot a csomagtartóból.

– Ne főzök magának teát vagy valamit, Mrs. Clamp?

– *Nekem* ugyan ne – mondta Mrs. Clamp, miközben a hűtőszekrénybe bújva, a fagyasztórész alatt csóválta a fejét.

– Jó, akkor nem főzök. – Figyeltem, ahogy megint kezét mos. Miközben a saláta- és a spenótleveleket válogatta szét, távoztam és felmentem a szobámba.

A vasárnapi ebéd mellett ültünk: hal volt, és hozzá krumpli, ami a kertben termett. Ezúttal – a hagyománynak megfelelően – nem apám ült velem szemben az asztal ellenkező végén, hanem Mrs. Clamp. Én oldalt ültem, az asztal közepe táján, háttal a mosogatónak, és jelentőségelteli mintázatokba rendezgettem a szálkákat a tányéromon, miközben Apa és Mrs. Clamp formális, szinte rituális kölcsönös udvariaskodással volt elfoglalva. A döglött hal szálkáiból csináltam egy picit emberi csontvázat, majd öntöttem rá némi kecsapot is, hogy életszerűbb legyen.

– Még egy kis teát, Mrs. Clamp?

– Köszönöm, nem kérek, Mr. Cauldhame.

– Francis? – fordult felém Mrs. Clamp.

– Köszönöm, nem kérek – feleltem. Egy borsószem megtenné koponyának, bár kicsit zöld. Odaillesztettem. Apa és Mrs. Clamp tovább zsolozsmáztak erről-arról.

– Úgy hallottam, kint volt maguknál a rendőr a minap, ha nem veszi rossz néven, hogy felemlegetem – mondta Mrs. Clamp, majd udvariasan köhintett.

– Valóban itt volt – felelte apám, és annyi ételt lapátolt be a szájába, hogy legalább egy percig meg se tudjon mukkanni.

Mrs. Clamp a tányérján heverő túlsózott hal felé bólintott, és a teáját kortyolgatta. Én dudorásztam, miközben apám dühösen meredt rám; fel-alá járó állkapcsa olyan volt, mint két egymás testét dagasztó birkózó. Több szó nem esett a dologról.

Szombat este a Cauldhame Armsban. Ott álltam a szálloda hátsó épületrészében lévő kocsmában, szokás szerint a zsúfolt, füstös helyiség végében, kezemben világos sörrel teli műanyag pintespohár; ott álltam enyhén előrenyújtott lábbal, hátamat egy kitapétázott oszlopnak vetve, vállamon Jamie, a törpe, aki időről időre a fejemen pihenteti barna sörét, és társalog velem.

– Na és mit csinálsz mostanába', Frankie?

– Nem sokat. A múltkor kinyírtam egy pár nyulat, különös telefonhívások jönnek Eric-től, és ez minden. És veled mi van?

– Semmi különös. Hogyhogy Eric hívogat?

– Hát nem tudtad? – kérdeztem, felnézve rá. Előrehajolt és az arcomba nézett. Nagyon furán néz ki egy arc fejjel lefelé.

– Eric megszökött.

– Megszökött?

– Psszt! Nem muszáj az orrukra kötni, ha még nem tudják. Aha, meglógott. Párszor odatelefonált a házba, és azt mondja, errefelé jön. Diggs kijött hozzánk, és szólt aznap, amikor olajra lépett.

– Hú, apám! És keresik?

– Angus szerint igen. Nem volt semmi a híradóban? Azt hittem, hallottál valamit a dologról.

– Á, nem. Hát ez nem semmi! Szerinted megmondják az ittenieknek, ha nem sikerül elkapni?

– Nem tudom – itt vállat vontam volna, ha tudok.

– És mi van, ha még mindig úgy odavan a kutyaégetésér'? Hát ez örület. Meg azok a férgek, amiket a gyerekekkel akart megetetni. A helybeliek tisztára begőzölnek majd.

Éreztem, hogy a fejét csóválja.

– Szerintem titokban tartják. Valószínűleg azt hiszik, hogy elkapják.

– Szerinted elkapják?

– Hát nem is tudom. Lehet, hogy örült, de okos. Ha nem lenne az, már megszökni sem tudott volna, és amikor felhív, úgy tűnik, nagyon is észnél van. Vág az esze, csak dilis.

– Nem úgy nézel ki, mint aki nagyon aggódik.

– Remélem, végigcsinálja. Jó lenne újra találkozni vele. Meg azért is szeretném, ha eljutna ide, mert... csak mert – belekortyoltam a sörömbbe.

– Tiszta örület. Remélem, nem lesz vele semmi gubanc.

– Pedig nincs kizárva. Engem csak ez idegesít. A hangjából ítélve még mindig nem rajong a kutyaért. De azt hiszem, a gyerekeknek nem kell majrézniük.

– És hogy utazik? Mondta neked, hogy ide akar jönni? Van pénze?

– Valamennyi biztosan, mert fürkéből szokott hívni, de leginkább lop.

– Akkor jó. Annyi a jó az egészben, hogy ha a diliházból szöksz meg, nem szigoríthatják a büntetésedet.

– Aha – feleltem. Ekkor kezdte el a zenekar: négy invernessi srác, Hányadékok volt a nevük. Az énekesnek mohikánfrizurája volt, csupa lánc volt meg cipzár. Miközben a többi három nyúzni kezdte a hangszerét, megragadta a mikrofont és már ordított is:

*Elvették a melóm, és lelépett a csajom,
Hiába verem ki, nem áll fel a faszom*

A vállammal egy kicsit erősebben nekitámaszkodtam

az oszlopnak, és a sörömet kortyolgattam, miközben Jamie lába a mellemen verte az ütemet, a terem pedig mennydörgött a zenés vonítástól és recsegés-ropogástól. Ha így halad, jó muri lesz.

A szünetben, míg az egyik csapos vödörrel és felmosóronggyal indult a színpad teleköpködött elejéhez, odamentem a pulthoz még egy kis sörért.

– A szokásosat? – kérdezte Duncan a pult mögül, mire Jamie bólintott. – Na és hogy van az én Frank barátom? – érdeklődött Duncan, kieresztve egy korsó világosat és egy korsó barnát.

– Jól – feleltem. – És te?

– Megvagyok, megvagyok. Kell még üres üveg?

– Nem, kösz. Már van elég a házi főzéshez.

– De azért nem hagysz itt bennünket, ugye?

– Á, dehogy – feleltem. Duncan felnyújtotta Jamie-nek a pintjét, én meg elvettem a sajátomat, közben pénzt téve a pultra.

– Kösz, fiúk – mondta Duncan, ahogy megfordultunk és visszamentünk az oszlophoz.

Néhány pinttel később, amikor a Hányadékok az első ráadásszámot játszotta, Jamie és én már ott voltunk elől, táncoltunk és fel-alá ugráltunk; Jamie kiabálva és tapsikolva táncolt a hátamon. Ha Jamie kedvéért csinálom, akkor nem zavar, hogy lányokkal kell táncolnom, bár egyszer, amikor volt itt egy magas csaj, Jamie azért nyüzött, hogy mind a ketten menjünk ki vele, hogy tudjon

vele csókolózni. Már attól is hányingerem volt, ha csak rá gondoltam, hogy az arcomba nyomja a dudáit, így aztán csalódást kellett okoznom Jamie-nek. Amúgy a punk lányok nagy része nem bűzlik a parfümtől, és csak kevesen hordanak szoknyát, azok is többnyire bőrszoknyát. Jamie-t meg engem lökdöstek egy kicsit, párszor majdnem felborultunk, de végül karcolás nélkül megúsztuk. Sajnos Jamie beszédbe elegyedett valami nővel, de túlságosan lekötött, hogy mélyeket lélegezzek és hogy függőlegesen tartsam a szemben lévő falat, így nem igazán figyeltem oda.

– Aha, nemsokára veszek magamnak egy motort – mondta Jamie. – Természetesen huszonötöt. – Csak félig figyeltem rá. Természetesen nem vesz motort, mert el sem éri a pedált, de még akkor sem szóltam volna semmit, ha képes lettem volna rá, mert senki nem várja el, hogy az ember a nőknek igazat mondjon, meg egyébként is, ahogy mondani szokás, ezért vannak a jóbarátok. Aztán rendesen megnéztem a lányt: húsz év körül volt és elég kemény csaj, annyi réteg festék volt az arcára kenve, mint egy kocsmai cégtáblára. Valami rettenetes francia cigit szívott.

– A 'rátnőmnek, Sue-nak van egy motorja. Suzuki 185G. A 'ratyójáé volt, dőmost egy Gold Wingre spórol.

Már rakták fel a székeket az asztalokra és törölték fel a padlóról a dzsuvát, az üvegszilánkokat meg a kiürült chipses zacskókat; még mindig elég vacakul éreztem magam. A lány egyre szörnyebb lett, ahogy többet hallottam belőle. A kiejtése is borzalmas volt: nyugati part; még az is lehet, hogy Glasgow.

– Hát 'kem nem kén egyolyan. 'Úlne héz. 'Kem e gyötszázás pont 'egflefne. 'Gazábó legy Moto Guzzi lenne a legkrályabb, dembztos, hogyakk ardántengely tényleg jó... Atyaisten, én itt mindjárt bemutatok egy egész estés, szélesvásznú rókázást, és beterítem a csaj zakóját: befolyik a hasítékokon, szétmarja a cipzárait, teletömi a zsebeit, ráadásul a felvezető mozdulattól még Jamie is lerepül a nyakamból, és fejest ugrik a hangfalállványok alá pakolt sörösrekeszek közé, ezek meg közben az idióta motorosfantáziáikról bájcsevegnek.

– 'Ell estaub? – kérdezte a lány, miközben egy cigisdobozt nyomott oda Jamie irányába az orrom előtt. Miután elsuhant előttem a kék doboz, még akkor is fényösvények kápráztak a szemem előtt, amikor már rég leengedte a kezét. Bár Jamie nem cigizik, most nyilván vett egyet, mert láttam, ahogy felemelkedik az öngyújtó, és a láng úgy gyullad fel egy kis szikrazuhatag közepén ott az orrom előtt, mint valami tűzijáték. Szinte éreztem, ahogy kiég a halántéklebenyem. Arra gondoltam, teszek valami frappáns megjegyzést Jamie-nek arról, hogy a dohányzás nem segíti a növekedést, de az agyam irányába és azzal szemben futó összes idegpályám eldugult a beleimből érkező vészjelzések sokaságától. Éreztem, hogy valami szörnyű háborgás van odalent, és biztos voltam benne, hogy csak egyetlen módon lehet vége, de képtelen voltam megmozdulni. Úgy álltam ott, mint valami íves támpillér a padló és az oszlop között, Jamie pedig még mindig a lánynak pofázott valamit arról, hogy milyen hangja van egy Triumphnak, meg hogy a csaj milyen éjszakai

gyorsulóversenyeken vett részt a Loch Lomond partján.

– Most nyaralni vagy itt?

– Ja. Aöbbi csajjal. 'Anegy pasim, 'ekinndol gozikegy 'lajfúrón.

– Az jó.

Még mindig mélyeket lélegeztem: próbáltam oxigénhez jutni, hogy kitisztuljon a fejem. Én nem értettem Jamie-t: feleakkora, mint én, a súlya is csak feleannyi vagy még kevesebb, de akármennyit ittunk, sose ártott meg neki. Az biztos, hogy nem öntötte ki titokban a poharát; arról tudnék, mert engem áztatott volna el. Rájöttem, hogy a lány végre engem is észrevett. Megbökte a vállam, de fokozatosan derengeni kezdett, hogy nem először tette.

– Hé – mondta.

– Mi van? – kérdeztem kínlódva.

– Jóvagy?

– Aha – bólintottam lassan, és reméltem, megelégszik a válasszal; aztán oldalra néztem és felkaptam a fejem, mintha épp akkor vettem volna észre a plafonon valami roppant érdekeset és fontosat. Jamie megbökött a lábával.

– Mi van? – kérdeztem megint; nem is próbáltam felnézni rá.

– Egész éjjel itt akarsz maradni?

– Mi van? – kérdeztem. – Nem. Miért, kész vagy? Na jó – hátratettem a kezem, hogy kitapogassam az oszlopot, aztán megtaláltam, és ellöktem magam, abban a reményben, hogy nem csúszom el a sörtől síkos padlón.

– Talán jobb lenne, ha most letennél, Frankie pajtás – mondta Jamie, keményen bökdösve. Megint elnéztem

oldalra, majd fel, és bólintottam. Hátammal az oszlopnak támaszkodva lejjebb csúsztam, amíg gyakorlatilag a földön guggoltam. A lány lesegítette Jamie-t. Jamie vörös haja és a lány szőke haja hirtelen bántóan rikitónak tűnt az ekkor már fényesen kivilágított teremben. Duncan közeledett felénk a súrolókefével meg egy nagy vödörrel, útközben a hamutálakat ürítve és letörölve ezt-azt. Kínlódva próbáltam feltápászkodni, aztán éreztem, hogy Jamie és a lány jobbról-balról belém karol és felsegít. Most már hármat láttam mindenből, és azon tűnődtem, vajon hogy lehetséges ez mindössze két szemmel. Abban sem voltam biztos, hogy hozzám beszélnek-e vagy nem.

– Aha – mondtam arra az esetre, ha hozzám beszélnének, aztán éreztem, hogy a vészkijáraton át kivezetnek a friss levegőre. Vécére kellett mennem, és minden egyes lépéssel mintha jobban rángatóztak volna a beleim. Egy szörnyű látomásban úgy láttam a testemet, mint ami majdnem teljes egészében két egyenlő nagyságú rekeszből áll: az egyikben vizelet van, a másikban emésztetlen sör, whisky, chips, pörkölt mogyoró, nyál, slejm, epe, meg néhány darabka hal és főtt krumpli. Az agyamnak valamelyik beteg része hirtelen maga elé képzelt egy tányért, rajta zsírban úszó rántotta, körülötte fodrosra zsugorodott sült angolszalonna, benne apró zsírtócsákkal teli üregecskék, a tányér külső oldalán kocsonyássá alvadt zsírdarabok. Leküzdöttem a gyomromból felbuzgó szörnyű ingert. Próbáltam szép dolgokra gondolni, aztán amikor egyetlen ilyen sem jutott az eszembe, elhatároztam, hogy arra koncentrálok, ami

körülöttem folyik. A kocsmá előtt voltunk, mentünk a bank melletti járdán: mellettem az egyik oldalon Jamie, a másikon a lány. Ködös és hűvös éjszaka volt, nátriumfényel égtek az utcai lámpák. Magunk mögött hagytuk a kocsmá szagát, és próbáltam némi friss levegőt juttatni a fejembe. Éreztem, hogy enyhén dülöngélve járok, és olykor-olykor nekitántorodom Jamie-nek vagy a lánynak, de nem valami sokat tehettem az ügyben; kicsit úgy éreztem magam, mint azok a régi dinoszauruszok, amelyeknek gyakorlatilag külön agyuk volt a hátsó lábaik irányítására. Nekem mintha mindegyik végtagra külön agyam lett volna, de mind megszakították egymással a diplomáciai kapcsolatokat. Imbolyogtam és dülöngéltem tovább, ahogy tölem tellett, bízva a szerencsémben és a mellettem gyalogoló két emberben. Őszintén szólva, egyikükben sem volt sok bizodalom: Jamie túl kicsi volt, hogy elkapjon, ha tényleg elzuhanok, a lány meg, ugyebár, lány volt. Minden bizonnal túl gyenge; de még ha nem is, úgy számítottam, simán hagyná, hogy szétloccsantsam a fejem a járdán, mert a nők szeretik kiszolgáltatott helyzetben látni a férfiakat.

– Nés tikett emmindi gígyvattok? – érdeklődött a lány.

– Hogy vagyunk mi? – kérdezte Jamie, bár szerintem a kérdéséből hiányzott a kellő elrettentő erejű felháborodás.

– 'Át hogy ottül szavállán.

– Jaj, nem, ez csak azért van, hogy jobban lássam a zenekart.

– 'Álstennek. 'Ár aszitem, a klóra sígyártok.

– Naná! Bemegyünk a fürkébe, Frank a végét használja, én

még a fenti víztartályt.

– 'ülyülsz!

– Aha – mondta Jamie a vigyorgástól eltorzult hangon. Én is mentem velük, ahogy bírtam, hallgattam ezt a sok sületlenséget. Kicsit ideges voltam Jamie-re, amiért beszél arról, hogy mit csinálok a vécén, még ha csak viccből is; tudja, milyen érzékeny vagyok erre. Csak egyszer vagy kétszer fordult elő, hogy cukkolt azzal az érdekesnek tűnő sporttal, amelyet a Cauldhame Arms (és minden bizonnyal minden más hely) férfivécéjében üznek, és amely abban áll, hogy pisilés közben el kell találni a piszoárban úszkáló cigarettacsikkeket.

Bevallom, megesett, hogy néztem Jamie-t játék közben, és meglehetősen imponált nekem a dolog. A Cauldhame Arms kiváló adottságokkal rendelkezik ehhez a sporthoz: a földön van egy hosszú vályúszerű csatorna, amely hosszában végigmegy az egyik fal mellett, a másik mellett félig, és az egészben csak egyetlen csatornanyílás van. Jamie szerint a játék célja az, hogy az átázott csikket eljuttassuk onnan, ahol éppen van, végig a csatornán, majd le a fedő nélküli nyíláson, útközben a lehető legnagyobb kárt téve benne. Pontok járnak minden falicsempéért, amely mellett a csikk elhalad (bónuszpontokat kaphatsz, ha sikerül lejuttatni a csatornanyíláson, vagy ha a csatornának a nyílástól legtávolabb eső pontjáról indulsz), a csikkben okozott pusztításért – a jelek szerint igen nehéz feladat a csikk elégett végén képződő kis fekete kúp szétmállasztása –, és az este során eltüntetett minden egyes csikkért.

A játék üzésére jóval korlátozottabb lehetőségeket kínálnak azok az egyszemélyes, öblös piszoárok, amelyek manapság népszerűbbnek tűnnek, de Jamie ezekkel még soha nem kísérletezett: annyira alacsony, hogy legalább egy méterrel hátrább kell állnia, és onnan bevélnie a folyadékfeleslegét.

Mindenesetre, mintha az egészet azért találták volna ki, hogy érdekesebbnek tűnjön a távolsági pisilés, engem azonban a kegyetlen sors megfosztott ettől a lehetőségtől.

– öbátyád vagy ismi?

– Nem, ő a barátom.

– 'Smindi gígyrészki?

– Aha, szombat éjszaka általában így.

Ez természetesen égbekiáltó hazugság. Ritkán rúgok be annyira, hogy ne tudnék beszélni vagy egyenesen járni. Ezt Jamie-nek is megmondtam volna, ha képes lettem volna megszólalni, és nem az köti le minden figyelmemet, hogy egyik lábamat a másik után rakjam. Most már nem voltam benne olyan biztos, hogy kitaccsolok, de az agyamnak ugyanaz a felelőtlen, ártó szándékú része – valószínűleg csak pár neuron, de gyanítom, minden agyban vannak effélék, és mint tudjuk, nagyon kevés kétes huligánelem is elég ahhoz, hogy az egész agynak rossz híret keltse – olykor még mindig a hideg tányérral, a rántottával meg a szalonnaszletekkel volt elfoglalva, és ilyenkor majdnem rókáztam. Minden akaraterőmre szükség volt, hogy hegymokon fújó hús szellőkre vagy a hullámok vájta homokban kirajzolódó vízárnyék mintájára gondoljak – olyasmikre, amik számomra mindig a tisztaságot és a

frissességet testesítették meg, és segítettek elterelni a figyelmemet a gyomrom tartalmáról.

Viszont még annál is kegyetlenebbül kellett pisilnem, mint korábban. Jamie és a lány ott mentek szorosán mellettem, belém karolva, miközben minduntalan beleütköztem valamelyikükbe, de a részegségem addigra már olyan stádiumba jutott – ahogy a távozás sietségében gyorsan elfogyasztott két pint sör és a kísérőként ivott whisky is bekapcsolódott lázasan száguldó véráramomba –, hogy akár egy másik bolygón is lehettem volna, legalábbis ami a kívánságom megértetésére való esélyeimet illeti. Ott mentek kétoldalt, egymással beszélgetve, összehordva mindenféle baromságot, mintha isten tudja milyen fontos dolgokról beszélnének, én meg, akinek az agya többet ért, mint a kettőjüké együttvéve, és aki létfontosságú információkkal rendelkeztem, egy árva szót sem voltam képes kinyögni.

Kellett hogy legyen valami módja. Próbáltam rázni a fejem, hogy kitisztuljon, meg továbbra is mélyeket lélegezni. Egyenletes tempóra váltottam. Minden erőmmel a *szavakon* gondolkoztam, azon, hogy vajon miképpen is hozzuk őket létre. Kipróbáltam a nyelvemet és ellenőriztem a torkom. *Muszáj* összeszednem magam. *Kommunikálnom* kell. Körülnéztem, miközben átkeltünk egy úttesten; láttam az alacsony falhoz erősített utcatáblát (Union Street). Jamie-hez fordultam, majd a lányhoz, krákoztam egyet és egészen érthetően így szóltam:

– Nem tudom, vajon ti ketten is osztoztatok-e – avagy, ha úgy tetszik, osztoztok-e még ma is, ami egyáltalán nem

lehetetlen; akár mindketten, akár külön-külön, de legfőképpen is engem leszámítva – abbéli téveszmében, melynek köszönhetően, mondhatni, tévedésben leledzettem a túlnani utcatáblán olvasható szavak jelentését illetően, de tény és való, abban a hiszemben voltam, hogy az „unió” szó a fent nevezett köztéri kiírásban a dolgozó emberek szövetségét jelöli, s akkoriban azon a véleményen voltam, hogy az ilyen utcanévadás városcsúfjaink szocialista gondolkodásának tanúbizonyosága; ezen felbuzdulva úgy éreztem, nem veszett még oda minden remény az osztályharcban elérni óhajtott béke, avagy legalábbis tűzszünet esélyeinek vonatkozásában, ha a szakszervezetek kiválóságának effajta elismerése egy ilyen tiszteletreméltó és nagy fontosságú útkereszteződés megjelölésére is igénybe vétetik, de be kell vallanom, rögvest kiábrándultam eme sajnálatosan és túlzottan optimista eszmémből, midőn jó atyám – isten nyugosztalja a humorérzékét – tájékoztatott róla, hogy a helyi kiválóságok – ennek a mindaddig független államalakulatnak több száz helyi önkormányzatával egyetemben – az angol és a skót parlament épp akkoriban megpecsételt egyesülése előtt tisztelegtek, miközben tekintetük előtt kétségkívül az a haszon lebegett, amelyet a hatalomátvételnek e korai formájából hajthatnak.

A lány Jamie-re nézett.

– 'Zmondottvamat?

– Szerintem csak krárogott – felelte Jamie.

– 'Inthabanánról bszéltvóna.

– *Banánról?* – kérdezte Jamie hitetlenkedve, miközben a

lányt nézte.

– Á, nem – mondta az, rám nézve és a fejét csóválva. – Kzárdolog.

Ennyit a kommunikációról, gondoltam. Nyilvánvalóan mind a kettő annyira berúgott, hogy meg sem értik a helyes kiejtéssel beszélt angolt. Mélyet sóhajtottam, ahogy egyikükről a másikra néztem, miközben lassan haladtunk végig a főutcán, el a Woolworth és a közlekedési lámpa mellett. Előrenéztem, és azon gondolkoztam, mi a fenét fogok most csinálni. Átsegítettek a következő útkereszteződésen is; majdnem elhasaltam, amikor belebotlottam a túlsó oldalon az útpadkába. Hirtelen nagyon élesen éreztem, mennyire sebezhető az orrom és az összes elülső fogam, ha esetleg úgy adódik, hogy bármilyen, az egy méter per szekundum parányi töredékénél nagyobb sebességgel kerülnek kapcsolatba a porteneili járdák gránitkövével.

– 'Mmega zegyikbrátmal a zerdészetbe men tünkvé gigasz ervíztakon fenna 'egyekben, 'etven nerrepezstettünk, úccsúszkál tunk öszvisz szmint egy krosszpályán.

– Komolyan?

Jézusom, ezek még mindig a motorokról beszélgettek.

– Detény leghovavisszük?

– Anyámhoz. Ha még fenn van, főz nekünk egy teát.

– 'Zanyádhoz?

– Ja.

– Ó, ne!

Villámcsapásként ért a megvilágosodás. Annyira

nyilvánvaló volt, hogy nem is értettem, miért nem jöttem rá korábban. Nem volt több vesztegetni való idő, és nem volt semmi értelme tétovázni – tudtam, mindjárt szétrobban a hólyagom –, így aztán leszegett fejjel kitéptem magam Jamie és a lány közül, és rohantam végig az utcán. Megszököm; bemutatom az Eric-trükköt, hogy találjak valami jó csendes helyet, ahol hugyozhatok.

– Frank!

– 'Eszóra koddál mánbazzmeg, mifasz ütöbbléd?

A járda még mindig a két lábam alatt volt, amelyek nagyjából úgy mozogtak, ahogy kellett nekik. Hallottam, hogy Jamie és a lány kiabálva szaladnak utánam, de addigra már elrohantam a régi halsütő meg a háborús emlékmű mellett, és kezdtem gyorsulni. Felduzzadt hólyagom nem sokat javított a helyzeten, de nem is akadályozott annyira, mint féltem.

– Frank! Gyere vissza! Frank! Állj már meg! Mi a baj? Frank, te dilinyós, kitöröd a nyakad!

–'Addmen jenazőnyaka!

– Nem! Ő a barátom! *Frank!*

Befordultam a Bank Streetre, végigcsörtettem rajta, épp hogy kikerülve két lámpaoszlopot, éles fordulattal bekanyarodtam az Adam Smith Streetre, és elérkeztem a McGarvie benzinkúthoz és autószerelő műhelyhez. Fékezve beszaladtam a kiszolgálóterületre, be az egyik kút mögé; alig kaptam levegőt, bőfögtem, és lüktetett az egész fejem. Leeresztettem a kordgatyámat és leguggoltam, hátammal az ötcsillagos kútnak támaszkodva és mélyeket lélegezve, ahogy a gőzölgő vizelet tócsába gyűlt a betonköpenyen,

amely olyan érdes volt, mint a fakéreg.

Léptek kopogtak, és tőlem jobbra árnyék vetült a betonra. Megfordultam, és Jamie-t láttam.

– Hó-hó-hó – kapkodta a levegőt; egyik kezével megtámaszkodott egy kúton, ahogy enyhén előrehajolt és a lábát nézte, miközben másik kezét a térdére tette. Mellkasa hullámozott.

– Hát-há-há-hát itt-há-vagy. Phúúúú...

Leült a két kút közös talapzatára, és egy darabig a bolthelyiség elsötétített üvegét bámulta. Én is gubbaszkodtam, ernyedten a kútnak támaszkodva, várva, hogy az utolsó cseppek is kiürüljenek. Botladozva hátrább léptem és nehézkesen leültem a talapzatra, aztán tántorogva felálltam és felhúztam a nadrágom.

– Miért csináltad? – kérdezte Jamie, még mindig zihálva.

Egy kézmozdulatot tettem felé, miközben a nadrágszíjammal bajlódtam. Megint kezdődött a hányinger, ahogy a kocsmai füst ruháimról felszálló szaga felerősödve az oromba szállt.

– Ne – azt akartam mondani, „Ne haragudj”, de aztán a szó inkább okádássá változott. Agyam antiszociális része hirtelen újra a zsíros rántottára és az angolszalonnára gondolt, és a gyomrom gejzirként tört fel. Kétrét görnyedve öklendeztem és okádtam, éreztem, hogy a beleim görcsösen öklömnyi labdává zsugorodnak odabenn. Akaratomtól független volt és eleven; valahogy így érezhetnek a nők, amikor rugdalózik bennük a baba. A kitörés ereje végigkaparta a torkomat. Jamie kapott el, ahogy épp elesni készültem. Úgy álltam ott, mint egy félig

becsukott bicska, miközben nagy zajjal összefröcsköltem az egész betont. Jamie egyik kezével a nadrágomat fogta hátul, hogy ne essek hasra, a másikat meg a homlokomra tette, miközben motyogott valamit. Én tovább hánytam; most már nagyon fájt a gyomrom; a szememet elöntötte a könny, folyt az orrom, és olyan volt a fejem, mint egy épp szétrepedni készülő érett paradicsom. A rohamok szüneteiben próbáltam lélegzethez jutni, s így végül hányadékdarabkákat nyeltem vissza, köhögtem és köpködtem egyszerre. Hallgattam magamat, ahogy ezek a rettenetes zajok törnek fel belőlem, mint amikor Eric begőzöl a telefonban, és reméltem, senki nem jár arra, hogy ilyen méltatlan és kiszolgáltatott helyzetben lásson. Abbahagytam, jobban éreztem magam, aztán újrakezdődött, és tízszer olyan rosszul voltam. Jamie segítségével oldalra húzódtam, és négykézlábra ereszkedtem a beton egyik aránylag tiszta részén, ahol már réginek tűntek az olajfoltok. Köhögtem, fröcsögve köpködtem, párszor üresen öklendeztem, aztán hátrazuhanám Jamie karjába, lábamat felhúзва az államig, hogy enyhítsem a gyomorizmok sajtóságát.

– Jobban vagy? – kérdezte Jamie. Bólintottam. Kicsit előredőltem, így most egyszerre támaszkodtam a fenekemre és a sarkamra, fejemet a térdem közé dugva. Jamie megveregette a vállamat.

– Mindjárt vége, Frankie pajtás.

Érzékeltem, hogy pár másodpercre elmegy. Néhány érdes papírtörülközővel tért vissza, amelyeket a kiszolgálóterület automatájából vett ki; az egyikkel megtörölte a számat, a

másikkal az arcom többi részét. Még ki is dobta őket a szemetesbe.

Noha még mindig részegnek éreztem magam, fájt a hasam, a torkom pedig olyan volt, mintha két sündiszno épp most vívott volna ott élethalálharcot, azért sokkal kevésbé voltam rosszul.

– Köszönöm – sikerült kinyögnöm, és megpróbáltam felállni. Jamie felsegített.

– Jézusom, Frank, szörnyű, hogy mit művelsz magaddal.

– Aha – mondtam, miközben ingujjammal megdörzsöltem a szemem, és körülnéztem, hogy lássam, még mindig egyedül vagyunk-e. Párszor vállon veregettem Jamie-t, aztán elindultunk ki a nyílt utcára.

Ahogy az elhagyatott utcán sétáltunk, mélyeket lélegeztem, miközben Jamie a könyökömnél fogva támogatott. A lány nyilvánvalóan elment, de én nem bántam.

– Miért rohantál el úgy?

Megráztam a fejem.

– Ki kellett mennem.

– Micsoda? – nevetett Jamie. – De hát miért nem mondtad?

– Nem ment.

– Csak mert itt volt egy lány is?

– Nem azért – feleltem köhögve. – Nem tudtam beszélni. Túl sokat ittam.

– Micsoda? – nevetett Jamie.

Bólintottam.

– Igen.

Megint felnevetett, és a fejét csóválta. Továbbmentünk.

Jamie anyja még fent volt, és főzött nekünk teát. Nagydarab nő, és mindig zöld pongyolában van, ha esténként kocsma után találkozom vele, amikor – és ez gyakran előfordul – a fia és én nála kötünk ki. Nem annyira elviselhetetlen, még akkor sem, ha úgy tesz, mintha jobban szeretne, mint amennyire – ezt tudom – valójában szeret.

– Hát, fiacskám, nem egy leányálom, ahogy kinézel. Na gyere, ülj le ide, és felteszek egy kis teát. Jaj, szegénykém! Belenyomtak egy székre a tanácsi lakás nappalijában, miközben Jamie a fogasra akasztotta a kabátjainkat. Hallottam, ahogy ugrál az előszobában.

– Köszönöm – brekegtem kiszáradt torokkal.

– Tessék, kicsikém. Akarod, hogy begyűjtsak neked? Nem fázol?

Megráztam a fejem, ő mosolygott, bólogatott, a vállamat paskolgatta, aztán puha léptekkel kiment a konyhába. Jamie bejött, és leült a székem melletti díványra. Rám nézett, és vigyorogva csóválta a fejét.

– Hát jól elintézted magad. De még hogy! – Tapsolt egyet, és előrelendült a díványon; kinyújtott lábbal ült. Én a szememet forgattam és félrenéztem.

– Semmi gond, Frankie pajtás. Pár csésze tea, és rendbe jössz.

– Hú – mondtam reszketve.

Hajnali egy körül indultam haza, józanabban és jó alaposan kiáztatva teában. A gyomrom és a torkom már majdnem normálisan működött, bár a hangom még mindig rekedtes volt. Elköszöntem Jamie-től meg az anyjától, és a

külvároson átgyalogolva elmentem a szigetre vezető dűlőútig, majd végig a dűlőn a sötétben, időnként bekapcsolva kis zseblámpámat, a híd és a ház felé.

Csendes séta volt a nedves rétek, dűnék és a bokros legelő mellett. A saját neszezésemen kívül semmit nem hallottam, csak néha-néha a városon végighajtó kamionok távoli dübörgését. Az égbolt nagyobb részét felhők borították, a hold csak halványan világított; ha előrenéztem, semmilyen fényt nem láttam.

Eszembe jutott, hogy két éve, nyár közepén, amikor egyszer a városon túli hegyekben tett egész napos gyalogtúra után az esti szürkületben jöttem végig ezen az ösvényen, a sűrűsödő éjszakában különös, folyamatosan változó fényeket láttam kint a sziget fölött és messze a szigeten túl a levegőben. Kísértetiesen imbolyogtak és mozogtak; olyan súlyos, testi módon csillogtak, változtatták a helyüket és ragyogtak, ahogy a levegőben semminek nem lenne szabad. Egy darabig csak álltam és figyeltem őket, rájuk irányítva a távcsövet, és időről időre mintha szerkezeteket véltem volna észrevenni az alakváltoztató fényábrák körül. Valami hidegség járt át akkor, és agyam lázasan próbálta racionálisan megmagyarázni, mit látok. Gyorsan körbenéztem a sűrű félhomályban, aztán megint vissza azokra a távolban villódzó, mélységes csendbe burkolózó lángtoronyokra. Úgy lebegtek ott az égen, mint a szigetre letekintő tűzarcok, mint valami, ami vár.

Aztán rájöttem, mi az.

Délibáb volt, visszfény, a tenger fölötti légrétegek visszatükrözése. A talán több száz kilométer

messzeségben, az Északi-tengeren álló olajfúró tornyok földgázfáklyáit láttam. Ha most újra megnéztem azokat a homályos formákat a láng körül, valóban olajfúró tornyoknak tűntek, homályosan kirajzolódva saját gázfényükben. Boldogan folytattam utamat – boldogabb voltam, mint mielőtt láttam ezeket a különös jelenéseket –, és eszembe jutott, hogy ha valaki nálam kevésbé logikusan gondolkodik és kisebb a képzelőereje, könnyen arra következtethetett volna, hogy ufókat látott.

Végül hazaértem a szigetre. A ház sötét volt. Ott álltam és néztem a sötétben, épp csak érzékelve az épület tömegét a törött hold sápadt fényében, és azt gondoltam, nagyobbak tűnik, mint valójában, akkora, mint egy kőóriás feje, alakzatokkal és emlékekkel teli, hatalmas, holdfényben fürdő koponya, amely egyre csak bámul kifelé a tenger felé, egy sziklába és homokba temetett, gigászi és erős testhez kapcsolódva odalent, készen arra, hogy valami megismerhetetlen parancsszóra vagy üzenetre egyetlen mozdulattal kiszabaduljon és kiássa magát. A ház egyre csak bámult kifelé, a tenger felé, az éjszaka felé. Bementem.

5: Egy csokor virág

A kis Esmereldát azért öltem meg, mert tartoztam

ennyivel magamnak és a nagyvilágnak. Végül is addigra már kiiktattam két hímnemű gyermeket, vagyis afféle statisztikai szívességet tettem a nőknek. Úgy okoskodtam, ha valóban megvan bennem a kellő bátorság, hogy kiálljak meggyőződéseimért, legalább valamelyest ki kell egyenlítenem az egyensúlyt. Egyszerűen az unokatestvérem volt a legkönnyebb és legkézenfekvőbb célpont.

Íránta sem éreztem személyes ellenszenvet. A gyerekek nem igazi emberek, abban az értelemben, hogy nem kisméretű férfiak és nők, hanem különálló fajhoz tartoznak, amelynek tagjai idővel (minden bizonnyal) belenőnek majd egyik vagy másik kategóriába. Különösen a kisgyerekekre jellemző valami nemek fölötti nyitottság – ettől olyan szeretetre méltóak –, mielőtt a társadalom és a szülők ártalmas és alattomosan pusztító hatása utol nem éri őket is. Esmereldát nagyon is kedveltem (még ha a neve szerintem kicsit nyálas volt is), és rengeteget játszottam vele, amikor nálunk nyaralt. Harmsworth és Morag Stove lánya volt; ők az apám első házasságából való fél-nagybátyám és fél-nagynéném; ők vigyáztak Ericre, amikor kicsi volt. Nyaranta néha átjöttek Belfastból, és ott laktak velünk a szigeten; apám meg Harmsworth nagyon jól kijöttek egymással, és mivel Esmereldára én vigyáztam, ők nyugodtan ellazulhattak. Azt hiszem, azon a nyáron Mrs. Stove aggódott egy kicsit, hogy a gondjaimra bízzák a lányát, mert előző évben történt, hogy lecsaptam a gyermeksege teljében ragyogó Paulra, de úgy tűnt, kilencévesen boldog és kiegyensúlyozott gyerek vagyok,

felelősségteljes és illemtudó, aki bizonyíthatóan elszomorodott, valahányszor az öccse halála szóba került. Meggyőződésem szerint csakis valóban tiszta lelkiismeretem volt az oka, hogy a körülöttem lévő felnőtteket tökéletesen sikerült meggyőzőm ártatlanságomról. Még azt a dupla blöfföt is megcsináltam, hogy némi büntudatot színleltem az eset miatt, de nem a megfelelő okból, és még a felnőttek mondogatták nekem, hogy ne magamat hibáztassam, amiért nem tudtam időben figyelmeztetni Pault. Zseniális voltam.

Már azelőtt eldöntöttem, hogy Esmereldát meggyilkolom, hogy a szüleivel megjött nyaralni. Eric hajókirándulásra ment az iskolával, így csak ketten leszünk, Esmerelda meg én. Alig egy évvel Paul halála után persze kockázatos lesz, de tennem kellett valamit, hogy helyreállítsam az egyensúlyt. A gyomromban, a csontjaimban éreztem: muszáj. Olyan volt, mint a viszketés, mint valami, aminek képtelen vagyok ellenállni, mint amikor Porteneilben megyek a járdán, és az egyik sarkam véletlenül beleakad egy utcaköbe; ilyenkor a másik lábammal is egyszerűen muszáj ugyanúgy, ugyanolyan súlyeloszlással megcsinálni ugyanazt, hogy jól érezzem magam. Ugyanez van, amikor a karom hozzáér egy lámpaoszlophoz vagy falhoz; ilyenkor a másik karomat is minél hamarabb oda kell dörzsölnöm, vagy legalábbis megvakarni a másik kezemmel. Rengeteg ilyen dolog van, amiben próbálok egyensúlyt tartani, bár fogalmam sincs, miért. Ezek egyszerűen olyasmik, amiket muszáj megtennem; ugyanilyen módon éreztem, hogy ki kell iktatnom egy nőt, muszáj bedobnom valamit a mérleg

másik serpenyőjébe is.

Abban az évben rákaptam a sárkányeregetésre. 1973 volt, azt hiszem. Sokféle anyagot használtam a sárkányok készítéséhez: nádat, fatipliket, fémvállfákat, alumínium sátorvasakat, hullámpapírt és nejlon csomagolófóliát, kukás-zsákokat, lepedőket, madzagot, damilzsineget, spárgát, mindenféle apró pántokat, csatokat, kötéldarabkákat, rugalmas pólyát, drótokat, gombostűket, csavarokat, szögeket, a vitorlášhajó-modelljeimről és más játékaimról elorzott alkatrészeket. Csináltam egy kis kézi orsót két hajtókarral és akasztókapocccsal úgy, hogy a forgódobra fél kilométer spárgát lehetett feltekerni; többféle farkat fabrikáltam az olyan sárkányoknak, amelyeknek több is kellett, és sok tucat sárkányt: kicsiket és nagyokat, meg olyat is, ami akrobatamutatványokat is tudott. Bent tároltam őket a pajtában, míg végül, amikor a gyűjtemény túlságosan nagyra nőtt, már a bicikliket is odakint kellett tartani egy viaszosvászon tető alatt.

Azon a nyáron sokat jártunk Esmereldával sárkányt eregetni. Neki odaadtam egy kisebb, egyzsinóros sárkányt, hogy azzal játsszon, amíg én a légiakrobatával ügyeskedtem. Az egyik dűne sziklacsúcsán állva azt játszottam, hogy a sárkányom lecsapott Esmerelda sárkányára, és elsüvített fölötte vagy alatta, esetleg zuhanórepülésben lebukott egészen a homokig, ahol vízszintesen, a föld fölött röptettem, lecsapta a korábban épített magas homokvárak tetejét, aztán megint felemelkedett, a leomló várakból ráragadt homokpermet csíkját húzva maga után. Bár nem ment egyhamar, és pár

sárkány le is zuhant, egyszer még egy gátat is leromboltam a sárkányommal. Úgy csaptam le vele, hogy az egyik sarkával minden fordulónál eltalálta a gát tetejét, míg végül olyan mélyen bevágta a védőgát homokját, hogy a víz ki tudott folyni, majd gyorsan elöntötte az egész gátat meg a tövében épült falu homokházait.

Egy nap aztán ott álltam az egyik dűne csúcsán, nekifeszülve a sárkányba belekapó szél erejének: volt, hogy szorosan fogtam, máskor húztam, kitapogattam a szél erejét, igazítottam vagy fordítottam a két zsinegen; egyszer csak az egyik ilyen fordítás Esmerelda nyakára tekeredő hurokká változott. Az ötlet megszületett: a sárkányokat kell használni.

Higgadtan végiggondoltam, miközben úgy álltam ott, mint akinek a sárkány irányításához szükséges folyamatos számolgotáson kívül az égvilágon semmi nem jár a fejében; ésszerű megoldásnak tűnt. Ahogy gondolkoztam rajta, az ötlet önálló alakot öltött, mintegy virágba borult, és addig terjeszkedett, amíg végül azzá vált, ami a húgom nemeziseként jelent meg számomra. Jól emlékszem: elvigyorodtam, majd gyors és pontos mozdulatokkal lehoztam a sárkányt a gyomos terület, a víz, a homok és a parti hullámok fölé; széllel szemben beljebb húztam, aztán lebecskázott és lecsapott, majdnem elérve a kislányt, aki a dűne csúcsán ült, a saját, égbe futó zsinegét szorongatta, és olykor görcsösen rántott rajta egyet. Megfordult, elmosolyodott és felvisített, behunyorogva a nyári fénybe. Én is felnevettem: ugyanolyan tökéletesen irányítom azt a dolgot odafent az égen és ezt itt, idelent az agyamban.

Építettem egy nagy sárkányt.

Olyan nagy volt, hogy be sem fért a pajtába. Régi alumínium sátorvasakból csináltam, amelyeket részben a padláson találtam már jóval régebben, részben pedig a városi személtlerakóból szereztem. Maga a szövet először fekete műanyag zsákokból volt, de később kicseréltem sátorvászorra, amit ugyancsak a padláson találtam.

Madzag gyanánt nehéz narancsszínű horgászdamilt használtam, amelyet egy külön e célra készített forgódobra tekerve erősítettem az orsóhoz; az orsót is megerősítettem, és felszereltem egy orvosi mellkasfűzővel. A sárkány farka összetekert színes újságlapokból készült – a *Fegyverek és lőszer*et használtam, ami akkoriban járt nekem. A vászonra vörössel kutyafejet festettem, mert akkor még nem tudtam, hogy nem is vagyok Canis. Apám mondta még évekkorábban, hogy a Kutya csillagjegyében születtem, mert épp a Sirius volt a fejünk fölött. Mindegy, a kutya egyébként is csak jelkép volt.

Egyik nap korán, rögtön napfelkelte után kimentem, jóval azelőtt, hogy bárki más felébredt volna. A pajtához siettem és kiszedtem a sárkányt, elmentem egy darabon a dűnék között, ott összeszereltem, levertem a földre egy sátorpecket, odakötöttem hozzá a damilt, aztán egy ideig rövid pályván röptettem a sárkányt. Erőlködnöm kellett, jól megizzasztott még abban az enyhe szélben is, és a kezem még a strapabíró hegesztőkesztyűn keresztül is átforrósodott. Úgy döntöttem, a sárkány megfelel, és lehoztam.

Aznap délután, amikor – bár kissé felerősödve – még

ugyanaz a szél fújta a sziget fölött, ki az Északi-tenger felé, Esmerelda meg én szokás szerint kimentünk, és megálltunk a pajtánál, hogy elvigyük a szétszerelt sárkányt. Jó messzire vittük a dűnék között, Esmerelda segített cipelni: engedelmesen szorította a zsineget és az orsót lapos kis melléhez, az akasztókapcsot zörgetve a forgódobon, amíg jócskán ki nem értünk a ház látótávolságából. Egy magas dűne tetején álltunk meg, amely a távoli Norvégia vagy Dánia felé biccentett; a fűszálak mind egy irányba mutattak, a szél úgy fésülte őket a perem fölé, mint a hajat.

Esmerelda virágokat keresett, amíg én az alkalomhoz illő ünnepélyes lassúsággal összeszereltem a sárkányt. Emlékszem, hogy fecsegett a virágoknak, mintha megakarná győzni őket, hogy bújjanak elő, hadd tudja őket letépni, összegyűjteni és csokorba szedni. Séta közben a földre kuporodott, kúszott és beszélt; a szél az arcába fújta szőke haját. Én közben szereltem.

Végül elkészült a sárkány. Teljes díszben hevert a fűvön, akár egy összeroskadt sátor: zöld a zöldön. A fölötté áramló szélben néha meg-meglibbent – pici, csapódó neszek; ilyenkor megmoccant, olyan volt, mintha élne, vicsorgott rajta a kutyapofa. Kibogoztam a narancsszínű damilszálakat; kötözgettem, kigabalyítottam egymásból a két szálát és a lezáró görcsöket.

Odahívtam Esmereldát. Markában apró virágokat szorongatott, és én türelmesen végigvártam, amíg egyesével leírta mindegyiket, saját neveket találva ki nekik, amikor elfelejtette vagy soha nem is tudta az igazit.

Elfogadtam a százsorszépet, amit kegyesen nekem ajándékozott, és bal oldali zubbonyzsebem gomblyukába tűztem. Elmondtam neki, hogy összeszereltem az új sárkányt, és hogy segíthet kipróbálni a szélben. Izgatott lett, ő akarta fogni a zsinegeket. Azt mondtam neki, lehet róla szó, de természetesen az enyém a végső irányítás. Közben a virágokat is fogni akarta; azt mondtam, talán meg lehet oldani.

Amikor meglátta, mekkora a sárkány és a ráfestett vérszomjas kutyus, Esmerelda álmélkodva sikongatott. A sárkány úgy hullámozott a szél borzolta fűben heverve, mint egy nyugtalan rája. Megtaláltam a fő irányítózsinegeket, és odaadtam őket Esmereldának, megmutatva neki, hogyan és hol kell őket tartani. Mondtam, hogy csináltam két hurkot a csuklójának, nehogy kicsússzon a kezéből. Átdugta a kezét a fonott damilhurkokon, szorosán markolva az egyik zsineget; másik kezével tarka virágcsokrát és a másik madzagot szorongatta. Összefogtam a nálam lévő zsinegeket, és összehurkolva odavittem őket a sárkányhoz. Esmerelda fel-alá ugrándozva kérlek, hogy siessünk és repítsük már fel a sárkányt. Utoljára még körbenéztem, aztán csak a sárkány felső végét kellett egy kis rúgással felfelé döccenteni, hogy belekapjon a szél és felemelkedjen.

Visszafutottam unokatestvérem mögé, miközben egyre fogyott a zsineg lazán lecsüngő része, amely elválasztotta őt a sebesen emelkedő sárkánytól.

A sárkány úgy tört fel a magasba, mintha megvadult volna; farka olyan zajjal emelkedett a levegőbe, mint a

széthasadó kartonpapír. Megrázta magát, lefeggett és csattant egyet. Kiterjesztette farkát, és megfeszítette üreges csontjait. Esmerelda mögé álltam, és közvetlenül az ő kis szeplős könyöke mögött tartottam a zsinegeket, várva, mikor jön a rántás. A zsinegek megfeszültek, és már itt is volt. Erősen meg kellett vetnem a lábamat, hogy talpon maradjak. Beleütköztem Esmereldába, aki felvisított. Amikor megfeszült a damil az első, brutális rángatástól, elengedte a zsinegeket; álltában hátrapillantott felém és felbámult az égbe, miközben én azon erőlködtem, hogy irányítani tudjam azt az erőt ott felettünk. Még mindig szorongatta a virágait, és ahogy a zsinegeket rángattam, a hurkok úgy mozgatták a karját, mint egy marionettbábuét. Az orsó a mellkasomhoz szorult, maradt egy kis laza zsineg közte és a kezem között. Esmerelda még utoljára visszafordult és rám nézett, felvihogott; visszanevettem rá. Aztán elengedtem a zsinegeket.

Az orsó ütése a dereka fölött érte; felvinnyogott. Aztán, ahogy a zsinegek húzták és a két hurok megszorult a csuklóján, már nem állt a lábán. Hátratántorodtam, részben azért, hogy ne legyen gond, ha valaki esetleg mégis néz bennünket, részben mert elvesztettem az egyensúlyomat, amikor elengedtem az orsót. Én lefelé, a földre zuhantam, miközben Esmerelda felfelé emelkedett, örökre maga mögött hagyva a földet. A sárkány egyre csak lefeggett és csattogott, lefeggett és csattogott, ahogy felemelte a kislányt a levegőbe, orsóstul-mindenestül. Egy pillanatig hanyatt fekvé néztem, aztán felkeltem és utánarohantam, amilyen gyorsan csak bírtam, persze csak mert tudtam,

úgysem tudom utolérni. Esmerelda sikítozott és teljes erőből kalimpált a lábával, de a könyörtelen damilhurkok nem eresztették a csuklóját a szorításukból, a sárkány már ott lebegett a szél hatalmas torkában, és most már akkor sem tudtam volna elérni az unokahúgomat, ha valóban akarom.

Rohantam, ahogy a lábam bírta, leugrottam egy dűnéről, legurultam a partra, és figyeltem az aprócska, izgő-mozgó alakot, ahogy a sárkány elragadta és egyre magasabbra emelkedett. Még épp hallottam a kiáltásait és sikolyait: vékonyka, keserves nyöszörgés a szélben. Elvitorlázott a homok és a sziklák fölött, ki a tengerre, miközben én felvillanyozva rohantam utána odalent, és figyeltem a rúgkapáló lábacskaí alatt bukdácsoló, beakadt orsót. Ruhája, lebegő virág, szétterült körülötte a szélben.

Egyre csak emelkedett, én is rohantam tovább, de a szél és a sárkány már rég le hagyott. Keresztülsprinteltem a tengerpart fodrozódó pocsolyáin, aztán térdig be a tengerbe. Ekkor történt, hogy valami, ami első látásra szilárd halmazállapotúnak tűnt, de aztán darabokra hullt, elvált Esmereldától és szétoldódva zuhanni kezdett. Először azt gondoltam, összepisilte magát, de aztán megláttam az égből aláhulló virágokat: úgy potyogtak a tengerbe, mint egy különös eső.

Kijebb gázoltam a sekély vízben, amíg elértem őket; összeszedtem, amennyit tudtam, és a leszüretelt terméssel a kezemben felnéztem, ahogy Esmerelda és a sárkány útnak indult az Északi-tenger felé. Eszembe jutott: még az is lehet, hogy átkel azon a rohadt tengeren, mielőtt elül a

szél, de úgy véltem, még ha így lesz is, én megtettem minden tőlem telhetőt, és nem esett csorba a becsületemen.

Figyeltem, ahogy egyre zsugorodik, aztán megfordultam és hazaindultam.

Tudtam, hogy három haláleset a közvetlen környezetemben négy év leforgása alatt enyhén szólva is gyanús, és gondosan megterveztem a reakciómat. Nem rohantam egyenesen haza, hanem visszamentem a dűnék közé, és csak ültem ott, kezemben a virágokkal. Énekelgettem magamnak, meséket költöttem, megéheztem, egy kicsit hemperegtem a homokban, a szemembe dörzsöltem egy kis homokot, és általában véve is próbáltam lelkileg ráhangolni magam, hogy hitelesen alakíthassam a szörnyű lelkiállapotban lévő kissrácot. Még akkor is ott ültem a tengert bámulva, amikor kora este rám talált az erdészeti vállalat egyik fiatal alkalmazottja, aki a városban lakott.

Ő is tagja volt annak a keresőbrigádnak, amelyet Diggs toborzott össze, miután apám és a rokonok hiányolni kezdtek bennünket, hiába kerestek, majd hívták a rendőrséget. A fiatal férfi a dűnék csúcsait járta végig, közben fütyörészett, és – mintegy mellékesen – botjával nagyokat sózott a nád- és fűcsomókra.

Úgy viselkedtem, mintha ott se lenne. Magam elé meredtem, reszkettem és a virágokat szorongattam. Apám és Diggs is megjelent, miután a fiatalember riadóláncban elindította az üzenetet a dűnéket átfésülő brigád tagjainak, de még akkor is úgy tettem, mintha ott se lennének. Végül már többtucatnyian álldogáltak körülöttem, engem

fürkészve, kérdezősködve, a fejüket vakarva, az órájukat nézve és báméskodva. Úgy viselkedtem, mintha ott se lennének. Megint sorba rendeződtek, és Esmerelda után kezdtek kutatni, miközben engem visszavittek a házba. Levessel kínáltak, és bár iszonyúan kívántam, rá se néztem; a nekem feltett kérdésekre adott válaszom katatón hallgatás és üres tekintet volt. Kivörösödött arcú és könnyes szemű nagybátyám és nagynéném jól megráztak, de akkor is úgy viselkedtem, mintha ott se lennének. Végül aztán az apám felvitt a szobámba, levetkőztetett és ágyba dugott.

Egész éjjel ott volt a szobámban valaki, de akár az apám volt az, akár Diggs, akár másvalaki, magamat és őket sem hagytam aludni egyetlen percre sem: egy ideig csendesen feküdtem, alvást színelve, aztán teljes erőből felordítottam, kiestem az ágyból és hánytam-vetettem magam a padlón. Valaki mindannyiszor felvett, gyengéden megsimogatott és visszadugott az ágyba. Mindannyiszor úgy tettem, mint aki elalszik, és pár perc múlva megint kitört a roham. Ha bármelyikük is hozzám szólt, csak feküdtem reszketve az ágyban, süketen és némán bámulva rájuk.

Hajnalig csináltam ezt, amikor a keresőbrigád Esmereldátlanul tért vissza, aztán már nem bántam, ha elalszom.

Egy hétig tartott, mire felépültem; életem egyik legjobb hete volt. Eric visszajött az iskolai hajókirándulásról, és miután ő megjött, valamennyit már beszéltem; először csak hülyeségeket, később összefüggéstelen foszlányokat arról,

hogy mi történt, de ezt mindig hisztérikus roham és katótonia követte.

A hét közepe táján rövid időre beengedték hozzám Dr. MacLennant, miután Diggs lesöpörte apám tiltakozását, aki nem volt hajlandó hozzájárulni ahhoz, hogy ne ő végezzen rajtam orvosi vizsgálatot. Még így is ott maradt a szobában, fenyegető és gyanakvó tekintettel, megbizonyosodva róla, hogy a vizsgálat nem lép túl bizonyos kereteken; én örültem, amikor nem engedte az orvosnak, hogy mindenhol megnézzem, és hálából egy kicsit kevésbé összefüggéstelenül kezdtem beszélni.

A hét végére időnként még mindig produkáltam egy-egy hamis rémálmot, előfordult, hogy hirtelen nagyon elcsendesedtem és reszketni kezdtem, de egyre jobban ettem, és a legtöbb kérdésre készségesen válaszoltam. Ha Esmereldáról kellett beszélni, vagy arról, ami vele történt, az még egy ideig mini-rohamokat, sikoltozást és teljes bezárkózást idézett elő, de apám és Diggs hosszadalmas és türelmes faggatására végül elmondtam nekik azt, amit szándékom szerint tudniuk kellett: a nagy sárkány; Esmerelda belegabalyodik a zsinegekbe; én próbálok segíteni, de az orsó kicsúszik a kezemből; kétségbeesetten rohanok; aztán minden elsötétül.

Elmagyaráztam nekik, attól félek, hogy rontás van rajtam, hogy halált és pusztulást hozok mindazokra, akik közel állnak hozzám, és attól is félek, hogy börtönbe csuknak, mert az emberek azt hiszik majd, hogy én öltem meg Esmereldát. Sírtam, odabújtam apámhoz, odabújtam még Diggshez is; közben az orromban volt kikeményített kék

egyenruhájának az illata, és éreztem, majdnem megpuhul és szinte már hisz nekem. Megkértem, menjen be a pajtába, vigye el az összes sárkányomat és égesse el valamennyit; ezt készségesen meg is tette egy mélyedésben, amelynek azóta Sárkánymáglya-völgy a neve. Sajnáltam a sárkányaimat, és tudtam, ha azt akarom, hogy hiteles maradjon a mutatvány, örökre le kell mondanom a sárkányeregetésről, de megérte. Esmereldát soha nem találták meg; utánam már senki nem látta, legalábbis amennyire Diggsnek a halászhajók és fúrótornyok legénysége körében végzett vizsgálódásaiból kiderült.

Sikerült hát kiegyenlítenem a számlát, és ráadásnak ott volt egy hét megterhelő, de élvezetes színjáték. A virágokat még akkor is szorongattam, amikor hazahoztak; úgy kellett szétfeszíteni az ujjaimat, hogy elvegyék. A hűtő tetején hagyták őket egy nejlonzacskóban, én is ott találtam rájuk két héttel később, összeaszva és holtan, észrevétlenül és elfeledve. Egyik éjszaka felvittem őket a padlásteri menedékhelyre, és még mindig ott vannak egy kis üvegben: picike, kitekeredett, barna és kiszáradt növények, olyanok, mint a régi cellux.

Néha eltűnök, vajon hogy ért véget unokatestvérem repülése: a tenger fenekén, vagy partra sodródva valami elhagyatott sziklás vidéken, esetleg felfújta a szél egy magas hegy tetejére, ahol a sirályok és a sasok tüntették el...

Szeretném azt hinni, hogy amikor meghalt, még mindig az

óriás sárkánnyal lebegett az égben, hogy körbepülte a földet, és miközben lassan éhen és szomjan halt, mind többet veszítve súlyából, egyre magasabbra szállt, míg végül parányi csontváz lett belőle, amely ott sodródik valahol a bolygó körüli légáramlatokban; afféle női Bolygó Hollandi. De kétlem, hogy ez a romantikus látomás közel állna az igazsághoz.

A vasárnap legnagyobb részét ágyban töltöttem. Az előző éjszakai tivornyázás után pihenésre volt szükségem, rengeteg folyadékra, kevés ételre, és főleg arra, hogy elmúljon a másnaposságom. Kedvem lett volna akkor és ott eltökélni, hogy soha többé nem fogok berúgni, de beláttam, hogy zsenge koromra való tekintettel ez alighanem kissé irreális, így aztán csak annyit fogadtam meg, hogy nem fogok ennyire berúgni.

Amikor nem jelentem meg a reggelinél, apám feljött és dörömbölt az ajtómon.

– Ugye felesleges még megkérdeznem is, hogy mi bajod van?

– Semmi – brekegtem az ajtó irányába.

– Köszönöm, ennyi elég is lesz – mondta apám maró gúnnyal. – Na, halljam, mennyit ittál tegnap este?

– Nem sokat.

– Hmm – mondta.

– Nemsokára lemegyek – szóltam ki, és ide-oda hintáztam az ágyban, olyan hanghatást keltve, hogy azt hihesse, éppen felkelek.

– Te telefonáltál tegnap éjjel?

– Micsoda? – kérdeztem, abbahagyva a hintázást.
– Te voltál az, ugye? Sejtettem; próbáltad elváltoztatni a hangodat. Mi a csudának telefonáltál olyan későn?
– Ááá... Apa, komolyan nem emlékszem rá, hogy telefonáltam – feleltem óvatosan.
– Hmm. Tiszta hülye vagy te, fiam – mondta apám, majd nehézkesen lement az előszobába. Feküdtem az ágyamban és gondolkoztam. Teljesen biztos voltam benne, hogy nem én telefonáltam haza az éjjel. Jamie-vel voltam a kocsmában, aztán vele meg azzal a lánnyal odakint, aztán egyedül, amikor elszaladtam, aztán megint Jamie-vel, később vele és az anyjával, végül pedig hazagyalogoltam, majdnem teljesen kijózanodva. Nem voltak fehér foltok. Úgy gondoltam, biztosan Eric hívott. Abból, amit apám elmondott, úgy tűnt, nem sokat beszélhetett vele, különben megismerte volna a saját fia hangját. Visszafeküdtem, és reméltem, hogy Eric még mindig szabadon van és felénk tart, no meg azt is, hogy a fejem és a gyomrom abbahagyják végre a kellemetlenkedést.

– Hogy nézel ki? – kérdezte apám, amikor délután végül lementem a háziköntösömben, hogy megnézzek egy régi filmet a tévében. – Remélem, most büszke vagy magadra. Remélem, azt hiszed, hogy ha így érzed magad, attól majd férfi leszel.

Cöcögve megcsóválta a fejét, aztán tovább olvasta a *Scientific Americant*. Vigyázva leültem a nappali egyik nagy karosszékébe.

– Apa, elismerem, az este tényleg berúgtam egy kicsit.

Sajnálom, ha dühös vagy miatta, de biztosíthatlak, hogy keservesen megbűnhődöm érte.

– Hát remélem, ebből legalább tanulsz majd. Van fogalmad róla, hány agysejtet sikerült elpusztítanod tegnap éjjel?

– Jó pár ezret – feleltem, miután számolgattam egy kicsit.

Apám lelkesen helyeselt:

– Legalább annyit.

– Máskor majd igyekszem jobban vigyázni.

– Hmm.

– *Brrrep!* – közölte hangosan a végbelem, amivel engem is legalább annyira meglepett, mint apámat. Letette a folyóiratot, és bölcs mosollyal a levegőt bámulta a fejem fölött, miközben én a torkomat köszörülve a lehető legkisebb feltűnéssel meglibegtetem köntösöm alsó szegélyét. Láttam, hogy orrlyukai kitágulnak és finoman megremegnek.

– Világos sör és whisky, ha nem tévedek? – kérdezte bólogatva és újra kezébe véve az újságját. Éreztem, hogy elpirulok, és fogcsikorgatva ültem ott; örültem, hogy visszavonult az elegánsan fénylő lapok mögé. *Hogy csinálta?* Úgy tettem, mintha mi sem történt volna.

– Ja, igen. Remélem, nincs kifogásod ellene, de elmondtam Jamie-nek, hogy Eric kiszabadult.

Apám haragos pillantást vetett rám a folyóirata fölött, megcsóválta a fejét és tovább olvasott:

– Idióta – mondta.

Az esti étkezésem inkább csak csipegetés volt, mint vacsora. Utána felmentem a padlásra, és a távcsövön

keresztül körbenéztem a szigeten, hogy biztos legyen benne, semmi nem történt, mialatt a házban pihentem. Minden csendesnek tűnt. Tettem egy rövid sétát a hűvös és borús időben, épp csak elmentem a sziget déli csücskéig és vissza, aztán bent maradtam és tévéztem még egy kicsit, amikor az alacsonyan fújó szél meghozta az esőt; a vízcseppek motyorékkoltak az ablaküvegen.

Már ágyban voltam, amikor megcsörrent a telefon. Gyorsan felkeltem, mert még nem aludtam igazán, amikor megszólalt, és lerohantam, hogy még apám előtt érjek oda. Nem tudtam, fent van-e még.

– Igen – lihegtem, beletűrve a pizsamafelsőmet a nadrágba. Hallottam a sípjelet, aztán egy hang felsóhajtott a vonal másik végén.

– Nem.

– Mi? – kérdeztem homlokomat ráncolva.

– Nem – felelte a hang.

– Hogy mi van? – kérdeztem. Még abban sem voltam biztos, hogy Eric az.

– Te azt modtad: „Igen”, én azt mondom: „Nem.”

– Mit akarsz, mit mondjak?

– „Porteneil 531”

– Oké. Porteneil 531. Halló?

– Oké. Viszlát – a hang felvihogott, aztán elnémult a telefon. Vádlóan meredtem rá, és visszatettem. Újra megcsörrent. Felkaptam még az első csörgés közben.

– Ig... – kezdtem, aztán hallottam a sípjelet. Megvártam az utolsót, és beleszóltam:

– Porteneil 531.

- Porteneil 531 – mondta Eric. Most legalább biztosan úgy tűnt, Eric az.
 - Igen – mondtam.
 - Micsoda igen?
 - Igen, ez itt a Porteneil 531.
 - De én azt hittem, ez *itt* a Porteneil 531.
 - Ez az. Ki beszél? Te vagy az...
 - Én vagyok. Az ott a Porteneil 531?
 - Igen – kiabáltam.
 - És ott ki beszél?
 - Frank Cauldhame – feleltem; igyekeztem megőrizni a nyugalمامat – És ott ki beszél?
 - Frank Cauldhame – mondta Eric. Körbenéztem, fel és le a lépcsőn, de apámnak nyoma sem volt.
 - Helló, Eric – mondtam mosolyogva. Elhatároztam, hogy akármi történjék is, ma este nem fogom kihozni a sodrából. Inkább leteszem a telefont, mint hogy valami rosszat mondjak, és a bátyám az állami posta újabb tulajdonát tegye tönkre.
 - Most mondtam, hogy a nevem Frank. Miért szólítasz „Eric”-nek?
 - Ugyan már, Eric! Megismerem a hangodat.
 - Frank vagyok. És ne szólíts Ericnek.
 - Jó, jó. Franknek foglak szólítani.
 - És akkor ki vagy te?
- Egy pillanatra eltűnődtem.
- Eric? – próbálkoztam.
 - Most mondtad, hogy a neved Frank.

– Hát... – felsóhajtottam, fél kézzel nekidőltem a falnak, és azon tűnődtem, mit is mondhatnék. – Az csak... az csak vicc volt. Jaj istenem, nem is tudom. – Homlokráncolva néztem a telefont, és vártam, hogy Eric mondjon valamit.

– És amúgy, Eric? – kérdezte Eric. – Mi újság nálatok?

– Ó, semmi különös. Tegnap éjjel elmentem a kocsmába. Nem telefonáltál tegnap éjjel?

– Én? Nem.

– Aha. Apa azt mondta, valaki telefonált. Azt hittem, esetleg te voltál.

– Miért telefonálnék én?

– Hát nem is tudom – vállat vontam, csak úgy magamnak. – Ugyanazért, amiért ma hívtál. Akármiért.

– És szerinted ma miért telefonáltam?

– Nem tudom.

– Jézusom; nem tudod, miért telefonáltam, abban sem vagy biztos, hogy mi a neved, az én nevemet meg eltéveszted. Nem vagy egy nagy lumen, mi?

– Ajjaj – mondtam, inkább magamnak, mint Ericnek. Éreztem, hogy a beszélgetés teljesen félresiklik.

– És te nem kérdezed meg, hogy én hogy vagyok?

– Dehogynem – feleltem. – Hogy vagy?

– Szörnyen. És te hogy vagy?

– Megvagyok. Mért érzed magad olyan szörnyen?

– Nem is érdekel igazán.

– Dehogynem. Mi a baj?

– Semmi olyan, ami rád tartozik. Kérdezz valami mást, mondjuk, hogy milyen az idő, hogy hol vagyok, vagy ilyesmit. Úgyis tudom, hogy nem érdekel, hogy vagyok.

– Dehogynem érdekel. A bátyám vagy. Természetes, hogy érdekel – tiltakoztam. Ebben a pillanatban hallottam meg, hogy nyílik a konyhaajtó, és másodpercekkel később apám már meg is jelent a lépcső aljánál; belekapaszkodott a legalsó korlát tetején álló nagy faragott fagömbbe, és dühösen méregetett odalentről. Felemelte és kicsit oldalra hajtotta a fejét, hogy jobban halljon. Kimaradt valamennyi abból, amit Eric mondott, és csak ennyit kaptam el:

– ...érdekel, hogy mit érzek. Akárhányszor telefonálok, mindig ugyanaz a vége. „Hol vagy?” Téged semmi más nem érdekel; az nem érdekel, hogy a fejemmel mi van, csak a testem holléte. Nem is tudom, minek veszködöm, de tényleg. Ennyi erővel akár ne is telefonáljak.

– Hmm. Hát igen. Ez van – mondtam, miközben mosolyogva néztem le apámra. Szótlatlanul és mozdulatlanul állt ott.

– Hát erről beszélek! Csak ennyit tudsz mondani. „Hmm. Hát igen. Ez van.” Hát köszi, kurvára jólesik. Ebből is látszik, mennyire érdekellek.

– Ugyan már! Épp ellenkezőleg – mondtam, aztán kicsit távolabb vittem a kagylót a számtól, és lekiabáltam apámnak:

– Már megint Jamie az, apa!

– ...hogy minek veszem egyáltalán a fáradságot, tényleg nem...

Eric nem zavartatta magát és továbbra is beszélt összevissza, nyilvánvalóan fel sem fogta, mit mondtam az előbb. Apám is eleresztette a füle mellett, ugyanabban a testhelyzetben álldogált odalent, oldalra hajtott fejfel.

Megnyaltam a szám szélét és így kezdtem:

– Hát, Jamie...

– Micsoda? Látod? Most megint elfelejtetted a nevemet. Mi értelme az egésznek? Ezt mondja meg nekem valaki. Hm? Mi értelme? Ő nem szeret. De te azért szeretsz engem, ugye? – hangja kissé elhalkult és visszhangosabb lett; a szája nyilván eltávolodott a kagylótól. Olyan volt, mintha valaki máshoz beszélne, aki ott van vele a fürkében.

– Hát persze, Jamie – mosolyogtam apámra, és bólogatva fontam keresztbe egyik karomat a mellkasomon, igyekezve olyan lazának tűnni, amennyire csak tudtam.

– Te szeretsz engem, ugye, édesem? Lángol értem az a picci szíved... – motyogta Eric a távolban. Nyeltem egyet, és megint lemosolyogtam apámra.

– Hát így állnak a dolgok, Jamie. Épp mondtam is *apának* ma reggel. Ő is épp itt van – leintegettem neki.

– Szinte eléget a szerelem, amit irántam érzel, igaz, édes kicsikém?

A szívem és a gyomrom mintha frontálisan összeütközött volna, amikor Eric motyogása mögött meghallottam a gyors lihegést a telefonban. Egy halk nyüszítéstől és némi nyáladzó örvendezéstől az egész testem libabőrözni kezdett. Megborzongtam. Úgy ráztam a fejem, mintha épp most hajtottam volna föl egy ötvenszázalékos whiskyt. Lihhenés, nyüszentés, lihhenés, nyüszentés. A háttérben Eric halk csitítását hallottam. Úristen, ott van vele egy kutya a fürkében. Jaj, ne!

– Na jó! Figyelj ide! Figyelj ide, Jamie! Mit gondolsz? – kérdeztem hangosan és kétségbeesetten, azon tűnődve,

vajon apám látja-e, hogy libabőrös vagyok. Úgy éreztem, a szemem is majd kiugrik a helyéről, de nem tehettem semmit; kétségbeesetten próbáltam kitalálni valamit, ami megnyugtatja Ericet és eltereli a figyelmét. – Arra... ah... arra gondoltam, hogy meg kéne... meg kéne kérni Willyt, vigyen el minket megint egy körre a kocsijáiban; tudod, az a régi Mini, amivel időnként fel-alá száguldozik kint a dűnéken. Baromi jó volt a múltkor is, nem igaz? – addigra már szinte brekegtem, kiszáradt a szám.

– Mi van? Miről beszélsz? – hallottam hirtelen Eric hangját közel a telefonhoz. Nagyot nyeltem és megint apámra mosolyogtam, akinek mintha kicsit összeszűkült volna a szeme.

– Nem emlékszel, Jamie? Mikor mentünk egy kört Willy kocsijáival. Rá kéne beszélni apámat... *ő is épp itt van* – a közbevetést szinte belesziszegtem a telefonba –, hogy vegyen nekem egy régi kocsit, amivel furikázhatnék kint a homokon.

– Milyen baromságot beszélsz? Én soha nem vezettem senkinek a kocsiját a homokon. Már megint elfelejtetted, ki vagyok – mondta Eric, aki még mindig nem figyelt arra, mit mondtam.

Abbahagytam apám stírolását, elfordítottam a fejem, és a sarok felé néztem, miközben hatalmasat sóhajtottam, és kicsit eltartva magamtól a telefont, odasuttogtam magamnak: – Úristen.

– Igen. Persze, Jamie, úgy van – folytattam reményvesztetten. – A bátyám még mindig szökésben van, és errefelé tart, amennyire tudom. Én meg apa, *aki épp itt*

van, reméljük, nincs semmi baja.

– Te kis személtáda! Úgy beszélsz, mintha itt se volnék! Jézusom, de utálok, ha ezt csinálják velem! De te ugye nem tennél velem ilyet, igaz, kicsi szívem? – megint távolabbról szólt a hangja, és kutyaszerű hangokat hallottam (sőt, kiskutyaszerűeket) a telefonban. Gyöngyözni kezdett rajtam a verejték.

Léptek zaja hangzott az előszobából; hallottam, hogy apám leoltja a konyhában a villanyt. Aztán megint lépések zaja; elindultak felfelé a lépcsőn. Sietve megfordultam és apámra mosolyogtam, ahogy közeledett.

– Hát ez van, Jamie – préseltem ki magamból a szánalmas megjegyzést; szó szerint és metaforikusan is készen voltam.

– Lassan azért majd befejezheted a telefonálást – jegyezte meg apám, miközben elhaladt mellettem, aztán továbbment felfelé.

– Persze, apa! – kiáltottam vidáman, és azt a fajta fájdalmat éreztem a hólyagomban, ami olyankor szokott néha jelentkezni, amikor különösen rosszul áll a szénám, és fogalmam sincs, mit tegyek.

– *Aúúúúúúúú!*

Elrántottam a telefont a fülemtől, és pár másodpercig meredten bámultam rá. Nem tudtam eldönteni, hogy a hang Eric-től vagy a kutyától származott-e.

– Halló? Halló? – suttogtam lázasan, majd felnézve láttam, ahogy apám árnyéka eltűnik az emeleti falról.

– *Háááááúúúúúúúúúúúúúúúúúú!* – hallatszott a sikoly a vonal

másik végéről. Egész testemben megremegtem és összerándultam. Úristen, *mit művel* azzal az állattal? Aztán a másik oldalon a kagyló koppant egyet, és megint zörgést és csapkodást hallottam.

– Te kis szemét! Hrrr! Bassza meg! A kurva életbe! Gyere vissza, te kis...

– Szia! Eric, akarom mondani, Frank! Úgy értem... Szia! Mi folyik ott? – sziszegtem, pillantásommal az árnyékot keresve odafent, a telefon fölé görnyedve és szabad kezemet a szám elé vonva. – Hé!

Zörgést hallottam, aztán az „Erről is te tehetsz!” kiabálást valahonnan a kagyló közeléből, majd még egy csattanást. Egy darabig homályos hangok szűrődtek el hozzám, de hiába füleltem feszülten, nem tudtam megmondani, mik voltak; az is lehet, hogy csak a vonal volt rossz. Már azon gondolkoztam, hogy leteszem, és épp erre készültem, amikor megint Eric hangját hallottam: motyogott valamit, de nem értettem.

– Szia! Mi az? – kérdeztem.

– Á, szóval még ott vagy, mi? Elszökött az a kis szemét. A te hibád volt. Jézusom, te nem vagy jó semmire!

– Sajnálom – mondtam, és úgy is éreztem.

– Hát ezzel kurvára elkéstél. Megharapott az a kis szar. De megint elkapom. Szemét – hallottam a sípjelet, majd a bedobott pénz zaját. – Gondolom, most örülsz, mi?

– Minek örülnék?

– Annak, hogy elszökött az a kurva *kutya*, te seggfej.

– Hogy én? – húztam az időt.

– Ugye nem azt akarod nekem mondani, hogy *sajnálod*,

hogy elment?

– Áhh....

– Szándékosan csináltad? – kiabált Eric. – Te szándékosan csináltad! Azt akartad, hogy elszökjön! Nem engeded, hogy játsszak vele! Neked fontosabb, hogy a kutyának legyen jó, mint hogy nekem! Te kis szaros! Te szemét állat!

– Haha – nevettem, de nem túl meggyőzően. – Hát, kösz hogy hívtál... hm... Frank. Viszlát. – Lecsaptam a telefont, és ott álltam egy pillanatig, vállon veregetve magamat, amiért olyan jól kivágtam magam, ha az összes körülményt figyelembe vesszük. Megtöröltem kissé megizzadt homlokom, és utoljára még felnéztem az árnyéktalan falra. Megráztam a fejem és felvándoroltam a lépcsőn. Már ráléptem a legfelső lépcsőfokra, amikor megint megszólalt a telefon. Megdermedtem. Ha felveszem... De ha nem veszem fel, és apa felveszi...

Visszarohantam, felvettem, hallottam a bedobott érmék zaját; aztán a „Személtáda!” ordítást, amit fülsiketítő csattanások sorozata követett, ahogy összecsapott a műanyag, a fém és az üveg. Behunyva szemmel hallgattam a csattanásokat és puffanásokat, amíg aztán egy különösen hangos robaj olyasféle zajban végződött, amit a telefonok általában nem adnak ki magukból. Akkor újra letettem a kagylót, megfordultam, felnéztem, majd fáradtan kapaszkodtam vissza felfelé a lépcsőn.

Az ágyamban feküdtem. Rövidesen valami hosszú távú

megoldást kell találnom erre a problémára. Nem volt más lehetőség. Meg kell próbálnom ott befolyásolni a dolgokat, ahol a legmélyebb indítók rejlik: maga Vén Saul. Valami nagyon hatásos gyógyszerre lesz szükség, ha nem akarom, hogy Eric önerőből tönkrevágja a teljes skót telefonhálózatot és megtizedelje az ország kutyalakosságát. Mindenekelőtt azonban meg kell kérdeznem a Gyárat.

Nem igazán az én hibám volt, de nyakig benne voltam, és nem kizárt, hogy tehetek is valamit az ügyben; kell hozzá az öreg kutya koponyája, a Gyár segítsége és némi szerencse. Hogy a bátyám mennyire lesz fogékony az általam kibocsátott hullámokra, akármilyeneket sikerül végül kiküldennem, nos, ezzel a kérdéssel, tekintettel Eric elmeállapotára, egyelőre nem szívesen foglalkoztam, de valamit muszáj volt tennem.

Reméltem, hogy a kiskutya *tényleg* megúszta. A fenébe is, én sosem vádoltam az összes kutyát azért, ami annak idején történt. Vén Saul volt a vétkes, Vén Saul úgy került be a történelmünkbe és a személyes mitológiámba, mint a Gaztrátor, de mostanra már – hála annak a sok kis állatkának, amelyek átrepültek a patak fölött – a hatalmamban volt.

Eric *tényleg* flúgos, akkor is, ha a bátyám. Szerencséje, hogy van valahol egy épelméjű ember, aki még szereti.

6: A Koponyák Földje

Amikor Agnes Cauldhame nyolc és fél hónapos terhesen berobogott a BSA 500-asán (hátracsapott kormány, Szauron szeme vörössel a benzintankra pingálva), apám – és ez talán megbocsátható – nem tapsikolt örömeiben, hogy itt látja. Végül is Agnes a születésem után majdnem azonnal elhagyta; apám ott maradt karjában egy sivalkodó csecsemővel. Ha valaki úgy tűnik el, hogy három évig képeslap vagy telefonhívás sem érkezik tőle, aztán belibeg a motorján, végig a városból kivezető ösvényen, majd át a hídon – a gumiborítású kormány épp csak nem súrolta a híd két oldalát –, ráadásul valaki mástól vár gyermeket vagy gyermekeket, és még elvárja, hogy fedelet kapjon a feje fölé, hogy etessék, gondozzák, és az apám még a szülést is levezesse, nos, ez azért némi elbizakodottságra vall.

Mivel még csak hároméves voltam akkor, nem sokra emlékszem belőle. Tulajdonképpen semmire nem emlékszem belőle, ahogy hároméves korom előttről sem emlékszem semmire. Erre persze nagyon is jó okom van. Abból, amit összeszedegtettem, amikor apám méltóztatott elejteni néhány célzást, meggyőződéseim szerint pontos képet raktam össze a történekről. Néhanapján Mrs. Clamp is előrukkolt egy-két részlettel, bár valószínűleg ezek sem megbízhatóbbak, mint az, amit apámtól hallottam.

Amikor Agnes napbarnítottan, teljes életnagyságban

(ami nem volt éppen kicsi), színes kaftánban, gyöngyök alatt roskadozva visszatért, bejelentve, hogy lótuszülésben óhajtja világra hozni gyermekét (amely állítása szerint hasonló pozícióban is fogant), miközben majd az „Om”-ot ismételteti folyamatosan, apámnak egyetlen arra vonatkozó kérdésére sem volt hajlandó válaszolni, hogy hol és kivel töltötte az eltelt három évet. Azt válaszolta, hogy apám túlságosan is a tulajdonának tekinti őt és a testét. Egészséges volt és gyermeket várt; épp elég volt ennyit tudni róla.

Apám tiltakozása ellenére Agnes bevette magát abba a szobába, ami valamikor a közös hálósobájuk volt. Hogy apám titokban örült-e a visszatérésének, vagy esetleg dőre illúziókat táplált arról, hogy Agnes esetleg végleg ott marad, azt nem tudhatom. Szerintem nem is olyan magabiztos ő, dacára annak a merengő kisugárzásnak, amellyel, ha akar, valóban imponáló hatást kelt, amikor megjelenik valahol. Gyanítom, anyám tagadhatatlanul határozott természete elegendő lehetett ahhoz, hogy uralkodjon fölötte. Mindenesetre az történt, amit ő akart, és nagyvilági stílusban töltött ott pár hetet azon a szerelmes, békességes, mámorító stb. stb. nyáron.

Akkoriban apámnak még mindkét lába tökéletesen működött, és szüksége is volt rájuk, amikor fel-alá rohangált a konyha vagy az előszoba és az emeleti hálósoba között, valahányszor Agnes megrázta a kis csengőcskéket, amelyek trapéznadrágjának szárára voltak felvarrva; a nadrágot az ágya melletti szék támláján átvetve tartotta. Apámnak ráadásul még rólam is gondoskodnia

kellett. Akkoriban épp totyogó korszakomban voltam, és mindenféle haszontalanságon járt az eszem, mint minden más normális, egészséges hároméves kisfiúnak.

Mint mondtam, semmire nem emlékszem, de azt mondják, nyilvánvaló élvezettel bosszantottam Vén Sault, a vénséges vén, csámpás, fehér buldogot, amelyet apám azért tartott, mert rettentően ronda volt és mert utálta a nőket. A motorokért sem volt oda, és amikor Agnes először beállított, teljesen megvadult, ugatva támadt rá. Agnes egyetlen jól irányzott rúgással a kert másik végébe penderítette, mire Vén Saul nagy csaholással bevette magát a dűnék közé, és csak akkor mutatkozott ismét, amikor Agnes ágyban volt, biztonságos távolságban. Mrs. Clamp váltig mondja, hogy apámnak már évekkel azelőtt el kellett volna altatnia a kutyát, hogy mindez történt, de szerintem az a nyáladzó, sárgás és vizenyős szemű, gyanús szagú dög épp azzal dolgozta meg apámat, hogy olyan visszataszítóan rusnya volt.

Agnes az előírt időben vajúdni kezdett; forró nap volt és dél felé járt az idő, szakadt róla az izzadság és ommozott magának, miközben apám vizet meg egyebeket forralt, Mrs. Clamp pedig anyám homlokáról itatta fel az izzadságot, és közben minden valószínűség szerint mesélt neki mindazokról az általa ismert nőkről, akik belehaltak a gyerekszülésbe.

Én odakint játszottam, rövidnadrágban szaladgáltam az udvaron, és – úgy képezem – örültem ennek az egész cécónak a terhességgel, mert így szabadabban lehettem a házban és a kertben, nem zavartatva apám figyelő

tekintetétől.

Hogy mivel ingereltem fel Vén Sault, hogy a hőségtől volt-e különösen harapós hangulatban vagy Agnes – ahogy Mrs. Clamp állítja – valóban fejberúgta, amikor megérkezett, arról fogalmam sincs. De egyáltalán nem kizárt, hogy az a borzas, szurtos, napbarnította és bátor kis rosszcson, aki én voltam akkor, épp abban mesterkedett, hogy valami borsot törjön a kutya orra alá.

A kertnek egy olyan szegletében történt, amelyből apám később, amikor rájött a biokajaőrület, veteményeskertet csinált. Anyám, akinek még vagy egy órája volt a szülésig, lökött, nyögdécselt, tolt és mélyeket lélegzett, körülötte tüsténkedett Mrs. Clamp és az apám is, amikor mindhárman (legalábbis ketten: lehet, hogy Agnest túlságosan lefoglalta a szülés) eszeveszett ugatást hallottak, majd magas, rettenetes sikoltást.

Apám az ablakhoz rohant, kinézett a kertbe, aztán kiabálva kiszáguldott, faképnél hagyva a kiguvadt szemmel álló Mrs. Clampet.

Kirohant a kertbe és felkapott. Visszaszaladt a házba, felkiabált Mrs. Clampnek, az asztalra ültetett, és elhasznált néhány törülközőt, amíg úgy-ahogy sikerült elállítania a vérzést. Mrs. Clamp, aki még nem tudta, mi történt, dühösen jelent meg a gyógyszerrel, amit apám kért, aztán majdnem elájult, amikor meglátta azt a valamit a lábam között. Apám elvette tőle az orvosi táskát, és visszaküldte anyámhoz az emeletre.

Egy óra múlva, amikor visszanyertem az eszméletemet, elkábítva és kivérezve feküdtem az ágyamban. Apám fogta

a vadászpuskáját (akkor még volt neki), és elindult, hogy megkeresse Vén Sault.

Pár perc alatt meg is találta, szinte még ki sem lépett a házból. Az öreg kutya a pinceajtóhoz vezető lépcsők alján kushadt az árnyas hűvösségben. Nyüszített és reszketett, levedző és lefittyedő állkapcsán gyermeki vérem elkeveredett a hússzagú nyállal és a szeméből szivárgó sűrű váladékkal; a kutya szájalmas vigyorral virnyákkolt, reszketegen és könnyörögve nézett fel apámra, aki felvette és megfojtotta.

Apámat csak jóval később sikerült rávennem, hogy mesélje el, mi történt; azt mondja, épp az utolsó szuszt nyomta ki a vonagló kutyából, amikor egy másik sikoltást hallott, ezúttal odafentről és bentről: akkor született a fiú, aki a Paul nevet kapta. Hogy miféle torz folyamatok játszódtak le apám agyában, amelyek arra vezették, hogy ilyen nevet adjon a gyerekeknek, azt el sem tudom képzelni, mindenesetre Angus ezt a nevet választotta újszülött fiának. Egyedül kellett kiválasztania, Agnes ugyanis nem maradt sokáig. Két napig lábadozott, megdöbbsent és szörnyülködött egy sort azon, ami velem történt, aztán felült a motorjára és elporzott. Apám az útjába állva próbálta feltartóztatni a hidra vezető úton, így aztán Agnes elgázolta és csúnyán összetörte apám lábát.

Így történt, hogy Mrs. Clamp végül apámra viselt gondot, miközben apám ragaszkodott hozzá, hogy ő maga lásson el engem. Továbbra is megtiltotta, hogy az öregasszony másik doktort hívjon, és saját maga tette sínbe a lábát, bár nem tökéletesen; ezért sántít ma is. Másnap, hogy Paul

anyja elment, az újszülöttet Mrs. Clampnek el kellett vinnie a helyi kórházba. Apám tiltakozott, de Mrs. Clamp rámutatott, hogy épp elég két beteget gondoznia, nem hiányzik neki még egy állandó felügyeletet igénylő újszülött.

Hát így zajlott anyám utolsó látogatása a szigeten és a házban. Egy halott és egy újszülött maradt utána, valamint ketten, akik így vagy úgy, de életük végéig megnyomorodtak. Nem rossz találati arány két hét alatt, a pszichedelikus hippiszerelem, a béke és az általános szeretet nyarán.

Vén Saul sírhelye a ház melletti lejtőn van, azon a részen, amit később Koponyák Földjének neveztem el. Apám azt állítja, hogy felvágta a kutya gyomrát, és megtalálta benne miniatűr nemi szervemet, azt viszont soha nem sikerült kiszednem belőle, hogy mit csinált vele.

Paul természetesen nem volt más, mint Saul. Az ellenség ravaszul – így kellett történnie – átköltözött a fiúba. Ezért választott apám ilyen nevet az újdonsült öcsémnek. Szerencse, hogy erre már akkor rájöttem, és még időben intézkedtem, máskülönben isten tudja, mi válhatott volna abból a gyermekből így, hogy Saul megszállva tartotta a lelkét. A szerencsének, a viharnek és nekem köszönhetően azonban ismeretséget köthetett a Bombával, és ez véget vetett kisdud játékainak.

Ami a kisállatokat, a versenyegereket, fehér egereket és hörcsögöket illeti, nem volt más megoldás, mint hogy az iszapban végezzék egy-egy apró loccsanással; meg kellett szereznem Vén Saul koponyáját, és azért parittyáztam át őket a túlsó partra, hogy temetéseket rendezhessek,

máskülönben apám soha nem engedte volna, hogy felássam a házi temetőt az ott nyugvó kedvencekért. Így aztán menniük kellett, egy-egy megfelezett tollaslabda méltatlan burkában távozva az árnyékvilágból. A tollaslabdákat a városi játék- és sportszerüzletben vettem, levágtam róluk a gumisapkát, aztán begyömöszöltem a műanyag tölcsérbe a protestáló tengerimalacot (azt csak egyszer használtam, a forma kedvéért, de túl drága volt és egy kicsit túl méretes is), amíg az úgy nem feszült rá középen az állatkák testére, mint valami kis ruha. Így feltollazva útnak indítottam őket a víz és az iszap fölött, és meg sem álltak a fulladásos halálig. Aztán eltemettem őket, azokat a nagy gyufásdobozokat használva koporsó gyanánt, amelyeket a kályha mellett tartottunk, és amelyeket már évek óta gyűjtöttem, játék katonák tárolására vagy házikónak használva őket.

Apámnak azt mondtam, hogy próbálom az állatkákat átjuttatni a másik oldalra, a szárazföldre, és hogy azok, amelyeket el kell temetnem, amelyek túl korán zuhantak le, tudományos kísérletezés áldozatai, de nem hiszem, hogy valóban szükség lett volna erre az ürügyre; úgy tűnt, apámat soha nem foglalkoztatta az alacsonyabb létformák szenvedése, annak ellenére, hogy valamikor hippi volt; talán az orvosi tanulmányainak köszönhetően.

Természetesen részletes munkanaplót vezettem, így aztán megvannak a feljegyzések, miszerint nem kevesebb, mint harminchét úgynevezett röptetési kísérletet hajtottam végre, mielőtt húséges, hosszú nyelvű vakolólapátom a Koponyák Földjének bőrén áthatolva valami olyasmibe ütközött, ami

keményebb volt a homokos talajnál, és akkor végre tudtam, hol vannak a kutya csontjai.

Szép lett volna, ha napra pontosan egy évtizeddel a kutya halála után sikerül exhumálni a koponyáját, de igazság szerint néhány nappal elkéstem. A Koponya Éve mégis úgy zárult, hogy ősellenségem az én hatalmamban volt: az enyém volt végre az a csontköcsög, amit odvas fogként rántottam ki a földből, méghozzá egy az alkalomhoz illően sötét és viharos éjszakán, zseblámpám és Kenőkirály segítségével, miközben apám aludt, ahogy nekem is aludnom kellett volna, a mennyboltozat pedig csak úgy rengett a mennydörgésben, a szakadó esőben és a szélviharban.

Én is reszkettem, mire a Bunkerba szállítottam a dolgot, kis híján halálra rémisztve magam a paranoid képzelgéseimmel, de végül én voltam az erősebb: odavitettem a mocskos koponyát, letisztítottam, beleállítottam egy gyertyát, körberaktam súlyos varázslattal, csupa fontos dologgal, aztán átfázva és vizesen, de épségben visszabújtam a jó meleg ágyba.

Minden körülményt figyelembe véve, végül is azt hiszem, jól jöttem ki a dologból; ennél jobban talán nem lehetett volna kezelni a problémát. Ellenségem kétszeresen is halott, és *még mindig* itt van nálam. Nem vagyok száz százalékig férfi, és ezen soha semmi nem változtathat; de én én vagyok, és ebben elegendő kárpótlást látok.

Ez a kutyaégetés tiszta baromság.

7: Invázió az úrből

Mielőtt rájöttem, hogy a madarak alkalmi szövetségeseim, igen barátságtalan dolgokat műveltem velük: csalival vadásztam rájuk, lelöttem őket, apálykor odakötöttem őket rövid póznákhoz, elektromosan detonálható bombákat tettem a fészük alá, meg ilyenek.

A kedvenc játékom az volt, amikor csali és háló segítségével elfogtam két madarat, és egymáshoz kötöttem őket. Általában sirályok voltak; narancsszínű horgászszinórt kötöttem mindkettőnek az egyik lábára, aztán letelepedtem egy dűnén és figyeltem. Előfordult, hogy egy sirályt meg egy varjút kötöttem össze, de akár ugyanahhoz a fajhoz tartoztak, akár nem, hamar rájöttek, hogy nem tudnak rendesen repülni – noha a madzag elvileg elég hosszú volt –, és végül (néhány kacagtatóan ügyetlen akrobatikai mutatványt követően) egymásnak estek.

A két madár közül a túlélő – amelyik többnyire maga is megsebesült – akkor sem volt sokkal szívderítőbb helyzetben, amikor a másik már nem élt, és eleven ellenfél helyett súlyos tetem lógott koloncként a lábán. Láttam olyan elszánt túlélőket, amelyek csőrükkel lecsípték legyőzött ellenfelük lábát, de legtöbbször képtelen volt rá, vagy eszébe sem jutott, és reggelre a patkányok zsákmánya lett.

Voltak másféle játékaim is, de ezt mindig is érettebb leleményeim között tartottam számon, valamilyen értelemben szimbolikusnak tekintve, amelyben

szerencsésen keveredik az érzéketlenség és az ironia.

Egy madár leszarta Sódert, ahogy kedden reggel a város felé bicikliztem az úton. Megálltam, dühösen meregettem a szemem a köröző sirályokra meg néhány énekesrigóra, aztán szedtem egy kis fűvet, és letöröltem a sárgásfehér csulát az elülső sárhányóról. Napos, tiszta idő volt, könnyű szellő fújdogált. Az elkövetkező néhány napra is jó volt az előrejelzés, és reméltem, a jó idő kitart Eric érkezéséig.

A Cauldhame Arms elegánsabbik termében együtt ebédeltem Jamievel, aztán az egyik gépen játszottunk.

– Ha tényleg olyan dilis, kíváncsi vagyok, miért nem kapták el még mindig – mondta Jamie.

– Mondtam már: dilis, de nagyon ravasz. Nem *buta*. Mindig nagyon okos volt, már a lelegejétől. Nagyon hamar tudott olvasni, az összes rokon meg nagybácsi meg nagynéni ott sopánkodott, nyomták, hogy „Ajaj, manapság a fiatalok is milyen öregek”, meg ilyeneket, még mielőtt megszülettem.

– De attól még őrült.

– Ezt mondják *ők*, de én nem tudom.

– Na és a kutyák? Meg a férgek?

– Na jó, elismerem, az tényleg elég eszement dolog, de néha azt hiszem, hogy akar vele valamit, hogy nem is igazán őrült. Talán csak elege lett abból, hogy mindig normálisan viselkedjen, és elhatározta, hogy inkább flúgosan fog viselkedni, aztán végül bevitték, mert túl messzire ment.

– És teljesen ki van bukva rájuk – vigyorgott Jamie, és

felhőrpintette a sörét, miközben én ide-oda cikázó és tiritarka úrhajókat semmisítettem meg a képernyőn. Felnevettem.

– Ja, az lehet. De igazából nem tudom. Lehet, hogy tényleg örült. Lehet, hogy én vagyok örült. Talán mindenki az. Legalábbis a családomban.

– Na, ez egész érdekes.

Rápillantottam, aztán elmosolyodtam.

– Néha eszembe jut. Apám külön... és azt hiszem, én is az vagyok. – Vállat vontam, és megint a csillagközi háborúra összpontosítottam. – De engem nem zavar. Van egy csomó sokkal flúgosabb ember a környéken.

Jamie egy darabig csendben ült, miközben egymás után tüntettem el a képernyőről a köröző, szirénázó úrhajókat. Végül aztán vége szakadt a szerencsés sorozatnak, és ők kaptak el engem. Felvettem a sörömet, és Jamie telepedett oda az ülésre, hogy elintézzon néhány rikító színekben pompázó köteléket. A feje tetejét néztem, miközben belemelegedett. Már kopaszodott, pedig tudtam, hogy csak huszonhárom éves. Megint egy bábfigurára emlékeztetett az aránytalanul nagy fejével, a csökött kis karjával, meg azzal, ahogy keze-lába rángatózott, miközben nyomogatta a „Tűz” gombot, és a joysticket ütögette a manőverezéshez.

– Aha – mondta kis idő múlva, még mindig a támadó flottát löve –, és közülük egy csomóan politikusok meg elnökök meg effélék.

– Mi? – nem tudtam, miről beszél.

– A nálatok is örültebbekről. Hogy közülük egy csomóan

országokat, vallásokat meg hadseregeket vezetnek. A totálkárosok.

– Ja, lehet – feleltem elgondolkozva, fejjel lefelé nézve a képernyőn kibontakozó csatát. – De az is lehet, hogy rajtuk kívül senki más nem igazán normális. Végül is az övék az összes hatalom meg vagyon. Ők kényszerítenek mindenkit, hogy azt tegyék, ami nekik tetszik: mondjuk, hogy haljanak meg a kedvükért, dolgozzanak nekik, juttassák őket a hatalomba, védjék meg őket, fizessenek nekik adót, vegyenek nekik játékokat, és ők fogják túlélni, ha megint lesz egy nagy háború, a bunkerjaikban meg az alagútjaikban. Szóval ha megnézzük a dolgokat, ki meri azt mondani, hogy ők a dilisek, mert nem úgy csinálják a dolgokat, ahogy Mr. Normális szerint kellene csinálni őket? Ha ők is úgy gondolkodnának, mint Mr. Normális, akkor ők lennének Mr. Normális, és valaki más élvezkedne helyettük.

– A természetes kiválasztódás. Az marad életben, aki a legtalpraesettebb.

– Ja.

– Az marad életben, aki a... – Jamie szisszenve szívta be a levegőt, és olyan erővel rántott egyet a joysticken, hogy majdnem leesett az ülésről, de aztán sikerült kicseleznie a cikázó sárga villámokat, amelyek beszorították a képernyő egyik sarkába – aki a legszemetebb. – Megint felnézett rám, és elvigyorodott, mielőtt visszagörnyedt a gombok fölé. Kortyoltam egyet és bólíntottam.

– Így is mondhatjuk. Ha a legszemetebbek maradnak életben, akkor az nekünk elég szar ügy.

– Ez a „nekünk” pedig azt jelenti, hogy mi vagyunk Mr.

Normális – mondta Jamie.

– Ja. Mi vagy mindenki. Az egész faj. Ha tényleg olyan gonoszak és idióták vagyunk, hogy bevetjük egymás ellen azokat a nagyszerű hidrogénbombákat meg *neutronbombákat*, akkor lehet, hogy jobb, ha kiirtjuk magunkat, mielőtt még kimegyünk a világűrbe, és más fajokkal is mindenféle szörnyűséget művelünk.

– Úgy érted, mi foglaljuk majd el a világűrt?

– Naná! – nevettem, és visszahuppantam a székemre. – Ez az! Ez a nekünk való! – megint felnevettem, odatettem az ujjamat a képernyőre egy csomó alakzatba rendeződött piros meg zöld csapkodó valami fölé, épp amikor egyikük kivált a főcsapatból és zuhanórepülésbe kezdett, miközben Jamie úrhajójára tüzelt; a lövések célt tévesztettek, de az egyik zöld szárny eltalálta a hajót, amely sárga és vörös szikraesőt szórva robbant szét.

– Bassza meg – mondta Jamie hátradőlve. Megcsóválta a fejét. Előrehajoltam, és vártam, hogy megjelenjen az én úrhajóm.

A három sörtől becsíptem egy kicsit, és füttyörészve bicikliztem vissza a szigetre. Mindig is élveztem az ebédnél folytatott dumapartikat Jamievel. Akkor is beszélgetünk néha, ha szombat esténként találkozunk, de amikor játszanak a zenekarok, egy szót sem lehet hallani, később meg vagy ahhoz vagyok túl részeg, hogy beszélgessek, vagy ahhoz, hogy utána emlékezzek rá, miről volt szó. Ami, ha jobban belegondolok, nem is olyan nagy tragédia,

tekintettel arra, hogy egyébként egész normális emberek is zöldségeket beszélő, faragatlan, önfejű és fellengzős gyengeelméjűekké válnak, amikor a vérükben az alkoholmolekulák száma meghaladja a neuronokét, vagy mit tudom én. Szerencsére ezt csak az veszi észre, aki józan marad, így aztán ez a megoldás egyszerre kellemes (legalábbis pillanatnyilag) és kézenfekvő.

Amikor hazaértem, apám a ház előtti kertben egy strandszékben aludt. Leraktam a biciklit a pajtában, és az ajtóból néztem apámat egy ideig, olyan testhelyzetben, hogy ha véletlenül felébred, úgy tűnjön, mintha épp most hajtanám be az ajtót. A feje kicsit félrebillent, az én irányomban, szája résnyire nyitva. Napszemüveget viselt, de keresztülláttam rajta; láttam a csukott szemét.

Pisilnem kellett, így nem néztem nagyon sokáig. Nem mintha bármi különleges okom lett volna rá, hogy nézzem; egyszerűen jólesett. Jólesett tudni, hogy én látom őt, ő pedig nem lát engem, hogy én éber vagyok és tudatos, ő pedig nem.

Bementem a házba.

A hétfőt azzal töltöttem, hogy miután futólag ellenőriztem az Oszlopokat, bizonyos javításokat és újításokat végeztem el a Gyáron. Egész délután dolgoztam, amíg bele nem fájdult a szemem, és apámnak kellett felkiabálnia, hogy menjek le vacsorázni.

Este esett, úgyhogy otthon maradtam, és tévét néztem. Korán lefeküdtem. Eric nem telefonált.

Miután kiürítettem magamból a kocsmában megivott sörnek kábé a felét, felmentem, hogy még egyszer ránézzek a Gyárra. Amikor felmáztam a padlásra, amely csupa napfény és melegség volt, a levegőt pedig régi és érdekes könyvek illata árasztotta el, elhatároztam, hogy kicsit kitakarítok.

A régi játékokat dobozokba rendeztem, újra felállítottam néhány összetekert szőnyeget és tapétatekereszt, visszatűztem pár térképet a ferde szögben dőlő tető belső oldalára, elraktam néhány szerszámot meg egyéb apróságokat, amiket a Gyár javításához használtam, és feltöltöttem a Gyárnak azokat a részlegeit, amelyeket fel kellett tölteni.

Pakolás közben néhány érdekes dologra bukkantam: egy házi készítésű asztrolábra, amit én faragtam ki, egy dobozra, amelyben Bizánc védelmi rendszerének kicsinyített mása volt összehajtogatva, a távirópóznákon használt szigetelésekből összeállított gyűjteményem maradványaira, meg néhány noteszra még abból az időből, amikor apám franciára tanított. Ahogy lapozgattam őket, nem találtam nyilvánvaló hazugságokat: nem káromkodásokra tanított meg ahelyett, hogy „Bocsásson meg” vagy „Meg tudná mondani, kérem, merre van a vasútállomás?”, pedig azt hittem, a csábítás szinte ellenállhatatlan lehetett számára.

Befejeztem a rendcsinálást; tüsszentettem néhányszor, ahogy az aranyló teret megtöltötték a csillámló porszemcsék. Még egyszer végignéztem a felújított Gyárat, csak mert szeretem nézni, és pepecselni vele, és

megérinteni, és hozzápiszkálni valamelyik kapcsolójához vagy nyílásához, vagy más fortélyaihoz. Végül aztán csak rászántam magam, hogy otthagyjam, erőt merítve abból, hogy nemsokára úgylis komoly használatban lesz. Délután fogok egy friss darazsat másnap reggelre. Még egyszer ki akartam faggatni a Gyárat, mielőtt Eric ideér; többet akartam tudni arról, mi fog történni.

Kicsit persze kockázatos volt kétszer feltenni ugyanazt a kérdést, de úgy éreztem, a kivételes körülmények indokoltá teszik, meg hát végül is az én Gyáram.

Gond nélkül megszereztem a darazsat. Többé-kevésbe belesétált a szertartásokhoz használt befőttesüvegbe, amelyet mindig is a Gyár számára szükséges alanyok tárolására használtam. Aznap délután, miközben gátat építettem, az üvegre rátettem a kilyuggatott tetejét, beletettem pár fűszálat meg egy darabka narancshéjat, és a folyópart árnyékába állítottam.

Gürcöltem és izzadtam a késő délutáni és kora esti napfényben, miközben apám lefestett valamit a ház hátsó fertályán, a darázs pedig finoman remegő csápjaival végigtapogatta a befőttesüveg belsejét.

Már félig kész voltam a gáttal – vagyis kicsit elkéstem az ötlettel –, amikor eszembe jutott, hogy csinálhatnék ebből is Robbanógátat, így aztán elindítottam a bukógátat, én pedig az ösvényen elkocogtam a pajtához a Harci Táskáért. Amikor visszaértem, elővettem belőle a legkisebb bombát azok közül, amelyek elektromos detonációra voltak bevezetékezve. A fekete fémköpenybe fűrt lyukból kilógó

lecsupasított drótvégeket összekötöttem a zseblámpa-robbanószerkezet drótjaival, és a bombát becsomagoltam néhány nejlonszatyorba. Aztán a hátuljával előre belenyomtam a fógát alapjába, a vezetékeket végigfektetve a gát mögött, el a feltorlódott vízzel teli medencék mellett, addig, amíg az üvegben mászkáló darázs közelébe értem. Betemettem homokkal a drótokat, hogy természetesebbnek tűnjön, és folytattam a gátépítést. A gátrendszer végül nagyon nagyra és bonyolultra sikeredett; nem is egy, hanem két falu volt benne, az egyiket két gát fogta közre, a másik az utolsó gát és a tenger között feküdt. Voltak hidak, keskeny utak, egy négytornyú kis vár és két alagút. Épp uzsonnaidő volt, amikor a gyújtószerkezetből kihuzigáltam a maradék drót teljes hosszát, és felköltöztettem a darázsas üveget a közeli dűne tetejére.

Láttam, hogy apám még mindig a nappali ablakainak szegélyét festette. Még emlékszem, milyen mintákat festett régen a ház tenger felé néző homlokzatára; mostanra már fakulásnak indultak, emlékezetem szerint mégis a fű inspirálta művészet figyelemre méltó kisebb remekművei közül valók; nagy, örvénylő forgatagok és mandalák, amelyek úgy szökkentek ide-oda a homlokzaton, mint megannyi technicolor tetoválás, körbefonták az ablakokat és átíveltek az ajtók felett. Apám hippikorszakának ereklýei voltak; mára lekoptak, eltűntek, elmosta őket az eső, a szél és a napfény. Csak a körvonalak látszanak még nagyon halványan, és itt-ott valódi színek szeszélyes foltjai, mint a hámló bőr.

Felnyitottam a robbanószerkezetet, benyomtam és rögzítettem a henger alakú elemeket, aztán bekapcsoltam a villogót a zseblámpatest felső részén. A külső részhez szigetelőszalaggal rögzített kilencvoltagelemből az áram soros kapcsolással futott végig a drótokon, amelyek onnan indultak, ahol valamikor a villanykörte volt, és a bomba fémköpenyénél végződtek. Valahol a bomba közepén az acélforgács-vatta tompán, majd fényesebben felizzott, olvadni kezdett, a kristályos fehér keverék felrobbant, úgy szakítva át a fémet – pedig rengeteg munkába, erőfeszítésbe és izzadságba került, amíg a legerősebb satuval sikerült meghajlítanom –, mintha papír lenne.

Durr! A főgát eleje felfelé és kifelé robbant; gőz, gáz, víz és homok zavaros keveréke lövellt az ég felé és hullott vissza fröcskölve. A hang kedvemre való volt és tompa; a rengés, amit a nadrágon keresztül is éreztem, épp mielőtt hallottam a durranást, egyszeri volt és erős.

A levegőbe emelkedő homok szétporladva hullt vissza: apró csobbanásokkal csapódott be a vízbe, vagy kis kupacokban ért földet a házakon és az utakon. Az elszabadult víz kiáradt a homokfalba ütött résen át és lezúdult; szívta ki a homokot a hasadék két oldalából, és barna áradatban zubogott le a lejtőn az első falu felé tartva, majd átvágott a falun, összetorlódott a következő gát mögött, visszafordult, elmosva a homokházakat, egy darabban megdöntve a várat és alámosva repedező tornyait. A hidak pillérei beszakadtak, a fa megcsúszott, és egyik oldalon beesett a vízbe, aztán a víz túlcsordult a gáton, amelynek az egész felső részét hamarosan elmosta

az első gát mögül még mindig özönlő áradat; a víz nyomását a patak körülbelül ötvenméternyire lévő szakasza szolgáltatta. A vár szétmállott és ledőlt.

Otthagytam az üveget, és lerohantam a dűnéről: ujjongva néztem az áradatot, ahogy végigszáguldozott a patakmeder homokfonatos medrén, elsodorta a házakat, végigfolyt az utakon, áttört az alagutakon, majd végül nekicsapódott az utolsó gátnak, amelyet pár pillanat alatt elsodort, hogy újult erővel zúzza össze a második falu házait. Mindenütt szétmállottak a gátak, vízbe dőltek a házak, beomlottak a hidak és az alagutak, és beszakadt a vízpart; gyomromban úgy buzgott fel az izgalom pazar érzése, mint egy hullám, majd a torkomban telepedett le, miközben szinte reszkettem a mámoros örömtől a körös-körül tomboló vizes pusztulás láttán.

Figyeltem, ahogy a drótok kisodródnak az áradat útvonalának egyik oldalára, aztán a vágató víz előretörő részét néztem, ahogy egyenesen a tenger felé tart a régóta száraz homokon. Leültem azzal a hellyel szemben, ahol az első falu állt, ahol a lomhán mozgó hullámverésben a víz barnán felpúposodott; törökülésben, könyökömet a térdemre támasztva és arcomat két kezem közé fogva vártam, hogy lecsillapodjon a víz vihara. Melegséget és boldogságot éreztem, és enyhe éhséget is.

Végül aztán, amikor a patak majdnem teljesen visszatért a medrébe, és a többórai munkámnak gyakorlatilag nyoma sem volt, észrevettem, amit kerestem: a bomba ezüst és fekete roncsait, amelyek kibelevé és kicsavarodva meredtek elő a homokból pár lépésnyire a tenger felé

onnan, ahol a levegőbe röpített gát állt. Nem vettem le a bakancsomat: lábujjhegyen lépkedtem a száraz parton, és a vízbe hajolva az ujjaimra támaszkodtam; a végén már szinte teljesen ki kellett nyújtózkodnom, hogy elérjem a patak közepét. Kipiszkáltam a mederből és óvatosan a számba vettem a kicsipkézett szélű maradványokat, aztán a kezemen araszoltam visszafelé, míg végül hátralendültem és fel tudtam állni.

A Harci Táskából elővett ronggyal letöröltem a majdnem teljesen szétlapult fémdarabot, betettem a bombát a táskába, aztán felvettem a darazsas üveget, és elindultam a házba uzsonnázni; arról a pontról ugrottam át a patakot, ahol a víz korábban a legmagasabbra torlódott.

Életünk csupa jelkép. Minden, amit teszünk, része egy mintának, amelybe nekünk is van némi beleszólásunk. Az erősek maguk csinálják a mintázatokat, és befolyással bírnak másokéra is, míg a gyengék útvonala előre ki van mérve. A gyengéké, a pecheseké és az ostobáké. A Darázsgyár része a mintának, mert része az életnek, és még inkább része a halálnak is. Bonyolult, akárcsak maga az élet, és megvan benne minden összetevő. Azért képes megválaszolni a kérdéseimet, mert minden kérdés kezdet, amely a véget keresi, a Gyár pedig a Végről szól – nem kevesebről, mint a halálról. Hagyjuk a zsigereket, a pálcákat, a dobókockát, a könyveket, a madarakat, a hangokat meg a többi baromságot; itt van nálam a Gyár, márpedig a Gyár a mostról és a jövőről szól, és nem a múlttól.

Aznap éjjel az agyban fekvé tudtam, hogy a Gyár felkészült: készen áll, hogy befogadja a darazsat, amelyik az ágyam mellett álló befőttesüvegben motoszkált. A Gyárra gondoltam odafent a padláson, és vártam, hogy megszólaljon a telefon.

A Darázsgyár gyönyörű, halálos és tökéletes. Legalább nagy vonalakban megmondja majd, mi fog történni, segíteni fog, hogy tudjam, mit kell tennem, és majd ha kikértem a tanácsát, Vén Saul koponyáján keresztül megpróbálok kapcsolatba kerülni Erickel. Végül is testvérek vagyunk, még ha csak féltestvérek is, és mindketten férfiak, még ha én csak félig vagyok is az. Valahol nagyon mélyen megértjük egymást, még akkor is, ha Eric őrült, én meg épelméjű vagyok. Sőt, van közöttünk még egy kapocs, amire korábban nem is gondoltam, de ami most nagyon is jól jöhet: mindketten öltünk már, és mindketten a fejünket használtuk hozzá.

Ekkor eszembe jutott – már nem először –, hogy a férfiak épp *erre* valók. Mindkét nem számára van valami, amihez különösen jól ért: a nők tudnak életet adni, a férfiak tudnak ölni. Mi vagyunk – tiszteletbeli férfinak tekintem magam – a keményebbik nem. Mi nekiindulunk, áttörünk mindenre, félrelökünk másokat, és elveszük, amit akarunk. És nem érdekel, hogy én csak a szexuális terminológia metaforikus használatára vagyok képes: csontjaimban, kasztrálatlan csontjaimban érzem. Ericnek válaszolnia kell minderre.

Tizenegy óra volt, aztán tizenkettő és a szokásos időjelzés, úgyhogy kikapcsoltam a rádiót és elaludtam.

8: A Darázsgyár

Kora reggel, amikor apám még aludt, és hideg fény szűrődött át a pengeéles, fiatal felhők között, csendben felkeltem, óvatosan megmosakodtam és megborotválkoztam, visszamentem a szobámba, felöltöztem, aztán fogtam az üveget, benne az álmatag darázzsal, és felmentem a padlásra, ahol már várt ránk a Gyár.

Az üveget az ablak alatt álló kis oltárra helyeztem, és megtettem az utolsó szükséges előkészületeket, amelyeket a Gyár megkövetelt. Amikor ezzel végeztem, az oltáron álló edényből kivettem egy kis zselés zöld tisztítószeret, és alaposan bedörzsöltem vele a kezemet. Megnéztem az Idő-, Árapály- és Távolságtáblázatokat a kis piros könyvben, amelyet az oltár másik oldalán tartottam, és megjegyeztem a dagály várható idejét. A két kis darázsgyertyát oda helyeztem el, ahol az óramutatók vége járt volna a Gyár Óralapján, ha a helyi dagály idejét mutatják, aztán egy kicsit félrecsúsztattam a befőttesüveg fedelét: kiszedtem a fűszálakat és a narancshéjdarabkát, egyedül hagyva a darazsat odabent.

Feltettem az üveget a csupa nagy erejű tárggyal felékesített oltárra: itt van annak a kígyónak a koponyája, amely halálra marta Blyth-t (Blyth apja felkutatta és egy kerti ásóval kettéhasította – az elülső felét felvettem a fűből és

elrejtettem, még mielőtt Diggs elvihette volna mint bizonyítékot); egy darabka sátorvászon abból a sárkányból, amely a magasba repítette Esmereldát (természetesen nem magából a sárkányból való, csak az anyagból vágtam le), és egy kis tálka, benne Vén Saul sárga, málladozó fogai (nem volt nehéz kihúzni őket).

Kezemet az ágyékomra téve, becsukott szemmel ismételtam el titkos katekizmusaimat. Gépiesen is végig tudtam mondani őket, de igyekeztem a jelentésükre is figyelni, miközben skandáltam őket. Ott voltak bennük az én vallomásaim, az álmaim és a reményeim, a félelmeim és a gyűlölségeim, és még mindig beleremegek, ha elmondom őket, gépiesen vagy nem gépiesen. Elég lenne egy magnó a közelben, és napvilágra kerülne a szörnyű igazság a gyilkosságaimról. Már csak ezért is rettentően veszélyesek. A katekizmusok azt is elmondják, ki vagyok valójában, mit akarok és mit érzek, márpedig az embert könnyen felzaklatja, ha olyan jellemzést hallgat végig önmagáról, amelyet a legőszintébb és legnyomorultabb pillanataiban fogalmazott meg, mint ahogy az is kijózanító érzés, ha az ember meghallja, mire gondolt legreménytelibb és legerugaszkodottabb pillanataiban.

Amikor ezzel végeztem, minden további teketória nélkül odavittem a darazsat a Gyár alsó fertályához, és beeresztettem.

A Darázsgyár szabálytalan és kissé roskatag építményének zavaros fém, fa, üveg és műanyag alkatrészei pár négyzetméternyi területet foglalnak el. Az

egész annak az öreg órának a számlapjára épül, amely a Royal Bank of Scotland porteneili székházának ajtaja fölött függött.

Ez a számlap a legfontosabb dolog, amelyet valaha összeguberáltam a városi szemétlerakóból. A Koponya Évében találtam rá. Hazagörgettem: végig az ösvényen, majd dübörögve át a gyaloghídon. A pajtában tároltam mindaddig, amíg apám egyszer hosszabb időre el nem ment: egy egész napi erőlködésbe és izzadásba került, míg végre felkínlódtam a padlásra. Fémből van, és majdnem egy méter az átmérője; súlyos és szinte teljesen ép; a számjegyek római számokkal vannak ráfestve, és az óra többi részével együtt Edinburghban gyártották 1864-ben, pontosan száz évvel a születésem előtt. Biztos, hogy nem véletlen.

Mivel az óra eredetileg két irányba nézett, lennie kellett egy másik számlapnak is a másik oldaláról; de hiába túrtam fel hetekig az egész szemétlerakót, miután ráleltem az én számlapomra, soha nem találtam meg a másikat; így aztán ez is a Gyár rejtélyei közé tartozik – egy kis külön-bejáratú Grál-legenda. Az öreg Cameron mondta a városi vaskereskedésben, hogy az óraszerkezetet egy invernessi ócskavas-kereskedő vitte el, így lehet, hogy a másik számlapot évekkel ezelőtt beolvasztották, vagy az ólom árváltozásainak és a roncsautóknak a hasznából felépített elegáns ház falát ékesíti valahol a Black Isle-on. Én inkább az elsőre szavazok.

A számlapon lévő egy-két lyukat beforrasztottam, de meghagytam azt, amelyik pont a közepén volt, ahol az

óraszerkezet összekapcsolódott a mutatókkal: ezen a nyíláson keresztül ereszttem be a darazsat a Gyárba.

Ha már egyszer bent van, addig mászkálhat a számlapon, ameddig csak akar, kedvére megvizsgálhatja az unokatestvérei holttestét rejtő parányi gyertyácskákat, de ha kedve tartja, el is mehet mellettük, mintha ott sem lennének.

Ha viszont elérkezik a számlap pereméhez – amelyet körben lezártam egy két hüvelyk magas furnérlemezfallal, és a tetejébe illesztettem egy egy méter átmérőjű körüveget, amit a porteneili üvegessel csináltattam külön erre a célra –, a darázs nagyságú kisajtókon keresztül beléphet a tizenkét folyosó egyikére: mindegyik a darázsszemmel hatalmasnak tűnő számokkal átellenben nyílik. Ha a Gyár úgy dönt, a darázs súlya kiold egy vékony konzervdobozcsíkokból, cérnából és gombostűkből álló finom billenőszerkezetet, ezzel magára zárva a parányi ajtót, hogy végleg a kiválasztott folyosó foglya maradjon. Dacára annak, hogy az összes ajtót folyamatosan olajozom, ellenőrzöm az egyensúlyukat, és addig javítgatom és tesztelem őket, amíg a legkisebb remegéstől is kioldódnak – nagyon óvatosnak kell lennem, amikor a Gyár a maga lassú és halálos munkáját végzi –, a Gyár néha nem akarja, hogy a darázs az elsőként kiválasztott folyosón maradjon, és engedélyezi neki, hogy visszamásszon a számlapra.

Van úgy, hogy a darazsak repkednek, van úgy, hogy fejjel lefelé mászkálnak a körüvegen, van úgy, hogy sokáig ott maradnak a lezárt lyuk közelében, amelyen át bejutottak,

de előbb vagy utóbb mindegyikük kiválaszt egy olyan lyukat és ajtót, amelyet a Gyár elfogad, s ekkor megpecsételődik a sorsuk.

A Gyár által felkínált halálnemek legtöbbször automatikusan megtörténik, de vannak köztük olyanok, amelyeknél a kegyelemdöféshez az én közreműködésekre is szükség van, és ez természetesen nem független attól, amit a Gyár közölni kíván velem. Meg kell húznom a régi légpuskán a ravaszt, ha a darázs végigmászik rajta; be kell kapcsolnom az áramot, ha a Fortyogó Tartályba zuhan. Ha végül úgy dönt, hogy bemászik a Pók Szalonjába, a Vénusz-barlangba vagy a Hangyatanyára, akkor elég, ha hátradőlök és figyelem, ahogy a természet elintézi a maga dolgát. Ha útja a Savas Verembe, a Jégkamrába, vagy a kissé frivol módon elkeresztelt Férfivécébe vezérli (ahol elmúlásának eszköze az én – többnyire meglehetősen friss – vizeletem), akkor megint elég, ha csak figyelek. Ha belezuhan a Voltok Termének egyik áram alatt lévő fémtüskéjébe, végignézhetem, ahogy agyonüti az áram; ha kioldja a szerkezetet és maga alá temeti a Holtsúly, megsejtelhetem, ahogy szétnyomódik és szivárog belőle a testnedv; ha a Pengék Folyosóján botladozik végig, láthatom, ahogy a kések feldarabolják vonagló testét. Amikor az alternatív halálmódokat is beiktatom, végignézhetem, ahogy forró viaszt csöpögtet saját magára, mérgezett lekvárt eszik, vagy egy gumiheveder által forgatott türe nyársalódik fel; az is előfordulhat, hogy ő maga indít be egy olyan eseménysort, amelynek végén, ha minden jól megy, egy szigetelt kamrában találja magát,

amelyet egy szódásszifon patronja szén-dioxiddal gázosít el; ha azonban esetleg a forró vizet választja, vagy végigsétál a huzagolt Sorsfordulaton, aktív részt kell vállalnom a halálában. Ha pedig a Tűztóra esik a választása, nekem kell megnyomni a kart, hogy felszikkrazzon a benzint lángra lobbantó öngyújtó.

A tűzhalál mindig is a Tizenkettesnél volt, és azok közé a halálnemek közé tartozik, amelyeket soha nem helyettesítettem az Alternatívákkal. A Tűz az én jelölőrendszeremben Paul halálát jelenti, ami dél körül történt. Blyth mérge okozta halálát hasonlóképpen a Négyesnél elhelyezett Pókszalon jeleníti meg. Esmerelda minden bizonnyal fulladásos halált halt (a Férfivécé), és az ő halálának idejét önkényes döntéssel nyolc órában állapítottam meg, így ez lett a Nyolcas, hogy megmaradjon a dolgok szimmetriája.

Figyeltem, ahogy a darázs kimászik a befőttesüvegből, és Eric egyik fényképe alá érkezik, amelyet befelé fordítva helyeztem a körüvegre. A rovar nem vesztegette az időt; másodpercek alatt ott volt a Gyár számlapján. Végigaraszolt a gyártó nevéen és az óra születési évén, figyelemre sem méltatta a darázsgyertyákat, és többé-kevésbé egyenes vonalban elindult a nagy XII felé, keresztülmászott rajta, és bement a számmal szemközi ajtón, amely nesztelenül becsukódott mögötte. Sebesen végigmászott a folyosón, át a cérnából font varsán, amely lehetetlenné tette, hogy visszaforduljon, majd elindult a fényesre polírozott acéltölcsérben, és lecsúszott az üvegfalú kamrába, ahol a halál várta rá.

Sóhajtvá dőltem hátra. Beletúrtam a hajamba, és előrehajolva néztem a darazsat, ahogy nagy nehezen kapaszkodik körbe az elfeketedett és szivárványosan csillogó acélhálóban, amelyet teaszűrőként árultak, de most egy benzinnel teli tálka fölött függött. Lemondóan sóhajtottam. A fémtetőbe és az üvegcső aljába fúrt lyukaknak köszönhetően a kamrának jó volt a szellőzése, így biztos volt, hogy a darázs nem fullad meg a benzin kipárolgásától. Ha nagyon erőltettem az orromat, érződött némi benzinszag a levegőben, amikor a Gyárat beindítottam. Miközben a darazsat figyeltem, éreztem a benzinszagot, és talán egy leheletnyi száradó festék is volt a levegőben, de ebben nem voltam biztos. Vállat vontam, és lenyomtam a kamra gombját: egy méretre vágott fapecek csúszott le az alumínium sátorvasból készült vezetéksínen, érintkezésbe kerülve a benzintó fölött lebegő eldobható öngyújtó kis kerekével, amelynek jóvoltából kiáramlik a gáz.

Néhány kísérlet elég volt, hogy a gáz felszikkrazzon; rögtön meggyulladt, és a vékonyka lángok, amelyek a beszűrődő hajnali derengésben sötétlő padláson mégis fényesen ragyogtak, hajladozva nyaldosni kezdték a szűrő fémhálóját. A lángok nem jutottak át a hálón, a hó viszont annál inkább, és a darázs felrepült, dühösen zümmögött a néma lángok fölött, nekicsapódott az üvegnek, visszapattant, beleütközött a szűrő oldalába, átmászott a perem külső oldalára, majdnem a lángok közé zuhant, aztán újra felrepült, néhányszor nagyot koppanva a tölcser acélcsővé, majd újra beleszédült a fémháló csapdájába.

Még egyszer utoljára felszállt, néhány pillanatilag reménytelenül röpködött ide-oda, de a szárnyait már megperzselhették a lángok, mert a röpte téveteg volt és tébolyult. Nem sokkal később belezuhant az öblös fémhálóba és meghalt; először még erőlködött egy kicsit, aztán karikába zsugorodott, nem mozdult többé, és füstölögve feküdt ott.

Ültem és néztem, ahogy az elfeketedett rovar összezsugorodik és megsül; ültem és néztem, ahogy a nyugodt lángok felemelkednek a háléhoz, úgy nyílna szét körülötte, akár egy kéz ujjai; ültem és néztem az üvegcső tulsó faláról visszatükröződő táncoló lángocskákat; aztán végül odanyúltam, meglazítottam a szorítókapcsot, ami a hengert tartotta, a fémfedővel letakart benzines tálkát magam felé csúsztattam, és eloltottam a lángot. Levettem a kamra tetejét, és egy csipesszel benyúlva kiemeltem a tetemet. Egy gyufásdobozba raktam, amelyet az oltárra helyeztem.

A Gyár nem mindig adja ki a halottait; a sav és a hangyák után nem marad semmi, a Vénusz légycsapója és a pók pedig csak egy üres porhüvelyt ad vissza, de még annyit sem mindig. De ez most megint egy elégett tetem volt; megint nekem kellett gondoskodnom az eltüntetéséről. Arcomat a kezembe temetve hintáztam az alacsony zsámolyon. Körülvett a Gyár, hátam mögött az oltár. Sokáig szemléltem körös-körül a Gyár számtalan helyét, mind a maga kellékeivel; a számtalan halálmódot, a Gyár kúszófolyosóit, ajtóit és kamráit, az alagutak végén égő lámpácskáit, tartályait, edényeit és csilléit, billentyűit,

elemeit és fonalait, támasztékait és talpazatait, csöveit és vezetékeit. Lenyomtam néhány kapcsolót, mire aprócska propellerek zümmögése töltötte meg az oldalfolyosókat: lekvárral teli gyűszűk voltak hátul, és a propellerek a gyűszűk fölé vágott szellőzőnyílásokon át szívták be a levegőt és továbbították a számlap felé. Hallgattam a surrogást egy ideig, amíg már én is éreztem a lekvár illatát, amely azonban nem nekem szólt, hanem a tétovázó darazsaknak, amelyeket a végzetük felé csábított. Kikapcsoltam a motorokat.

Lassan mindent leállítottam, kikapcsoltam, kiürítettem és újratöltöttem. Odakint, a tetőablakokon túli térben egyre erősebb volt a reggel; az új, friss levegő korai madarak kiáltását hozta. Amikor a Gyárat rituálisan kivontam a szolgálatból, visszamentem az oltárhoz, és végignéztem az alkotórészein: a miniatűr talpazatok és üvegcsék kollekción, életem emléktárgyain, mindazokon a dolgokon, amiket korábban találtam és megtartottam. Ott volt az összes halott rokonom fényképe, azoké, akiket én öltem meg, és azoké, akik egyszerűen meghaltak. Ott voltak az élők fényképei: Ericé, apámé és anyámé. Ott voltak a tárgyak fényképei: egy BSA 500-as (sajnos nem az a motor: azt hiszem, apám megsemmisített minden róla készült képet), a ház, amikor még ott kavargott a falán a sokféle szín; még magáról az oltárról is volt egy fénykép.

A halott darázs gyufásdobozát végighúztam az oltár fölött, majd leírtam vele egy kört a levegőben az oltár előtt: a parti homokkal teli üveg előtt, az értékes testnedveimet tartalmazó üvegek előtt, az apám botjáról lefaragott

faforgácsok előtt, egy másik gyufásdoboz előtt, amelyben Eric vattába csomagolt tejfogait őriztem; az apám néhány hajszálát tartalmazó fiola előtt; egy másik fiola előtt, amelyben a szárazföldre vezető hídról lekapart rozsdát és festéket tartottam. Meggyújtottam néhány darázsgyertyát, a gyufásskatulya-koporsót behunyt szemmel a homlokom elé tartottam, hogy odabent a fejemben is érezzem a darazsat: viszkető, bizsergő érzés a koponyámban. Ezután elfújtam a gyertyákat, letakartam az oltárt, felálltam, leporoltam a kordnadrágomat, levettem a Gyár üvegfalára erősített fényképet, belecsomagoltam a koporsót, gumiszalaggal rögzítettem, és az egészet a zubbonyom zsebébe csúsztattam.

Lassan bandukoltam a Bunker felé a parton, zsebre dugott kézzel, leszegett fejjel; néztem és mégsem néztem a homokot és a lábamat. Ahová csak nézek, mindenütt tűz. A Gyár kétszer is ezt jövendölte, én is ösztönösen a tüzet hívtam segítségül, amikor rám támadt az a lator baknyúl, és a tűz beleivódott emlékezetem minden eldugott szegletébe. És még Eric is egyre közelebb hozta.

Felemeltem a fejem, szembefordultam a csípős levegővel, a reggeli égbolt pasztellszínű kékjével és rózsaszínjével; bőrömön éreztem a nyirkos szelet, és hallottam a visszahúzódó ár távoli sziszegését. Birka bégetett valahol. Meg kellett még próbálnom Vén Sault, tennem kellett még egy kísérletet, hogy kapcsolatba lépjek hibbant, örült bátyámmal, mielőtt ez a sok tűz egyesül és mindörökre elsöpri Ericet, vagy elsöpri az én szigeti létezésemet.

Próbáltam úgy tenni, mintha nem lenne nagyon súlyos a helyzet, de a csontjaimban éreztem, hogy komoly a dolog; a Gyár nem hazudik, és ezúttal aránylag pontosan fogalmazott. Aggódtam.

A Bunkerban, amikor a darázskoporsó már Vén Saul koponyája előtt hevert, és áradt a fény a két csontszáraz szemüregből, lehajtott fejjel letérdeltem az oltár előtt a szúrós szagú sötétségben. Ericre gondoltam; úgy idéztem magam elé, mint amilyenek akkor láttam, mielőtt az a kellemetlenség történt vele, amikor még valóban a sziget része volt, még akkor is, ha messze járt.

Felidéztem magam előtt azt az okos, kedves, izgulékony fiút, aki akkor volt, és arra gondoltam, hogy most mi lett belőle: a tűz és a széthullás ereje, aki úgy közeledik a sziget homokja felé, mint egy örült angyal, fejében a téboly és a kényszerképzetek messze visszhangzó sikolyainak kavargásával.

Jobb kezem tenyerét előrehajolva és behunyt szemmel az öreg kutya koponya csontjára helyeztem. A gyertyát nem sokkal azelőtt gyújtottam meg, és a csont még csak langyos volt. Agyamnak valami kellemetlenkedő és cinikus része azt mondta, pont úgy nézek ki, mint Mr. Spock a Star Trekből, amikor agyolvasztást vagy mi a fenét csinál, de ügyet sem vettem rá; ennek egyébként sem volt jelentősége. Mély lélegzetet vettem és lejjebb hatoltam a gondolataimban. Eric arca lebegett előttem: szeplők, szalmaszőke haj, szorongó mosoly. Kisimult arc, keskeny, okos és fiatal, olyan, amilyenek felidéztem, amikor boldog

volt, a szigeten eltöltött nyarakon.

Összeszorított gyomorral és visszafojtott lélegzettel koncentráltam, mintha szorulásom lenne és a szart akarnám kinyomni magamból; fülemben ordítva zubogott a vér. Miközben a Vén Saul koponyáján pihenő kezem átforrósodott, másik kezem mutató- és hüvelykujját két szememre szorítottam, mintha be akarnám őket nyomni a koponyámba. Fényeket láttam, véletlenszerűen kavargó formákat: olyanok voltak, mint a szétterjedő hullámok vagy hatalmas ujjlenyomatok.

Éreztem, ahogy a gyomrom önkéntelenül görcsbe rándul; eláradt bennem valami, amit úgy éreztem, mint a lázas izgalom hullámát. Tudtam, hogy csak a savak és a mirigyek műve, mégis úgy éreztem, elröpít onnan és átvisz az egyik koponyából – egy közbülsőn keresztül – egy másikba. Eric! Megvan a kapcsolat! Éreztem őt; éreztem a sajgó lábat, a felhólyagzott talpat, a remegő térdet, a verejtéktől lucskos és maszatos kezet, a viszkető, mosdatlan fejbőrt; úgy éreztem a szagát, mintha az enyém lenne, az ő sajgó, véreres, szárazon pislogó szemén keresztül néztem, amely szinte égette a koponyáját, és amelyet behunyni is alig lehetett. Éreztem a gyomromban valami szörnyű étel halott súlyát, nyelvem égett hús, csont és szőr szagát ízlette; ott voltam! Ott...

Fellobbanó lángnyelvek csaptak felém dörögve. Hátraestem és elvágódtam, úgy csapódva el az oltártól, mint egy puha srappnellövedék, majd szinte visszapattantam a földes padlóról; végül a szemközti fal tövében terültem el. Zúgott a fejem és sajgott a jobb kezem. Oldalra dőlve

összegömbölyödtem a földön.

Mélyeket lélegezve feküdtem ott egy darabig, karomat szorosán összefonva magam körül és egész testemmel enyhén ringatózva; arcom a Bunker padlójához horzsolódott. Úgy éreztem, jobb kezem akkora és pont olyan színű, mint egy bokszkesztyű; minden egyes lassuló szívdobbanással lüktető fájdalom nyilallott végig a karomon. Halkan dúdolgatva, lassú mozdulatokkal felültem. Testem egészen finom ringása még nem múlt el, térdem és homlokom tovább közeledett egymás felé; szememet dörzsölve hátrább húzódtam. Megviselt egómat próbáltam dajkálgatni, hogy visszanyerje egészségét.

Ahogy a derengésben lassan a helyükre úsztak a tárgyak, láttam a még mindig izzó koponyát: még most is égtek benne a gyertyák. Dühösen bámultam rá, aztán felemeltem fájós kezemet és nyalogatni kezdtem. Körülnéztem, nem okoztam-e valami kárt azzal, hogy keresztülbukfenceztem a helyiségen, de amennyire láttam, minden a helyén volt; csak engem viselt meg a dolog. Reszketve felsóhajtottam, majd elernyedtem, és hagytam, hogy a fejem megpihenjen a hátam mögötti fal hűvös betonján.

Egy idő múlva előrehajoltam, és még mindig lüktető jobb tenyeremet a Bunker padlójára tettem, hadd hűljön le egy kicsit. Egy darabig így tartottam, aztán felemeltem és letöröltem róla a föld egy részét; hunyorogva próbáltam megnézni, hogy nincs-e rajta látható sérülés, de túl gyenge volt a fény. Lassú mozdulatokkal feltápászkodtam, és az oltárhoz mentem. Remegő kézzel meggyújtottam az oldalsó gyertyákat, a darazsat betettem a többi közé a balra

feltornyozott műanyag rekeszek egyikébe, majd a Vén Saul előtt tárolt fémtányéron elégettem a koporsóját. Ahogy Eric fényképe meggyulladt, a kisleány arc elenyészett a tűzben. Vén Saul szemén keresztül elfújtam a gyertyát.

Egy pillanatig csak álltam ott, próbáltam összeszedni a gondolataimat, aztán odamentem a Bunker vasajtájához és kinyitottam. Elfintorodtam, ahogy beáradt a felhőfényes reggel selymes világossága. Visszafordultam, elfújtam a többi gyertyát is, és megint a kezemet néztem. A tenyerem gyulladt volt és vörös. Újra megnyaltam. Kevésen múlt, hogy nem sikerült: Eric már a markomban volt, beleláttam a fejébe, részévé váltam, az ő szemén keresztül láttam a világot, az ő vérének lüktetését hallottam az ő fejében, az ő lábán keresztül éreztem a föld felszínét, az ő testének szagát és az ő utolsó étkezésének ízét éreztem. De Eric túl sok volt nekem. Nincs az az épelméjű ember, aki képes lett volna megküzdeni a bátyám fejében tomboló lángtengerrel. Megvolt benne az a hagymázás erejű, mindenre elszánt vak odaadás, amelynek folyamatos életben tartására csak a dühöngő örültek képesek, de még rövid időre is csak a legvérengzőbb katonák és a legagresszívabb sportolók tudnak versenyre kelni vele. Eric agyának legparányibb részecskéje is a hazatérés és a lángba borítás küldetésére összpontosított, és nincs az a normális agy – még az én átlagnál jóval erősebb agyam sem, amely pedig normálisnak aligha volt mondható –, amely az energiák elrendezésének és irányításának hadvezéri képességét tekintve felérne vele. Eric számára csak egyetlen dolog létezett: a Totális Háború, a Dzsihád; Isteni Szél hátán

lovagolt előre a pusztulás felé, legalábbis a saját pusztulása felé, és úgy tűnt, ilyen eszközökkel képtelen voltam bármit is tenni, hogy az útjába álljak.

Lelakatoltam a Bunkert, és a parton visszamentem a házhoz, lehajtott fejjel, még annál is mélyebb gondolatok és aggodalmak súlya alatt, mint a Bunkerba vezető úton.

A nap hátralevő részét a házban töltöttem, könyveket és folyóiratokat olvastam, tévét néztem, és folyamatosan gondolkodtam. Ha belülről nem tudok hatni Ericre, akkor kénytelen leszek taktikát változtatni. Személyes mitológiám, amely fölött a Gyár őrködött, elég rugalmas volt ahhoz, hogy beismerje, ezúttal kudarcot vallott, és hogy a vereséget a valódi megoldás irányába mutató jelzésként használja. Bár előreküldött csapataim megégették a kezüket, még minden más eszköz a rendelkezésemre állt. A győzelem az enyém lesz, de nem hatalmam és a képességeim közvetlen bevetése révén. Illetve a képességeim közül csak egyetlenegy, a képzelőerővel párosult értelmi képességet kell bevetnem: ez a legmélyebb alapja minden másnak is. Ha ez a képességem nem tud megfelelni a kihívásnak, amelyet Eric jelképezett, akkor meg is érdemlem, hogy szétmorzsoljanak.

Apám még mindig festett: hogy elérje az ablakokat, az ecsetet a foga között tartva és kezében a festékesvödörrel egyensúlyozva kapaszkodott fel a létrára. Felajánlottam, hogy segítek, de ragaszkodott hozzá, hogy egyedül csinálja. Régebben én is használtam a létrákat, amikor megpróbáltam bejutni apám

dolgozószobájába, de különleges lakatokat tett az ablakokra; még a rolót is lehúzva tartotta, és a függönyön sem volt rés. Örvendezve láttam, milyen nehézkesen kászálódik fel a létrára; soha nem lenne képes feljutni a padlásra. Eszembe jutott, milyen jó, hogy a ház nem alacsonyabb, máskülönben a létrán talán fel tudott volna mászni a tetőig, hogy a tetőablakokon keresztül benézzen a padlásra. De egyikünket sem fenyegetett ilyen veszély: a belátható jövőben mindkettőnk fellegvára biztonságban volt.

Apám kivételesen megengedte, hogy én csináljam a vacsorát. Zöldséges curryt főztem, amit mindketten szeretünk; vacsora közben együtt nézünk majd egy ismeretterjesztő műsort a geológiáról a hordozható tévén, amit direkt ezért hoztam ki a konyhába. Úgy döntöttem, ha az Eric-ügy lezárul, újra kell kezdenem a propagandahadjáratot, hogy rábeszéljem apámat egy videóra. Szép időben túl könnyű elszalasztani a jó műsorokat.

Vacsora után apám bement a városba. Szokatlan volt, de nem kérdeztem, miért megy el. Fáradtnak tűnt a létramászással és tornamutatványokkal töltött nap után, mégis felment a szobájába, felvette a városi cuccát, majd bicegve visszajött a nappaliba, hogy elköszönjön.

– Akkor én megyek is – mondta. Körbejártatta tekintetét a nappaliban, mintha bizonyítékot keresne, hogy lám, még el sem ment itthonról, nekem meg máris valami förtelmes gonosztetten jár az eszem. Én a képernyőt néztem, és fel

sem pillantva biccentettem.

– Oké – mondtam.

– Nem maradok sokáig. Nem kell bezárnod.

– Rendben.

– Nem lesz semmi gond, ugye?

– Nem hát. – Ránéztem, és karba tett kézzel még mélyebbre süppedtem az öreg karosszékben. Apám hátralépett, így most mindkét lábával kint állt az előszobában, miközben a felsőteste behajolt a nappaliba, és csak azért nem esett előre, mert egyik kezével az ajtó gombjába kapaszkodott. Megint bólintott, sapkája megint előrebiccent a fején.

– Na jó. Viszlát. És rendesen viselkedj nekem!

Mosolyogva néztem vissza a képernyőre.

– Igen, apa. Szia.

– Hmm – mondta még, aztán utoljára körbenézett, mintha a családi ezüst után kutatna, amelynek lába kelt. Becsukta az ajtót, hallottam, ahogy végigkopog az előszobán és kimegy a bejárati ajtón. Figyeltem, miközben elindult az ösvényen, még ültem egy darabig, aztán felmentem, és tettem egy kísérletet a dolgozószoba ajtajával, amely – mint általában, mint mindig – olyan szilárdan tartott, hogy akár a fal folytatása is lehetett volna.

Elaludtam. Odakint egyre halványabb volt a fény, a tévében valami borzalmas amerikai krimisorozat ment, és sajgott a fejem. Csipás szemmel pislogtam, ásítottam egyet, hogy szét tudjam választani az ajkamat, és levegőt juttassak áporodott ízű számba. Ásítva nyújtózkodtam,

aztán kővé dermedtem: hallottam, hogy csöng a telefon. Egyetlen szökkenéssel felkeltem, megbotlottam, majdnem orra buktam, aztán ott termettem az ajtónál, kint az előszobában, a lépcsőn, majd a telefonnál, olyan gyorsan, ahogy csak bírtam. Fájós jobb kezemmel felemeltem és a fülemhez szorítottam a kagylót.

– Halló – mondtam.

– Szevasz, Frankie pajtás, mizújs? – kérdezte Jamie.

Fellélegeztem és csalódást éreztem egyszerre. Felsőhajtottam.

– Helló, Jamie. Megvagyok. És te?

– Nem dolgozom. Ma reggel ráejtettem egy deszkát a lábamra, és bedagadt az egész.

– Azért remélem, semmi komoly.

– Á, nem. Ha mázlim van, egész hétre kiírnak. Holnap megyek orvoshoz, majd eljátszom a nagybeteget. Csak gondoltam, szólok, hogy napközben is itthon leszek a héten. Ha van kedved, hozhatnál egy kis szőlőt.

– Oké. Lehet, hogy holnap átugrom. Mielőtt indulok, felhívlak.

– Szuper. Nincs újabb hír tudod-kiről?

– Semmi. Amikor hívtál, azt hittem, ő lesz az.

– Ja, gondoltam, hogy azt fogod hinni. De semmi pánik! Nem hallottam semmi furcsaságról a városban, úgyhogy valószínűleg még nincs itt.

– Persze, de én szeretnék vele találkozni. Egyszerűen nem akarom, hogy megint elkezdje azokat a baromságokat, amiket régen csinált. Tudom, hogy akkor is vissza kell mennie, ha nem csinál semmit, de szeretnék találkozni

vele. Két dolgot akarok egyszerre; tudod, hogy van az ilyesmi.

– Aha, persze. Nem lesz semmi baj. Szerintem végül minden oké lesz. Ne aggódj!

– Nem aggódom.

– Akkor jó. Én most leugrom az Armsba, és veszek pár üveg érzéstelenítőt. Nincs kedved velem tartani?

– Kösz, most nem. Eléggé elfáradtam. Nagyon korán keltem. Lehet, hogy holnap találkozunk.

– Remek. Hát akkor vigyázz magadra. Viszlát, Frank.

– Oké, Jamie. Viszlát.

– Szia – mondta Jamie. Letettem a telefont, és lementem, hogy átkapcsoljam a tévét valami értelmesebbre, de még le sem értem a lépcsőn, amikor újra megszólalt a telefon. Megint felmentem. Közben átvillant rajtam, hogy talán Eric az, de nem hallottam a sípjelet. Vigyorogva kérdeztem:

– Na mi van, mit felejtettél el?

– *Elfelejtettem?* Én nem felejtettem el *semmit!* Én mindenre emlékszem! Mindenre! – ordította az ismerős hang a vonal másik végén. Megdermedtem, aztán nyeltem egy nagyot, és belekezdtem:

– Er...

– Miért vádolsz azzal, hogy felejték? Mi az, amit nem kellett volna elfelejtenem? Micsoda? Én *nem* felejtettem el *semmit!* – zihált és fuldokolt Eric.

– Ne haragudj, Eric! Azt hittem, valaki más vagy!

– Én *én* vagyok! – üvöltötte. – Én nem valaki más vagyok! Én vagyok! *Én!*

- Azt hittem, Jamie azt! – nyöszörögtem csukott szemmel.
- Az a *törpe*? Te szemét!
- Ne haragudj, én... – abbahagytam a mondatot, és gondolkoztam. – Mit értesz azon, hogy „Az a törpe?”, és miért ilyen hangsúllyal mondod? Ő a barátom. Nem ő tehet róla, hogy alacsony.
- Tényleg? – kérdezte Eric. – *Honnan* tudod?
- Hogy érted azt, hogy honnan tudom? Nem tehet róla, hogy így született! – mondtam egyre jobban méregbe gurulva.
- Te csak azt tudod, hogy ő mit mond erről.
- Hogy *miről* mit mond?
- Arról, hogy törpe! – felelte Eric köpködve.
- Micsoda? – kiabáltam. Nem akartam hinni a fülemnek. – *Látom*, hogy törpe, te idióta!
- Azt *akarja*, hogy ezt hidd! Lehet, hogy igazából *földönkívüli*! Lehet, hogy a többiek még *nála* is kisebbek! Honnan tudod, hogy nem óriás földönkívüli valami parányi földönkívüli fajból? Na?
- Ne beszélj már *zöldeket*! – ordítottam a telefonba; megégett kezem belesajdult, ahogy szorítottam.
- Hát majd ne mondd, hogy nem figyelmeztettelek! – kiabálta Eric.
- Ettől ne tarts! – kiabáltam vissza.
- És amúgy? – kérdezte Eric váratlanul lecsillapodva; néhány pillanatig azt hittem, valaki más van a vonalban, és kissé zavarodottan hallgattam, ahogy egyenletes, köznapi hangon folytatta: – Hogy vagy?

– Hogy én? – kérdeztem vissza zavartan. – Hát... jól. Jól.
És te?

– Ó, egész jól. Már majdnem ott vagyok.

– Micsoda? Hogy itt?

– Nem. Nem itt, hanem ott. A fenébe, az nem lehet, hogy ilyen rövid távolságban rossz a vonal!

– Milyen távolságban? Hogy mi? Hogy a vonal? Nem tudom. – A másik kezemet a homlokomra tettem; volt egy olyan érzésem, hogy teljesen kicsúszik a kezemből a beszélgetés.

– Már majdnem *ott* vagyok – magyarázta Eric fáradtan, és egykedvűen felsóhajtott. – Nem pedig majdnem *itt*. Már teljesen itt vagyok. Másként hogy hívhatnád innen?

– De hol van az az „itt”? – kérdeztem.

– Úgy érted, már megint nem tudod, hol vagy? – hüledezett Eric. Újra becsuktam a szemem és felnyögtem. Eric folytatta:

– És még *engem* vádolsz, hogy elfelejtek dolgokat! Ha!

– Na, ide figyelj, te félnótás barom! – ordítottam a zöld műanyagba, vadul markolászva a kagylót, amitől a fájdalom késpengéi egészen a vállamig nyilallottak, és éreztem, hogy eltorzul az arcom. – Kezd elegendem lenni abból, hogy idetelefonálgatsz és szándékosan értetlenkedsz! *Fejezd már be a játékaidat!* – kapkodva szedtem a levegőt. – A rohadt életbe, te is ugyanolyan jól tudod, hogy értem, amikor megkérdem, hol van az az „itt”! Azt értem rajta, hogy hol a picsában vagy! *Én* tudom, hol vagyok, ahogy te is nagyon jól tudod. Ne szórakozz már velem, *oké?*

- Hmm. Rendben, Frank – mondta Eric közönyös hangon.
- Bocs, ha felhúztalak.
- Hát... – ez megint kiabálásnak indult, de aztán erőt vettem magamon és pihegve lecsillapodtam. – Hát... csak... csak annyi, hogy ne csináld ezt velem. Csak azt kérdeztem, hol vagy.
- Oké, semmi baj, Frank. Megértem – mondta Eric higgadtan. – De az a helyzet, hogy nem mondhatom meg neked, hol vagyok, mert valaki még meghallja. Ezt te is belátod, nem?
- Rendben. Rendben – mondtam. – De ugye, nem fürkéből beszélsz?
- Még jó, hogy nem fürkéből beszélek – felelte némi éllel a hangjában, de aztán hallottam, hogy visszafogja magát. – Igen, így van. Egy házból beszélek. Vagyis inkább nyaralóból.
- Micsoda? – kérdeztem. – Ki az? Kié?
- Mit tudom én – felelte Eric, és szinte hallottam, ahogy megrándítja a vállát. – Valószínűleg ki tudnám deríteni, ha tényleg annyira érdekel. Tényleg annyira érdekel?
- Micsoda? Nem. Igen. Akarom mondani nem. Kit érdekel? De hol... úgy értem, hogy... akarom mondani, ki az, aki...?
- Nézd, Frank – mondta Eric fáradtan –, semmi különös, csak valakinek a nyaralója vagy a hétvégi háza vagy ilyesmije, oké? Nem tudom, kié; de ahogy oly lényegre törően megfogalmaztad, kit érdekel?
- Úgy érted, *betörtél* valakinek az otthonába? – kérdeztem.
- Aha. És akkor mi van? Tulajdonképpen nem is kellett

betörnöm. A hátsó bejárat kulcsát ott találtam az ereszcsonnában. Mi a gond? Nagyon takaros kis hely.

– Nem félsz, hogy elkapnak?

– Nem nagyon. Itt ülök az utcai szobában, rögtön a kocsifelhajtó fölött, és jó hosszú szakaszon belátom az utat.

Semmi gond. Van kaja, fürdőkád, telefon, meg egy fagyasztószekrény, de akkora, hogy beférne egy egész német juhász. Van ágy meg minden. Tiszta luxus.

– *Egy német juhász!* – rikácsoltam rekedten.

– Persze, ha épp lenne nálam. Történetesen nincs, de ha mégis lenne, azt tehettem volna be a fagyasztóba. Jelenleg...

– Ne – vágtam közbe; becsuktam a szemem, és úgy emeltem magam elé a kezemet, mintha ő is itt lenne a házban. – Ne mondd el!

– Oké. Na, szóval csak gondoltam, felhívlak, elmondom, hogy jól vagyok, és megkérdem, te hogy vagy.

– Én megvagyok. Biztos, hogy te is jól vagy?

– Ja. Soha jobban. Tök jól érzem magam. Szerintem a diéta teszi; csupa...

– Figyelj, Eric! – szakítottam félbe kétségbeesetten; éreztem, hogy még a szemem is kitágul, miközben arra gondoltam, amit meg akartam tőle kérdezni. – Mondd, nem *érezted* semmit ma reggel? Hajnaltájban? Semmit? Úgy értem, bármi különöset? Valamit benned... ööö... nem érezted semmit? Érezted valamit?

– *Mi a fenéről hablatyolsz itt nekem?* – kérdezte Eric, kicsit kijöve a béketűrésből.

- Érezted valamit nagyon korán reggel?
- Mi a fenét jelent az, hogy „éreztem valamit”?
- Úgy értem, nem *tapasztaltál-e* valamit; bármit, ma reggel, hajnal felé?
- Hát – mondta Eric lassan és kimérten –, furcsa, hogy ezt kérdezed...
- Igen? Igen? – kérdeztem izgatottan, úgy odaszorítva a kagylót a számhoz, hogy a fogam összecsaltant a műanyaggal.
- Az égvilágon semmit. Bizton állíthatom, hogy a mai azon ritka reggelek közé tartozott, amikor az égvilágon semmit nem éreztem – közölte Eric előzékenyen. – Aludtam.
- De azt mondtad, nem aludtál! – kiabáltam dühösen.
- Az istenit, Frank, senki sem tökéletes – hallottam, hogy felnevet.
- De... – kezdtem volna. Csukott szájjal csikorgattam a fogamat, majd még egyszer behunytam a szemem.

Eric megelőzött:

- Na jó, Frank, öregfiú; őszintén szólva kicsit már kezd untatni ez az egész. Lehet, hogy még hívlak, de mindegy is, mert hamarosan látjuk egymást. Na, cső!

Mielőtt megmukkanhattam volna, megszakadt a vonal, én meg ott maradtam füstölögve és háborogva; olyan mérgesen meredtem a telefonra, mintha az lenne a hibás. Eszembe jutott, hogy hozzávághatnám valamihez, de úgy éreztem, az nagyon ízetlen vicc lenne, így aztán egyszerűen lecsaptam. Válaszul pittyegett egyet, mire még egyszer szúrósan ránéztem, majd hátat fordítottam neki, letrappoltam a lépcsőn, belevetettem magam az egyik

karosszékekbe, és vagy tíz percig folyamatosan és felváltva nyomogattam a gombokat a tévé távkapcsolóján. Ekkor rájöttem, hogy a három csatorna (híradó, egy újabb borzalmas amerikai krimisorozat és egy régészeti műsor) egyidejű nézése fikarcnyival sem nyújtott kevesebbet, mint amikor külön-külön néztem azokat a szarokat. Undorodva vágtam a sarokba a távkapcsolót, kiviharzottam a házból, és a fakuló fényben köveket hajigáltam a hullámok közé.

9: Ami Erickel Történt

Önmagamhoz képest elég későn ébredtem. Apám épp akkor ért haza, amikor visszajöttem a partról. Rögtön lefeküdtem, így aztán jó nagyot aludtam. Reggel felhívtam Jamie-t, de csak az anyjával beszéltem, akitől megtudtam, hogy Jamie orvoshoz ment, de mindjárt hazaér. Bepakoltam a kis hátizsákba, szóltam apámnak, hogy kora estére hazajövök, aztán elindultam a város felé.

Jamie otthon volt, amikor megérkeztem hozzájuk. Megittunk néhány doboz Red Death sört, és fecsegtünk egy sort, majd miután közösen megettük a tízórait meg a süteményt, amit az anyja sütött, elköszöntem és továbbindultam, ki a városból a hegyek felé.

Egy jókora sziklán ültem a magasban, egy hanga földte, szelíd ívű köves lejtőn az erdészeti vállalat erdőségei fölött,

és ebédeltem. Szemléltem a hőségen párálló messzeséget; elnéztem a város, a fehér juhok pötttyözte legelő, a dűnék, a szemétlerakó és a sziget fölött (nem mintha onnan szigetnek látszott volna: olyan volt, mintha a szárazföldhöz tartozna), a homok és a tenger fölött. Az égen csak néhány felhő függeszkedett; az odafent lüktető kékség a látóhatárhoz közeledve, az öböl és a tenger nyugodt zavartalansága fölött sápadtabbra fakult. Pacsirták daloltak körülöttem a levegőben, és egy ölyvet néztem, ahogy szítálva figyelte, moccan-e valami odalent a fű, a hanga, a rekettye és a zanót közt. A rovarok zümmögtek és táncoltak; páfránylegyezővel kellett elhessegetnem őket, miközben a szendvicsemet ettem és a narancslémet ittam. Tőlem balra a hegyek égnek meredő csúcsai észak felé meneteltek, egyre magasabbra nőve, ahogy távolodva belevesztek a messzeségtől csillámló kékbe és szürkébe. Távcsovön keresztül néztem az alattam elterülő várost; láttam, ahogy a kocsik és kamionok araszolnak a főúton, és követtem egy dél felé tartó vonatot, ahogy megállt a városban, majd folytatta útját, a tengermelléki lapályon kanyarogva.

Nagy ritkán szeretek elszabadulni a szigetről. Persze nem túl messzire; ha mód van rá, szívesebben vagyok ott, ahonnan még láthatom, de mégis van úgy, hogy jobb eltávolodni és valamivel messzebből, más perspektívából tekinteni a dolgokra. Természetesen jól tudom, milyen parányi földdarabról van szó; nem vagyok hülye. Tudom, hogy mekkora a bolygó, és hogy milyen mikroszkopikusan kicsi részét ismerem. Túlságosan sok tévét néztem és

túláságosan sok természetfilmet meg útifilmet láttam ahhoz, hogy ne érzékeljem, mennyire korlátozott a tudásom, legalábbis ami a másféle helyek első kézből való ismeretét illeti; de én nem akarok messzebbre menni, nekem nincs szükségem rá, hogy utazzak, hogy idegen tájakat és másféle embereket ismerjek meg. Én tudom, ki vagyok, és tisztában vagyok a korlátaimmal. Nagyon is jó okom van rá, hogy korlátozzam a szemhatáromat: a félelem – ó igen, beismerem –, a külső megerősítés és biztonság utáni vágy egy olyan világban, amely történetesen nagyon kegyetlenül bánt el velem, méghozzá akkor, amikor még nem is volt valódi esélyem befolyásolni azt.

És itt van Eric történetének tanulsága is.

Eric elment. Eric, ez a csupa ész, csupa intelligencia, csupa érzékenység és csupa ígéret fiú elment a szigetről, és megpróbálta maga megszabni az útját; kiválasztott egy útirányt, és azt követte. Ezt az utat követve nagyrészt elpusztult benne mindaz, ami valaha ő volt, ő pedig átváltozott valaki mássá, akinek az egykori józan fiatalemberhez való hasonlóságai inkább csak obszcénnak tűnnek.

Mégis a bátyám volt, és bizonyos tekintetben még mindig szerettem. Én az átalakulása ellenére is szerettem, ahogy ő, gyanítom, a fogyatékoságom ellenére is szeretett engem. Olyasféle érzés ez, mint amikor az ember meg akar óvni valakit; állítólag ilyet éreznek a nők a gyerekek iránt, a férfiak pedig a nők iránt.

Eric még az én születésem előtt elment a szigetről, és csak a szünidőkre jött vissza, de szerintem spirituális értelemben

mindig is ott maradt, és amikor – az én kis balesetem után egy évvel, amikor apám úgy gondolta, elég nagyok vagyunk már, hogy egyedül viselje gondunkat – ténylegesen visszatért, egyáltalán nem bántam, hogy ott van. Ellenkezőleg: kezdettől fogva jól megvoltunk egymással, és biztosan kínos perceket okoztam neki azzal, ahogy kiskutyaként követtem mindenhová, és állandóan majmoltam; persze Eric túl érzékenyen figyelte mások érzéseit ahhoz, hogy ezt elmondja nekem, és azt kockáztassa, hogy esetleg megbánt.

Amikor magániskolába küldték, sorvadoztam; amikor visszatért a szünidőkre, örömben majd kibújtam a bőrömből: ugráltam, nyüzsögtem, és felizgattam magam. Egyik nyár a másik után telt el úgy, hogy sülve-főve együtt voltunk a szigeten, sárkányt eregettünk, modelleket építettünk fából, műanyagból, Legóból, Meccanóból és minden másból, ami a kezünk ügyébe került, gátakat emeltünk, kunyhókat húztunk fel és lövészárkokat ástunk. Repülőgépmodelleket röptettünk, hajómodelleket úsztattunk, homokvitorlásokat építettünk, és titkosírásokat, titkos társaságokat és nyelveket találtunk ki. Történeteket mesélt nekem, amelyeket menet közben költött. Volt köztük olyan, amit el is játszottunk: vakmerő katonákról, akik a homokdűnék között harcoltak, győztek, harcoltak, harcoltak, néha meghaltak. Kizárólag ilyenkor fordult elő, hogy szándékosan fájdalmat okozott: amikor a történetei a saját hősi halálát kívánták meg. Ilyenkor túlságosan beleéltem magam, ahogy ott feküdt a fűben vagy a homokban, és mielőtt meghalt, még egy utolsót sóhajtott, miután a

levegőbe repítette a hidat, a gátat vagy az ellenséges csapatszállító konvojt, és többnyire még engem is kimentett a halál torkából; könnyeimmel küszködve pofozgattam, miközben megpróbáltam átírni a történetet, de nem fogadta el; elillant előlem, meghalt; túlságosan gyakran.

Amikor a migrénje kínozza – néha napokig is eltartott –, teljesen felajzott állapotba kerültem; hűsítőket és ételt vittem fel neki a második emeleti elsötétített szobába, beóvakodtam hozzá és csak álldogáltam ott, egész testemben megremegve, valahányszor felnyögött vagy fészkelődött az ágyán. Nyomorultnak éreztem magam, amíg ő szenvedett, és semminek nem volt már jelentése; a játékok és a történetek ostobának és értelmetlennek tűntek, és kizárólag annak láttam értelmét, ha kövel dobáltam a sirályokat vagy az üvegeket. Kimentem a partra, és sirályra vadásztam, eltökélve, hogy ha Ericnek szenvednie kell, akkor mások is szenvedjenek; amikor magához tért, az olyan volt, mintha újra nyár eleje lenne, és csak most érkezne: nem lehetett bírni velem.

Végül aztán magával ragadta őt az elvagyódás ösztöne, amely magával ragad minden igazi férfit, és elrabolta tőlem, kirepítve őt a mesés lehetőségekkel és szörnyű veszélyekkel teli külvilágba. Eric elhatározta, hogy apja nyomdokába lép és orvos lesz. Nekem azt mondta akkor, hogy alig változnak majd a dolgok; hogy ezután is szabad lesz a nyár legnagyobb részében, még akkor is, ha Glasgowban kell maradnia kórházi gyakorlatra, vagy az orvosokat kell kíséretetnie, akik a betegeket látogatják végig; azt mondta, ha együtt leszünk, minden ugyanúgy lesz

majd, mint addig, de tudtam, hogy nem mond igazat, és láttam, hogy a szíve mélyén ő is tudja ezt. Ott volt a szemében és a szavaiban. Elhagyja a szigetet, elhagy engem.

Nem hibáztathattam, még akkor sem, amikor a legnehezebb volt. Ő volt Eric, a bátyám, aki azt teszi, amit tennie kell, mint a bátor katona, aki életét áldozta az ügyért, vagy éppen értem. Hogyan is kételkedhettem volna benne, hogyan is hibáztathattam volna, amikor ő soha egyetlen szóval nem éreztette, hogy kételkedne bennem vagy hibáztatna. Istenem, az a sok gyilkosság, három kisgyerek halála; közülük az egyik testvérgyilkosság. És egyszerűen fel sem merült benne a gondolat, hogy a legkisebb részem volna akár csak az egyikben is. Tudtam volna. Nem tudott volna a szemembe nézni, ha gyanakszik; teljesen képtelen volt a színészkedésre.

Így hát elindult dél felé, nagyszerű vizsgaeredményeinek köszönhetően hamarabb, mint a többiek, először egy évre, aztán még egyre. A közbeeső nyáron visszajött ugyan, de megváltozott. Még mindig próbált barátkozni velem, mint régen, de valahogy erőltetettnek éreztem. Eltávolodott tőlem, a szíve már nem volt a szigeté; ott volt a távolban azokkal az emberekkel, akikkel az egyetemen találkozott, ott volt a tanulmányaival, amelyeket nagyon szeretett; talán ott volt szerteszét a világ többi részén, de az biztos, hogy már nem volt a szigeten. Már nem volt velem.

Kimentünk, sárkányt eregettünk, gátakat építettünk, végigcsináltunk mindent, de semmi nem volt ugyanolyan; Eric felnőtt volt, aki mindent megtesz, hogy jól érezzem

magam, nem pedig egy másik fiú, aki a saját örömét osztja meg velem. Nem volt rossz, még mindig örültem, hogy ott van, de egy hónap elteltével megkönnyebbülten ment el, hogy elkísérje egyetemista barátait egy dél-franciaországi nyaralásra. Meggyászoltam annak a barátnak és testvérnek az elmúlását, akit valaha ismertem, és akkoriban olyan fájdalmasan éltem meg a sebesülésemet, mint soha máskor – a sebesülésemet, amelyről tudtam, örökre a serdülőkorban rekeszt, tudtam, soha nem engedi majd, hogy felnőjek és igazi férfi váljon belőlem, aki képes a saját útját járni a világban.

Hamar elhessegettem magamtól ezt az érzést: enyém volt a Koponya, enyém volt a Gyár, és Eric helyett is férfias meglepődést éreztem az ő nagyszerű odakinti teljesítményei fölött, miközben a magam részéről a sziget és a körülötte fekvő területek teljhatalmú ura lettem. Eric leveleket írt nekem, amelyekben elmesélte, hogy boldogul, telefonon hívott engem és apánkat; gyakran megnevettetett a telefonban, úgy, ahogy csak a fifikás felnőttek tudják, még akkor is, amikor az ember nem akar nevetni. Soha nem hagyta, hogy úgy érezzem, végleg elhagyott engem vagy a szigetet.

Aztán történt vele az a szerencsétlen eset, amely sok egyéb, apám számára és számomra is ismeretlen dolog közepette jött, és amely elég erős volt ahhoz, hogy még azt a megváltozott Ericet is megölje, akit ismertem. Az eset hazarepítette Ericet, majd újra kirepítette a szigetről, valami más felé indítva el: keverékké vált, amelyben benne volt korábbi énje (bár sátánian kifordított módon) és egy

bölcsebb világfi, egy sérült és veszélyes felnőtt, aki egyszerre zavarodott, szánnivaló és mániákus. Széttört hologramra emlékeztetett, amelyben egyetlen lándzsahegynyi szilánk tartalmazza az egész képet: szilánk és teljesség egyszerre.

A második évben történt, amikor egy nagy tankórházban segédkezett. Akkor épp nem is kellett volna odalent lennie a kórház gyomrában, az emberi selejtekkel; a szabad idejét áldozta erre. Később apámmal hallottuk, hogy Ericnek voltak gondjai, amelyekről nem beszélt nekünk. Belezúgott valami lányba, és rossz vége lett a dolognak: a lány közölte vele, hogy mégsem szerelmes belé, és elment valaki mással. Egy ideig különösen súlyos migrénrohamok gyötörték, és ez a tanulmányain is meglátszott. Ezért is döntött úgy, és nem csak a lány miatt, hogy nem hivatalosan besegít az egyetemhez közeli kórházban: segít az éjszakás nővéreknek. Éjszakánként a könyveivel együtt a kórtermekben ült, körülötte nyögések és köhögések: öregek, fiatalok, betegek.

Akkor is épp ott volt, amikor az a kellemetlen dolog történt. Azon az osztályon csecsemőket és kisgyerekeket tartottak, akik annyira elvesztették emberi formájukat, hogy odakint esélyük sem lett volna az életben maradásra, de még a kórházban sem volt hátra sok idejük. Az egyik nővér, aki jóban volt a bátyámmal, levélben írta meg nekünk, mi történt, és levelének hangneme arra utalt, hogy szerinte némelyik gyereket hiba életben tartani; úgy tűnik, az orvosok számára leginkább az orvostanhallgatóknak mutogatható szemléltető esetekként szolgáltak.

Forró és fülledt júliusi éjszaka volt. Eric lent rostokolt ezen a hátborzongató helyen, nem messze a kazánháztól és a kórház raktáraitól. Fejfájása, amely egész nap kínozta, a kórteremben ülve migrénes rohammá súlyosbodott. A szoba szellőzése már hetek óta hibás volt, szakemberek próbálták megjavítani; aznap éjjel forró és fülledt volt az idő, és az ilyesmit Eric migrénje mindig is nehezen bírta. Ha nem csak egy óra lett volna hátra, amíg jön valaki és felváltja, még Eric is feltett kézzel ismerte volna el, hogy nem bírja tovább, és hazamegy a kollégiumba lefeküdni. Ehelyett a kórteremben rohangálva pelenkázott, nyafogó csecsemőket csitított, sebeket kötözött át, infúziókat vagy miket állított be, miközben úgy érezte, szétreped a feje, látását fények és vonalak torzították.

Amikor az a dolog történt, Eric épp egy olyan gyerekkel foglalkozott, aki többé-kevésbé vegetatív volt: más fogyatékoságok mellett többek között képtelen volt a vizelete megtartására, valami bugyborékolásfélén kívül semmilyen hangot nem tudott kiadni, nem tudta rendesen irányítani az izomzatát – még a fejét is merevítővel kellett tartani –, koponyájára pedig fémlemez volt erősítve, mert a csontok, amelyeknek össze kellett volna nőniük, hogy egyáltalán legyen koponyája, sosem találkoztak, és még az agyvelejét védő bőr is papírvékony volt.

A gyereket pár óránként valami különleges keverékkel kellett megetetni, és Eric épp ezzel foglalatzkodott, amikor a dolog történt. Észrevette, hogy a gyerek valamivel csendesebb a szokásosnál, csak ül ott ernyedten a székében, könnyedén lélegezve és fátyolos szemmel maga

elé meredve, máskor üres tekintete helyén szinte békés arckifejezéssel. Ennek ellenére úgy tűnt, nem lehet megegetni – pedig az etetés azon nagyon kevés tevékenység egyike volt, amelyekbe ő is bekapcsolódott, s talán még kedvét is lelte benne. Eric türelmesen tartotta a kanalat a semmibe révedő szempár előtt; a gyerek ajkához érintette, várva, hogy az majd szokás szerint kidugja a nyelvét, vagy igyekszik előrehajolni, hogy a szájába vegye a kanalat, de aznap éjjel a gyerek csak ült ott, még a szokásos bugyborékolásait sem hallatta, nem rázkódott a feje, nem verdesett a kezével, nem forgatta a szemét, csak meredt maga elé, valami különös és révült arckifejezéssel, amit akár boldogságnak is nézhetett volna valaki.

Eric nem adta fel, közelebb húzódott, és ahogy egyre jobban kínozza a migrén, megpróbált ügyet sem vetni a fejében toluló fájdalomra. Szelíden szólongatta a kisgyereket, aki ettől máskor általában jobbra-balra forgatta a szemét, és próbálta a hang irányába mozdítani a fejét, de aznap éjjel még ez sem működött. Eric a szék mellé kitett papírlapon ellenőrizte, hogy nem kapott-e a gyerek a szokásosnál több gyógyszert, de úgy tűnt, minden rendben. Még közelebb húzódott, gügyögve ingatta a kanalat, és közben küzdött a fejében lüktető fájdalom hullámaival.

Aztán a révülten bazsalygó kisgyerek simára borotvált fejére nézve észrevett valamit; valamit, ami olyan volt, mint egy mozdulat. Akármilyen kicsi volt is, kicsi volt és lassú. Eric félig becsukott szemmel megrázta a fejét, hogy elmozdítsa helyükből az odabent kibontakozó migrén reszkető fényeit.

Felállt, kezében a kanálnyi pépes étel. Lehajolt a gyerek feje felé, hogy közelebbről is megnézze. Nem látott semmit, de a fém koponyatető széle alá pillantva mintha ott észrevett volna valamit; kissé felemelte a gyerek fejéről, hogy megnézze, nincs-e valami baj.

A kazánház egyik dolgozója, aki meghallotta Eric ordítását, egy jókora feszítővassal hadonászva rohant át a kórterembe. Ericet egy sarokba kucorodva találta, magzati pózban; félig térdelt és félig feküdt, fejét a két térde közé fogta, és arcát a padló felé fordítva vonított, ahogy a torkán kifért. A szék a beszejázott, még mindig révülten mosolygó gyerekekkel együtt felborult, és Ericről pár lépésre hevert a padlón.

A kazánházból odarohanó férfi megrázta Ericet, de eredménytelenül. Aztán a székbe szejázott gyerekre nézett, és odament hozzá, talán hogy felállítsa, de ahogy a közelébe ért, megtorpant és kirohant, és már okádott, mielőtt odaért volna az ajtóhoz. Amikor a felső emeletről érkező osztályos nővér, aki lejött, hogy megnézze, mi ez a nagy lárma, ott találta a folyosón, még mindig öklendezett. Eric addigra abbahagyta az ordítást és elcsendesedett. A gyerek még mindig mosolygott.

A nővér felállította a gyerek székét. Hogy neki is vissza kellett-e fojtania a hányingerét, hogy megszedült-e, vagy hogy – mivel látott vagy kezelt már ilyet, vagy még rosszabbat – úgy vélte, nem kell belőle akkora ügyet csinálni, azt nem tudom. Mindenesetre végül úrrá lett a helyzeten: segítségért telefonált, Ericet határozott szavakkal

kiparancsolta a sarokból és leültette, a gyerek fejét betakarta egy törülközővel, és még a kazánházi munkás számára is volt néhány vigasztaló szava. A mosolygó gyerek koponyájából kivette a kanalat, amelyet még Eric hagyott ott, aki rögeszméjének első fellobbanásában talán úgy gondolta, kikanalazza, amit meglátott.

A kórterembe valahogyan legyenek kerültek, minden bizonnyal még akkor, amikor elromlott a légkondicionálás. Bemásztak a rozsdamentes acélból készült koponyatető alá, és lerakták a petéiket. S hogy mit látott Eric a fémlapot felemelve, miközben érezte a felülről ránehezedő emberi szenvedés egész súlyát, miközben körös-körül érzékelte a hóguta által leterített, önmagába zárt sötét város roppant kiterjedését, miközben az ő feje is majdnem szétrepedt? Lomhán tekergő, saját egybefolyt emésztőnedveikben lebegő kövér kukacokat, amelyek a gyerek agyából táplálkoztak.

Tulajdonképpen úgy tűnt, Eric rendbe fog jönni. Nyugtatókat kapott, és néhány napot mint beteg töltött el a kórházban, aztán pár napos pihenő következett a szállásán. Egy héten belül újra elővette a könyveit, és az órákra is bejárt, mint korábban. Néhányan tudták, hogy történt valami, és látták, hogy Eric csendesebb, mint régen, de ez volt minden. Apám és én nem tudtunk semmit, csak annyit, hogy a migrénje miatt egy ideig nem járt órákra.

Később hallottuk, hogy Eric ivásnak adta a fejét, sokat hiányzott, nem a saját óráin jelent meg, álmában kiabált és felverte a lakótársait az emeleten, kábítószerezett, nem

ment el a vizsgákra és a gyakorlatokra... Végül az egyetem kénytelen volt azzal a javaslattal élni, hogy ne is fejezze be a tanévet, mert már olyan sokat mulasztott. Ericet ez nagyon megviselte; témavezetőjének szobája előtt a folyosón halomba rakta és felgyújtotta az összes tankönyvét. Szerencséje volt, hogy nem indítottak ellene eljárást; az egyetem kegyes volt, és nem torolta meg szigorúan a régi faburkolatban a füst által okozott kisebb sérülést. Eric hazajött a szigetre. De nem hozzám. Hallani sem akart rólam, bezárkózott a szobájába, ordított a lemezjátszóját, és alig járt ki, csak amikor a városba ment, ahol viszont hamarosan kitiltották mind a négy kocsmából, mert kiabált, káromkodott, és mindenkibe belekötött. Amikor nagy néha észrevett, csak bámult rám hatalmas, elkerekedett szemével, vagy cinkosan felvonta a szemöldökét, és ravaszul rám kacscintott. A szeme időközben sötétebb tónusú és táskás lett, és mintha az orrcimpája is sokkal többet izgett-mozgott volna. Egyszer felkapott és szájon csókolt, amitől halálra rémültem.

Apám majdnem olyan keveset beszélt, mint Eric. Valami rosszkedvű létezésre rendezkedett be: hosszú séták és fagyos, befelé forduló hallgatások. Rászokott a dohányzásra; egy darabig jóformán egyik cigarettáról a másikra gyújtott. Nagyjából egy hónapig a ház pokollá változott, és sokat voltam kint, vagy a szobámban maradtam és tévét néztem.

Aztán Eric rászokott, hogy kisfiúkat ijesztgetett a városban; először férgekkel dobálta őket, aztán férgeket dugott az ingük alá, amikor hazafelé tartottak az iskolából. Amikor

aztán Eric arra próbálta kényszeríteni őket, hogy egyék meg a férgeket és a nyüveket, néhány szülő, az egyik tanár és Diggs küldöttségbe jött a szigetre, hogy beszéljenek apámmal. Izzadságban úszva ültem a szobámban, amíg a megbeszélés tartott odalent a nappaliban, hallottam, hogy a szülők kiabálnak apámmal. Eljött egy orvos, aztán Diggs, sőt még egy szociális gondozó is, hogy beszéljen Eric fejével, de nem sokat lehetett belőle kiszedni; csak ült ott mosolyogva, és néha megemlítette, hogy a férgek mennyire fehérjedúsak. Egyszer kékre-zöldre verve és véresen jött haza; apám úgy gondolta, néhány idősebb városi fiú vagy pár szülő elkapta és ellátta a baját.

Már hetek óta tünedeztek el kutyák a városból, amikor néhány gyerek meglátta a bátyámat, miközben egy kannából épp benzinnel locsol le egy kis Yorkshire terriert, majd meggyújtja. A szüleik hittek nekik, és Eric keresésére indultak; amikor rátaláltak, épp egy öreg korccsal csinálta ugyanezt; ezt a kutyát egy marék ánizsos cukorkával csalta lépre. Végigkergették a város mögötti erdőn, de meglógott előlük.

Aznap este Diggs újra eljött a szigetre, hogy közölje velünk: letartóztatja Ericet rendzavarásért. Sokáig várt, és csak egy-két pohár whiskyt fogadott el, amikor apám kínálgatta. Eric nem jött haza. Diggs elment, és apám sokáig fenn maradt, de a bátyám még mindig nem mutatkozott.

Csak három nappal és öt kutyával később került elő, nyúzottan, mosdatlanul, füstszagúan és benzingőztől bűzölögve: ruhája cafatokban lógott, arca beesett és csupa mocsok. Apám hallotta, amikor kora reggel megjött,

kifosztotta a hűtőt, behabzsolta több étkezésre elegendő ételt, és zajosan dobogva felment a lépcsőn.

Apám óvatosan lement telefonálni, felhívta Diggset, aki még reggeli előtt ott volt. Eric észrevehetett vagy meghallhatott valamit, mert kiszökött a szobája ablakán, lemászott az esőcsatornán, és Diggs biciklijén elmenekült. Egy újabb hétbe és még két kutyába került, mire végül elkapták, amint épp egy kocsiból szívta le a benzint kint az utcán. Az őrizetbe vétel során eltört az állkapcsa; ezúttal nem tudott elmenekülni.

Néhány hónappal később elmeháborodottnak nyilvánították. Végigcsinált egy csomó tesztet, számtalan szökési kísérlete volt, válogatás nélkül támadt rá ápolókra, orvosokra és szociális gondozókra, mindannyiukat perrel és gyilkossággal fenyegetve. Ahogy szaporodtak a vizsgálati eredmények és a kézitűsük, egyre újabb és biztonságosabb intézetekbe szállították, amelyek mind egyre hosszabb ideig bent tartózkodó páciensekre voltak szakosodva. Apám és én úgy hallottuk, hogy amikor a Glasgow-tól délre lévő kórházba került, valamelyest lecsillapodott, nem próbált már megszökni, de utólag visszatekintve úgy tűnik, csak fogvatartóit akarta – a jelek szerint teljes sikerrel – a biztonság hamis érzetébe ringatni. Most meg hazafelé közeledett, hogy találkozzon velünk.

Távcsövemmel lassan végigpásztáztam az előttem és alattam elterülő vidéket, északról délig, egyik ködpárától a másikig, végig a városban, az országutakon, a vasúti síneken, a szántóföldeken és a homokon, azon tűnődve

közben, hogy vajon tekintetem áthalad-e azon a ponton, ahol Eric épp most tartózkodik, persze ha már eljutott idáig. Úgy éreztem, nincs messze. Nem volt különösebb okom, hogy ezt higgyem, de ideje volt rá bőven, tegnap este a telefonban is tisztábbnak tűnt a hangja, mint korábban, és... egyszerűen így éreztem. Lehet, hogy épp erre jár; erőt gyűjt valahol, és várja az éjszakát, amikor újra elindulhat, vagy itt ólálkodik az erdőben, a zanótbokrok sűrűjében, vagy a dűnék közötti kis medencékben; talán épp hazafelé tart, vagy kutyákra vadászik.

Végig a hegyek között gyalogoltam, csak a várostól pár mérföldnyire délre ereszkedtem le, átkelve a katonás rendben álló tűlevelű erdők súlyos és sötét tömegén, ahol csak a távoli fűrészek zümmögtek bele a fák között honoló árnyas csendbe.

A síneken átérve elhaladtam néhány ringó árpaföld mellett, átvágtam az országúton és a hepehupás juhlegelőn, majd kiértem a homokra. Ahogy a part menti fövény kemény homokján gyalogoltam, sajgott a lábfejem és az egész lábam. A tenger felől enyhe szél kerekedett; örültem neki, mert a felhők mind eltűntek, és a nap, bár egyre alacsonyabban járt, még mindig perzselően sütött. Egy folyóhoz értem, amelyen a hegyek között egyszer már átkeltem, ahogy most a tenger mellett is; ismertem egy utat, amely felvezet a dűnék közé, ahol kábelhíd ível át a vízen. Birkák ugrottak félre az utamból, voltak köztük frissen nyírottak és még loncsosak is; arrább szökdécseltek azzal a fura szaggatott bégetésükkel, aztán, amikor újra biztonságban érezték magukat, megálltak, és letérdelve

vagy előrecsapott fejfel folytatták a legelészést a virágoktól tarkálló fűben.

Emlékszem, régebben megvettem a juhokat határtalan ostobaságukért. Csak azt láttam, hogy esznek, esznek és esznek, láttam, hogy egyetlen kutya is képes túljárni egy egész nyáj eszén, kergettem őket és kinevettem őket, ahogy menekültek, figyeltem őket, ahogy ostobaságukban mindenféle buta és kitekert testhelyzetbe hozták magukat; úgy gondoltam, nagyon is megérdemlik, hogy birkahúsként végezzék, és még az is túl jó nekik, hogy gyapjútermelő gépek gyanánt használják őket. Évekig tartott, amíg egy hosszú és lassú folyamat végén ráébredtem, hogy mit jelképeznek valójában: nem a saját ostobaságukat, hanem a mi hatalmunkat, a mi kapzsiságunkat és önzésünket.

Miután megértettem az evolúcióelméletet, és már konyítottam egy keveset a történelemhez és a mezőgazdasághoz is, beláttam valamit: az, hogy ma milyenek ezek a sűrű bundájú, nehéz felfogású állatok, amelyeken annyit nevettem, ahogy mindig egymás nyomában mentek, meg ahogy beleakadtak a bokrokba, az legalább annyira köszönhető a farmerek nemzedékeinek, mint amennyire a juhok nemzedékeinek; mi alkottuk őket, mi gyúrtuk át elődeiket, azokat a vad és gyors felfogású túlélőművészeket, mi változtattuk őket engedelmes, ijedt, ostoba és porhanyós húsú gyapjútermelőkké. Nem akartuk, hogy eszesek és agyafúrtak legyenek, márpedig az intelligenciájuk és az agresszivitásuk bizonyos fokig összetartozott. A kosok természetesen valamivel értelmesebbek, de még ők is

lealacsonyodnak az idióta nőstények szintjére, akikkel érintkezniük kell, és akiket meg kell termékenyíteniük.

Ugyanez az elv érvényes a csirkékre, a tehenekre, és majdnem mindenre, amire elég korán rátettük kapzsi, telhetetlen kezünket. Néha felötlik bennem, hogy a nőekkel is valami hasonló történhetett, de ebben alighanem tévedek, bár az elmélet rendkívül tetszetős.

Vacsorára hazaértem, befaltam az omlettet, marhasültet, sült krumplit és paradicsomos babot, az este hátralévő részét pedig tévézéssel töltöttem, valamint azzal, hogy döglött marhák darabkáit piszkáltam ki a fogamból.

10: Kutyafuttatás

Mindig bosszantott, hogy Eric megőrült. Bár az ő örülsége nem olyasmi, amit be- és ki lehet kapcsolni, hogy az egyik percben örült, a másikban meg nem, szerintem aligha kétséges, hogy az az eset a mosolygó gyerekekkel valami olyasmit indított el benne, ami szinte elkerülhetetlenül a teljes összeomláshoz vezetett. Volt valami a bátyámban, ami képtelen volt elfogadni a történeteket, valami, ami nem tudta közös nevezőre hozni a látványt azzal, amit arról gondolt, ahogy a dolgoknak lenniük kellene. Talán énjének valami mélységesen mély része, amelyet maguk alá temettek az idő és a növekedés

rétegei, mint egy modern nagyváros római kori romjait, még mindig hitt Istenben, és képtelen volt elviselni a felismerést, hogy ilyesmi történhet bármely lényel, akit az Isten állítólag saját képére formált.

Akármi bomlott is akkor meg Ericben, valami olyan gyengeség, alapvető hiba volt, amit egy igazán nagy ember nem engedhet meg magának. Sok száz – talán sok ezer – filmből és tévéműsorból tudom, hogy a nők képtelenek alakítani a fontos dolgokat, amelyek csak úgy megtörténnek velük: megerőszakolják őket, vagy amikor meghal az imádottjuk, teljesen szétesnek, megőrülnek vagy öngyilkosok lesznek, vagy egyszerűen csak halálra bánkódják magukat. Természetesen tisztában vagyok vele, hogy nem mindegyikük reagál így, de nyilvánvalóan ez a szabály, és azok vannak kisebbségben, akik eltérnek ettől. Biztosan vannak erős nők is, akiknek az átlagnál több férfirész van a jellemükben, és gyanítom, hogy Eric a saját személyiségének esett áldozatul, amelyben a kelleténél kicsit több volt a nőirész. Az állandó szorongás, hogy ne okozzon fájdalmat másoknak, érzékenysége, vagy sebezhető, másokra figyelő zsenialitása – nos, mindez részben azért volt meg benne, mert túlságosan is úgy gondolkodott, mint egy nő. Addig a csúnya esetig nem lett belőle gond, de szélsőséges körülmények között elég volt ahhoz, hogy összeroppantsa.

Apámat hibáztatom – és persze azt a buta picását, akárki volt is, aki dobta egy másik pasiért. Apám azért hibás legalább részben, mert engedte azt a hülyeséget, amikor Eric kicsi volt; hagyta, hogy azt vegyen fel, amit akar, hogy

válasszon a kisruhák és a nadrágok között; Harmsworth és Morag Stove teljes joggal aggódtak amiatt, ahogy Angus fia nevelkedik, és nagyon jól tették, amikor felajánlották, hogy gondját viselik. Talán minden másként alakult volna, ha apámnak nincsenek olyan agyalágyult ötletei, ha anyám nem utasítja el Ericet, ha Stove-ék hamarabb magukkal viszik; de úgy történt, ahogy történt, és ha már így esett, nagyon remélem, apám legalább annyira hibáztatja önmagát, mint én őt. Azt akarom, hogy állandóan érezze a bűntudat ránehezedő súlyát, hogy álmatlan éjszakái legyenek miatta, és hogyha mégis elalszik, hideg verítékben fürödve riadjon fel a rémálmaiból. Megérdemelné.

A hegyi túrám estéjén Eric nem hívott. Elég korán lefeküdtem, de tudom, hogy hallottam volna, ha megszólal a telefon. Olyan fáradt voltam a hosszú kirándulás után, hogy egyhuzamban végigaludtam az éjszakát. Másnap a szokott időben keltem, a reggel hűvösében sétáltam egyet a homokon, és épp időben értem vissza, hogy bevágjak egy kiadós meleg reggelit.

Én idegesnek éreztem magam, apám viszont nyugodtabb volt a szokásosnál. A hőség gyorsan kibomlott; a ház még nyitott ablakok mellett is fülledt volt. Szobáról szobára ténferegtem, kinéztem körben a nyílt térségekre, az ablakpárkányokra támaszkodva összeszűkült szemmel fürkésztem a vidéket. Végül aztán, miközben apám egy strandszékekben bóbiskolt, felmentem a szobámba, felvettem egy pólót és a könnyű, zsebes mellényemet, megtöltöttem

a zsebeit mindenféle hasznos dolgokkal, kis hátizsákomat átvetettem egyik vállamon, és elindultam, hogy jó alaposan körülnézzek a sziget lehetséges megközelítési útvonalainak környékén; gondoltam, talán a szemétlerakót is útba ejtem, ha nem lesz túl sok a légy.

Feltettem a napszemüvegem, és a barna polaroid lencsék mögött még élénkebbek lettek a színek. Alig léptem ki az ajtón, máris izzadtam. Az egyszerre több irányból fújó, bágyadtan és bizonytalanul kavargó langyos szél szinte egyáltalán nem enyhítette a hőséget, de fű- és virágillatot hozott. Egyenletes léptekkel haladtam, végig az ösvényen, át a hídon, tovább a patak szárazföldi ága mentén, követve a meder folyását és átugrálva a leágazásokon meg a patakot tápláló kis ereken, egészen a gátépítő területig. Itt észak felé fordultam és elindultam a tengerre néző dűnék vonalán; a fárasztó, déli fekvésű kapaszkodók és a hőség dacára mindegyik homokos tetőre felmásztam, hogy messzebbre ellássak.

A hőségben minden vibrált, bizonytalanná vált és elmozdulni látszott. A homok forró volt, amikor rátenyereltem; sokféle kisebb-nagyobb rovar zümmögött és surrogott körülöttem. Elhessegettem őket.

Volt, hogy elővettem a távcsövet; letöröltem az izzadságot a homlokomról, és a szememhez illesztett távcsövön át fürkésztem a messzeséget a forróságtól kocsonyás, vibráló levegőben. A fejtetőm bizsergett az izzadtságtól, viszketett a lábam köze. A szokásosnál gyakrabban vettem elő és ellenőriztem a magammal hozott dolgokat, szórakozottan méricskéltem az acélgolyókkal teli kis vászonzsák súlyát a

tenyeremben, megérintettem az övembe tűzött vadászkest és csúzlit, megnéztem, megvan-e még az öngyújtóm, a pénztárcám, a fésűm, a tüköröm, a tollam és a papírjaim. Ittam a kis vizeskulacsból, bár a víz már meleg volt és állott. Körbenézve a homokra és a partot nyaldosó hullámokra, láttam néhány érdekesnek tűnő darabot a hordalékban, de inkább a dűnék között maradtam, felkapaszkodva a magasabbakra, amikor arra volt szükség; észak felé tartottam, patakokon és nedves réteken keltem át, el a Bombakörig és tovább, elhaladva a mellett a hely mellett, amelynek végül nem adtam nevet: onnan repült el Esmerelda.

Csak akkor jutottak eszembe, miután elhagytam őket.

Egy óra telhetett el, amikor befordultam a szárazföld belseje felé, majd délnek vettem az irányt, végig a szárazföld felé nyíló utolsó dűnék sora mellett, amely a bozóttal tarkított legelőre néz. A juhok lassan mozogtak, mint a férgék; ettek. Egyszer megálltam és egy nagy madarat néztem; odafenn körözött és keringett a zavartalan kékségben, a felszálló légáramlatokra támaszkodva fordult hol erre, hol arra. Lejjebb néhány sirály lebbentette meg a szárnyát időről időre; nyakuk jobbra-balra forgott, ahogy keresgéltek. Az egyik dűne tetejéhez közel döglött békát találtam: kiszáradva, véresen és homoktól ragacsosan hevert a hátán; kíváncsi voltam, hogy kerülhetett oda. Valószínűleg egy madár ejtette le.

Végül feltettem a kis zöld sapkát, hogy megvédjem a szemem az izzó ragyogástól. Egy lendülettel lent is voltam az ösvényen, egy vonalban a házzal és a szigettel.

Folytattam tovább, meg-megállva, hogy körbenézzek a távcsővel. Autók és kamionok csillantak meg a fák között a nagyjából egymérföldnyi távolságban futó országúton. Egyszer helikopter repült el felettem, valószínűleg valamelyik olajfúró torony vagy olajvezeték felé tartott.

Épp elmúlt dél, amikor az alacsony fák közül kilépve a szemétkerakóhoz értem. Leültem az egyik fa árnyékában, és a távcsövön keresztül megvizsgáltam a helyszínt. Sirályokat láttam, de embereket nem. Vékony füstpamacs emelkedett a magasba valahol a telep közepén; körülötte szétterítve a város és a környék összes szemete: kartondobozok, fekete műanyag zsákok, meg a régi mosógépek, tűzhelyek és hűtők megcsillanó, viharvert fehérsége. A kialakuló parányi forgószelekben papírdarabok libbentek fel erőre kapva, egy percre köröztek, majd újra a földre hulltak.

Óvatosan lépkedve jártam be a szemétkerakót, s közben kedvtelve szívtam be rothadó, édeskés szagát. Néha belerúgtam valamibe, bakancsossal felfordítottam egy-egy érdekes darabot, de nem láttam semmi igazán értékeset. Az évek során részben azért szerettem meg a kerakót, mert soha nem ugyanolyan; úgy mozgott, mint valami hatalmas élőlény, roppant amőbaként terjeszkedve, miközben magába olvasztotta az egészséges talajt és a közös hulladékot. Ma valahogy mégis fáradtnak és unalmasnak tűnt; ingerülten, szinte dühösen néztem. A közepén pislákoló tűzbe dobtam néhány aeroszolos flakont, de még ez sem váltotta be a hozzá fűzött reményeket: erőtlenül pukkantak szét a sápadt lángok

között. Otthagytam a szemétkerakót, és megint délnek vettem az irányt.

Vagy egy kilométernyire a lerakótól, egy keskeny patak közelében állt egy jókora, földszintes nyaraló, tengerre nyíló ablakokkal. Be volt zárva, és nem lakott benne senki; nem láttam friss nyomokat a házhoz vezető, hepehupás ösvényen sem, amely a nyaralót megkerülve vezetett le a partig. Ezen az ösvényen vitt le bennünket ócska Minijében Willie, Jamie egyik barátja, hogy száguldozzunk és nagyokat faroljunk vele a dűnék között.

Benéztem az ablakon az üres szobákba, a sarkokban gubbasztó, porosnak és elhanyagoltnak tűnő, össze nem illő darabokból álló bútorokra. Az asztalon egy régi képes újság hevert; egyik sarka kifakult a napfényben. Az oromzati fal árnyékában leültem, megittam a maradék vizet, levettem a sapkámat, és a zsebkendőmmel megtöröltem a homlokomat. Messziről, a part menti lőtérrel tompa robbanások moraját hozta szél; a tenger felől nyugatra tartó lökhajtásos gép zúgott el fölöttem.

A ház másik oldalán sünzánótbokrokkal és satnya, szél formázta fákkal borított alacsony dombok vonulata kezdődött. Legyeket hessegetve arrafelé fordítottam a távcsövet; megfájdult a fejem, és az imént megivott langyos víz ellenére is kiszáradt a nyelvem. Amikor leengedtem a távcsövet és újra feltettem a napszemüveget, meghallottam.

Valami vonított. Valami állat ordított kínjában (Jézusom, remélem, nem emberből szakadt ki ez a hang): egyre magasabb, kínnal teli, jajveszékelő hang volt, olyan, amit

csak *in extremis* adnak ki magukból az állatok; olyan hang volt, amiről azt reméljük, soha egyetlen élőlénynek sem jöhet ki a torkán.

Ültem ott és szakadt rólam az izzadság; a rekkenő hőségben szinte felrepedt a bőröm, mindenem fáj, és mégis megborzongtam. Úgy rázkódtam végig egész testemben a hullámszerűen rám törő hidegség érzésétől, mint a kutya, amikor lerázza magáról a vizet. A tarkómon a szőr kiemelkedett a verejtékből és felállt. Támaszt kereső kezemmel a meleg házfalat kaparva gyorsan feltápászkodtam; a távcső a mellemnek ütődött. Az ordítás a dombok közül jött. Egy mozdulattal feltoltam a napszemüveget, és a szemem elé kaptam a távcsövet, jól odaverve a szemöldökcsontomhoz, miközben a fókuszálógombot tekergettem. Remegett a kezem.

Valami fekete száguldott ki a zanótbokrok közül, füstcsíkot húzva maga után. Lerohant a sárga foltokkal pettyezett füves lejtőn, és átbújt egy kerítés alatt. Ahogy a távcsővel követni próbáltam, fel-alá mozgattam a tájat. Az éles jajveszékelés vékonyka és borzalmas hangja a levegőben lebegett. A valami eltűnt a bokrok mögött, elvesztettem szem elől, de aztán újra megláttam, ahogy lángolva, homokpermetet szórva rohant és ugrált a fű és a nád között. A szám teljesen kiszáradt; nyelni sem tudtam és fuldokoltam, de tovább követtem az állatot, ahogy ide-oda perdült és forgott, magas hangon csaholva, a levegőbe ugorva, majd visszazuhanva, mintha helyben ugrálna. Aztán eltűnt, pár száz méterre tőlem, és körülbelül ugyanannyira a domboktól.

Gyors mozdulattal újra felemeltem a távcsövet, végigpásztáztam vele a dombok tetejét, vissza, fel, megint vissza, és újra végigpásztázva az egészet; egy ponton megtorpantam és feszülten bámultam egy bokrot, aztán a fejemet rázva újra végignéztem a dombvonulaton egész hosszában. Agyamnak valami oda nem illő dolgokra szakosodott része arra gondolt, hogy amikor a filmekben a szereplők a távcsövön keresztül néznek és mi is azt látjuk, amit ők, akkor mindig fekvő nyolcast látunk, de amikor én használom a távcsövet, nagyjából szabályos köröket látok. Elvettem a szememtől a távcsövet, gyorsan körbenéztem, de nem láttam senkit; aztán kisprinteltem a ház árnyékából, átugrottam a kert határát jelző alacsony drótkerítésen, és a dombok felé rohantam.

A dombtetőn egy pillanatra megálltam, és fejemet egészen a térdemig lehajtva levegő után kapkodtam; a verejték a fejemről az élénkzöld fűbe csorgott. A pólóm a testemhez tapadt. Kezemmel megtámaszkodtam a térdemen, és felemeltem a fejem, a szememet meresztve, hogy minél messzebb lássak el a dombok gerincén végighúzódó zanótbokrok és fák vonala mentén. Körbejártattam a tekintetem a szárazföld belseje felé eső oldalon, a szántóföldeken túlra, a sünzanótbokrok következő vonalára pillantva, amely a dombok közé vágott vasúti átjáró helyét jelezte. Fejemet jobbra-balra ingatva végigkocogtam a gerincen, míg végül találtam egy kis foltot, ahol égett a tűz. Eltapostam a lángokat, majd nyomok után kutattam, és meg is találtam őket. Torkom és tüdőm

tiltakozását semmibe véve felgyorsítottam, találtam még egy helyet, ahol égett a fű, és épp akkor gyulladt meg egy zanótbokor. Eloltottam, továbbmentem.

A dombvonulat szárazföld felé eső oldalán volt egy kis mélyedés, ahol a fák majdnem normálisan nőttek, csak szélárnyékból kilátszó, szélcsavarta koronájuk hajolt be a szárazföld felé. Ebbe a füves mélyedésbe futottam le, a lassan ringó levelek és ágak árnyékának mozgó alakzatai közé. Kör alakba rendezett köveket találtam, középen elfeketedett a föld. Körülnéztem, és láttam, hogy egy helyen lelapult a fű. Megálltam, lenyugtattam magam, és megint körülnéztem; a fákon, a fűvön és a páfrányokon kívül nem láttam semmit. Odamentem a kövekhez, megtapogattam őket és a közöttük feketéllő hamut. Forró volt minden, annyira forró, hogy el kellett kapnom a kezemet, pedig árnyékban volt. Benzin szagát éreztem.

A mélyedésből kijöve felmásztam egy fára, ahol kerestem valami szilárd pozíciót, és lassan körbekémleltem a vidéket; amikor kellett, a távcsövön keresztül. Semmi.

Lemásztam a fáról, egy pillanatra megálltam, aztán mélyet lélegezve futólépésben elindultam lefelé a tengerre néző lejtőn, átlósan abba az irányba rohanva, ahol láttam az állatot. Csak egyszer változtattam irányt, hogy eltapossak egy újabb aprócska tüzet. Ráijesztettem egy legelésző juhra; egyszerűen átugrottam felette, ahogy felriadt és bégetve futásnak eredt.

A kutya a mocsaras rétről kibukkanó patak medrében feküdt. Még élt, de fekete bundájának nagy része hiányzott; a nedvedző bőr hamuszínű volt alatta. A vízben fekve

rándult egyet, amitől én is végigborzongtam. Álltam a parton, és néztem. Kiemelte reszkető fejét a vízből; csak az egyik szemével látott, amelyik nem égett meg. A körülötte kialakuló kis tócsában összetapadt, félig elégett szőr úszkált. Halványan elért hozzám az égett hús szaga, és éreztem, hogy valami súly nehezedik rá a nyakamra, közvetlenül az ádámcsutkám alatt.

Elővettem a zacskót a golyókkal, és miközben kihúztam az övemből a csúzlit, az egyik golyót a csúzli kosarába helyeztem; megfeszítettem a karomat, közben az egyik kezem az arcomat súrolta és verejtékes lett, aztán útjára engedtem a golyót.

A kutya feje hirtelen rángással kiemelkedett a vízből, majd fröccsenve visszacsapódott, amitől az állat teste távolabb löködött, és a másik oldalára fordult. A tetem egy ideig úszott a tenger felé, aztán elakadt, beleütközött a partba. A lyukból, ahol az előbb még a megmaradt szeme volt, vér szivárgott.

– Frank majd elkap – suttoztam.

Partra vonszoltam a kutyát, és a késemmel gödröt ástam a folyás felsőbb szakasza melletti tőzeges talajba. Néha öklendeznem kellett a tetem szagától. Eltemettem az állatot és újra körbenéztem, majd, miután kiszámítottam, merre fúj a kissé megerősödött szél, arrább mentem és felgyújtottam a füvet. A lángok végigsöpörtek a kutya tüzes futásának utolsó szakaszán és a sírja fölött. Ahogy vártam, a tűz megállt a pataknál. A túlsó parton eltapostam azt a néhány kósza lángot, amit a szél által átsodort szikrák

keltettek.

Amikor kész voltam – bizonyítékok eltüntetve, a föld felperzselve –, sarkon fordultam és hazarohantam.

Minden incidens nélkül hazaértem, megittam két pint vizet, és megpróbáltam ellazulni a hideg vízzel teli kádban, amelynek peremén egy doboz narancslé billegett. Még mindig remegtem, és nem kevés időbe telt, amíg kimostam a hajamból az égett szagot. A konyhából, ahol apám a vacsorát főzte, vegetáriánus illatok szálltak fel.

Biztos voltam benne, hogy kis híján megláttam a bátyámat. Úgy gondoltam, nem ott táborozott le, de az biztos, hogy ott járt, és nagyon kevésen múlt, hogy nem találkoztunk. Bizonyos szempontból megkönnyebbültem; nehéz volt ezt elfogadni, mégis így volt.

Hátradőltem, és hagytam, hogy ellepje a víz.

A frottírköpenyemben mentem le vacsorázni. Apám atlétában és rövidnadrágban ült az asztalnál, és könyökölve meredt az Invernessi Hírmondóra. Visszatettem a hűtőbe a narancsleves dobozt, és felemeltem a fedőt, amely alatt a curry hűlt. A köretnek szánt saláta tálkába volt készítve az asztalon. Apám lapozott, és levegőnek nézett.

– Jó meleg van, ugye? – kérdeztem, csak hogy mondjak valamit.

– Hmm.

Leültem vele szemben az asztalhoz. Apám az újság fölé görnyedve megint lapozott. Krárogtam.

– Tűz ütött ki az új háznál. Láttam. Odamentem és eloltottam – mondtam, hogy fedezzem magam.

– Pont arra való idő van – mondta apám anélkül, hogy

feléztet volt.

Bólogattam, némán vakarva a lábam közét a frottírköpenyen keresztül.

– Az időjárás-jelentésben azt mondták, holnap estefelé valamikor enyhülni fog a meleg – mondtam vállrándítva. – Szerintük.

– Hát majd meglátjuk – felelte apám, visszalapozva a címdalra, majd felkelt és megnézte a curryt. Megint bólogattam, csak úgy magamnak, miközben a frottírköpeny övének végével játszottam, és mintegy mellékesen az újságba pillantottam. Apám lehajolt, hogy beleszagoljon a lábosba. Kimeredt a szemem.

Felpillantottam apámra, felálltam, az asztalt megkerülve odamentem a székhez, amelyben ült, és úgy tettem, mint aki épp az ajtón néz ki, de valójában az újságra sandítottam. TITOKZATOS TÚZESET A NYÁRI VILLÁBAN, olvastam a címlap bal oldalának alsó nyolcadában. Invernesztől délre leégett egy nyaraló, nem sokkal lapzárta előtt. A rendőrség vizsgálódik az ügyben.

Újra megkerültem az asztalt, és visszaültem.

Végül tényleg megettük a curryt meg a salátát, én pedig újra leizzadtam. Azt hittem, velem van valami baj, amikor rájöttem, hogy ha este curryt eszem, reggel a hónaljamban érzem a vacsora szagát, de közben rájöttem, hogy Jamie is észlelte a jelenséget, és azóta nem bánt a dolog. Megettem a curryt, hozzá egy banánt meg egy kis joghurtot, de még mindig nagyon meleg volt, és apám, aki kezdettől fogva meglehetősen mazochista módon viszonyult ehhez az ételhez, otthagya majdnem a felét.

Még mindig frottirköpeny volt rajtam, és a nappaliban tévéztem, amikor megszólalt a telefon. Elindultam az ajtó felé, de hallottam, hogy apám kimegy a dolgozószobából, és felveszi a telefont, úgyhogy ott maradtam az ajtó mellett és füleltem. Nem hallottam valami sokat, de aztán léptek közeledtek lefelé a lépcsőn, és visszarohtam a karosszékemhez, ledobtam magam, fejemet félrebillenttem, becsukott szemmel és résnyire nyílt szájjal ültem. Apám benyitott.

– Frank. Téged keresnek.

– Hmm? – nyögtem lassan, csipásan nyitogattam a szemem, a tévére néztem, majd kissé bizonytalanul felálltam. Apám nyitva hagyta nekem az ajtót, és visszavonult a dolgozószobába. Felvettem a telefont.

– Mm? Halló!

– Hellóu, Frankkel beszélek, kérem? – kérdezte egy nagyon angol hang.

– Igen. Halló!

– Hehe, Frankie fiú! – kiabált Eric. – Hát itt vagyok, ragyogok, a kerek erdő közepén, és még mindig csak a jó öreg *hot dog* hoz lázba! Hát hogy s mint vagy, kisöreg? Remélem, jó a csillagok állása! Milyen jegyben is születnél? Kiment a fejemből.

– Canis.

– Vaú! Tényleg?

– Aha. És neked mi a jegyed? – kérdeztem, kötelességtudóan követve Eric egyik régi kedves játékát.

– Rák! – ordította a választ.

- Jó- vagy rosszindulatú? – kérdeztem kedvetlenül.
- Nagyon rossz! – rikácsolta Eric. – Most anorákom van! Távolabb húzódtam a kagylótól, miközben Eric pukkadozott a röhögéstől.
- Figyelj, Eric... – kezdtem.
- Mi a pálya? Hogy mennek a dolgok? Mizújs? Jól vagy? Hogy ityeg a figyeg? Hogy szolgál? Figyuzzál! Például: hol van most a fejed? Honnan jössz? Jézusom, Frank, tudod, miért *fütyülnek* a Volvók? Mert nekem gőzöm sincs, de kit érdekel? Mit is mondott Trockij? „Úgy kell nekem Sztálin, mint egy golyó a fejembe.” Hahahaha! Tulajdonképpen nem is szeretem ezeket a német kocsikat; túl közel van egymáshoz a két reflektoruk. Jól vagy, Frankie?
- Eric...
- Ágyba bújni, elszunnyadni, talán maszturbálni.[5] Ez a bökkenő. Höhöhö!
- Eric! – mondtam, miközben felnéztem a lépcsőn, hogy biztos legyen benne, apám nincs a közelben. – *Befognád végre?*
- Micsoda? – kérdezte Eric elhaló, megbántott hangon.
- A *kutya* – sziszegtem. – Ma láttam a kutyát. Az új háznál. Ott voltam. Láttam.
- Milyen kutyát? – kérdezte Eric, mintha zavarban lenne. Hallottam, hogy mélyet sóhaj, és valami zörgést a háttérben.
- Eric, ne szórakozz velem! Láttam. Azt akarom, hogy fejezd be, érted? Nincs több kutya. Hallasz engem? Felfogtad? Nos?

– Micsoda? Miféle kutyák?

– Hallottad. Túl közel vagy. Nincs több kutya. Hagyd őket békén. És a gyerekeket is. A férgeket meg hanyagold. Egyszerűen felejtsd el őket. Gyere és látogass meg minket, ha akarsz – az jó lenne –, de hanyagold a férgeket, és nincs több kutya. Komolyan beszélek, Eric. Jobb lesz, ha hiszel nekem.

– Mit higgyek el? Miről beszélsz? – kérdezte siránkozva.

– Hallottad – mondtam, és letettem a telefont. Ott álltam mellette és felfelé néztem. Pár pillanat múlva újra megcsörrent. Felvettem, hallottam a sípjelet, és megint letettem. Ott maradtam még néhány percre, de nem történt semmi más.

Ahogy indultam vissza a nappaliba, apám is kijött a dolgozóból; szeme kitért, a kezét egy rongyba törölgette, és különös szagok áradtak ki a nyomában.

– Ki volt az?

– Jamie volt – feleltem –, csak hülye hangon beszélt.

– Hmm – mondta apám, láthatóan megkönnyebbülten, majd visszament a szobába.

Leszámítva a felbőgött curryt, apám nagyon csendes volt. Amikor az este hűvösebbre fordult, kimentem: csak körbejártam egyszer a szigeten. Felhők úsztak be a tenger felől, becsukták az eget, akár egy ajtót, odazárva az aznapi hőséget a sziget fölé. A hegyek túloldalán mennydörgés morajlott, de villámfény nélkül. Nyugtalanul aludtam, verejtékben úszva hánykolódtam az ágyban, amíg fel nem virradt a sziget fölött a vérbe borult hajnal.

11: A Tékozló

Amikor utolsó nyugtalan álmomból is felébredtem, a paplan az ágy mellett hevert a földön, mégis szakadt rólam a verejték. Felkeltem, lezuhanyoztam, gondosan megborotválkoztam, és felmásztam a padlásra, még mielőtt túlságosan elviselhetetlenné válna odafent a hőség. A padlás nagyon fülledt volt. Kinyitottam a tetőablakokat, és kidugtam a fejem, távcsöveimmel szemrevételezve a tengert előttünk és a szárazföldet mögöttünk. Még mindig borús volt az ég; a fény fáradtnak tűnt, a szél íze áporodott volt. Egy darabig a Gyár körül tettem-vettem, megettettem a hangyákat, a pókot meg a Vénuszt, ellenőriztem a vezetékeket, leporoltam az üveget a számlap fölött, kipróbáltam az elemeket, megolajoztam az ajtókat és más szerkezeteket, de leginkább csak azért, hogy önmagamot megnyugtassam. Leporoltam az oltárt is, és mindent gondosan elrendeztem rajta, vonalzóval ellenőrizve, hogy a sok fiola és a többi darab hibátlanul, szimmetrikusan legyen elhelyezve.

Mire leértem, már megint folyt rólam a verejték, de most már fel sem merült bennem, hogy újra lezuhanyozzam. Apám is fent volt, és reggelit készített, mialatt én egy kis szombat reggeli tévzésbe merültem. Szótlanul reggeliztünk. Bejártam a szigetet, elmentem a Bunkerba a

Fejes Táskáért, hogy bármilyen szükséges javítást el tudjak végezni az Oszlopokon, miközben körbejárom őket.

A szokásosnál hosszabb időbe telt, míg végeztem a bejárással, mert minduntalan megálltam és felmentem a legközelebbi dűne csúcsára, hogy megnézzem a sziget bejáratát. Egyszer sem láttam semmit sem. Az Áldozati Oszlopok fejei egész jó állapotban voltak. Ki kellett cserélnem néhány egérfejet, de nagyjából ez volt minden. A többi fej és az összes szalag érintetlen volt. Az egyik dűne szárazföld felé néző lejtőjén, szemben a sziget középpontjával, találtam egy döglött sirályt. A fejet, aminek már szaga volt, betettem egy nejlonzacskóba, és bedugtam a Fejes Táskába a kiszáritott fejek közé.

Hallottam, majd láttam a felrebbenő madarakat, ahogy valaki közeledett az ösvényen, de tudtam, hogy csak Mrs. Clamp az. Felkapaszkodtam egy dűnére, hogy figyeljem, és láttam, ahogy ócska teherbiciklijén ülve végigmegy a hídon. Amikor eltűnt a ház előtti utolsó dűne mögött, még egyszer kinéztem a legelő és az azon túli dűnék felé, de nem láttam semmit, csak birkákat és sirályokat. A szemétlerakóból füst szállt fel, és a sínek felől alig kivehetően elért hozzám a régi dízelmozdony brummogása. Az ég még mindig borús volt, mégis világos, a szél ragacsos és bizonytalan. Odakint a tengeren, ahol a víz megcsillant a felhők résein áthatoló fényben, aranyló fényforgácsokat láttam, de nagyon-nagyon messze voltak.

Végeztem az Áldozati Oszlopok szemléjével, aztán vagy félórát a régi csörlő közelében töltöttem, egy kis lögyakorlattal kényeztetve magam. A kötéldob rozsdás

vastartályára felállítottam néhány sörösdobozt, harminc métert hátráltam, majd mindegyiket leszedtem a csúzlival; a hat dobozhoz csak három pluszgolyót kellett elhasználnom. Amikor egy kivétellel sikerült összeszednem az összes golyót, újra felállítottam a dobozokat, felvettem a korábbi pozíciót, és ezúttal kavicsokkal dobáltam őket: tizennégy lövésre volt szükség, amíg az összes leesett. Végül a régi juhakol mellett egy fatörzsbe dobáltam a késemet; örömmel láttam, hogy jól számítottam ki, hány fordulatra van szükség, mielőtt a penge nyílegyenesen belefúródik a szétszabdalt kéregbe.

Hazaérve megmosakodtam, inget váltottam, és még jókor érkeztem: Mrs. Clamp épp akkor tálalta az első fogást, amely aznap valami okból gőzölgő raguleves volt. Meglebegtettem fölötte a kezemben tartott puha, illatos és fehér kenyérszeletet, miközben Mrs. Clamp tányérja fölé hajolva hangosan szürcsölt, apám pedig teljes kiőrlésű kenyérét morzsolta a levesébe; olyan volt az a kenyér, mintha faforgács lett volna benne.

– Na és hogy van, Mrs. Clamp? – kérdeztem megnyerően.

– Ó, hát én éppenséggel jól vagyok – felelte Mrs. Clamp, úgy vonva össze a szemöldökét, mint amikor egy összecsomósodott fonalvég kibomlik a zokni szövetéből. Az ilyen módon létrehozott szemöldökráncolást aztán az álla szegletében tartott, csepegő kanál felé fordította, szavait is a kanálhoz intézve: – No igen, én éppenséggel jól vagyok.

– Ugye milyen meleg van? – kérdeztem, magamban dudorászva. Tovább salapáltam a kenyéremmel a leves

fölött. Apám sötét tekintetet vetett rám.

– Nyár van – magyarázta el Mrs. Clamp.

– Tényleg – feleltem –, el is felejtettem.

– Frank! – szólalt meg apám kissé elfúló hangon: a szája tele volt zöldséggel és faforgáccsal. – Ugye nem emlékszel már, mekkora az úrtartalma ezeknek a kanalaknak?

– Negyed *gill*?[6] – kérdeztem ártatlanul. Dühösen méregetett, és tovább kanalazta a levesét. Én sem hagytam abba a salapálást, s csak azért függesztettem fel egy pillanatra, hogy felkavarjam a levesem felszínén képződő barna hártját. Mrs. Clamp ismét szörtyögött egyet.

– Na és mi újság a városban, Mrs. Clamp? – kérdeztem.

– Minden rendben, már amennyire én tudom – közölte Mrs. Clamp a levesével. Bólintottam. Apám a kanalát fújta. – Elveszett Mackie-ék *kutyája*, nekem legalábbis *így* mondták – tette még hozzá Mrs. Clamp. Enyhén összevontam a szemöldököm, és arcomra aggodalmas mosolyt varázsoltam. Apám abbahagyta az evést, és meredten nézett; a kanala végéről visszacsorgó leves zaja – a kanál vége Mrs. Clamp utolsó mondata után konyult le – úgy visszhangzott a konyhában, mint a piszoárban zubogó vizelet.

– Valóban? – kérdeztem, tovább salapálva a kenyérral. – Milyen kár. Még jó, hogy a bátyám nincs a környéken, különben biztosan rákennék – mosolyogtam, előbb apámra, majd Mrs. Clampre pillantva, aki összeszűkülő szemmel figyelt engem a leveséből felszálló gőzön

keresztül. A legyezőként használt kenyérszeleten végül erőt vett a tésztafélék anyagkifáradása, és szétesett. Szabad kezemmel ügyesen elkaptam a lehulló darabot, visszatettem a kistányérra, felvettem a kanalat, és próbaképpen kortyoltam egy kis levest a tetejéről.

– Hmm – mondta Mrs. Clamp.

– Mrs. Clamp ma nem kapott neked marhaburgert – közölte apám, belekrákogva a „kapott” kezdőszótagjába –, úgyhogy fasírtot hozott.

– Hatyma! – dűnnyögte sötéten Mrs. Clamp, miközben beleköpött a levesébe. Egyik kezemmel felkönyököltem az asztalra, arcomat az öklömnek támasztottam, és kérdően néztem rá. Pillantására sem méltatott, így aztán vállat vontam, és folytattam a kanalizást. Apám már letette a kanalát, ingujjával megtörölte a homlokát, miközben egyik körmével a két metszőfoga közül próbált kipiszkálni valamit, amit én faforgácsnak néztem.

– Volt egy kis tűz tegnap az új háznál, Mrs. Clamp. Képzelve, én oltottam el. Épp arrafelé voltam, megláttam, és eloltottam – mondtam.

– Ne dicsekedj, fiam – intett apám. Mrs. Clamp egy szót sem szólt.

– Pedig tényleg én csináltam – mosolyogtam.

– Biztos vagyok benne, hogy Mrs. Clampet ez nem érdekli.

– Hát *azt* azért nem mondanám – mondta Mrs. Clamp, és zavarba ejtő módon, bólogatva adott nyomatékot szavainak.

– Na látod – mondtam, és dudorászva néztem fel apámra, a zajosan szürcsölő Mrs. Clamp felé intve a fejemmel.

A második fogás pörkölt volt. Végig csendben maradtam, csak a sodós rebarbara alatt jegyeztem meg, hogy érdekes színekkel gazdagítja az ebéd ízvilágát, pedig a tej, amiből a sodó készült, már réges-rég megromlott. Én mosolyogtam, apám rám mordult, Mrs. Clamp pedig tovább szűrölte sodóját, a rebarbaraszárakat a szalvétájára köpködve. Meg kell adni, kicsit még főhetett volna.

Az ebéd roppantul felvidített, és sokkal energikusabbnak éreztem magam, noha délutánra még melegebb lett. A tengeren nem láttam a fény távoli hasítékait, és a felhőkön átszűrődő fényben volt valami sűrűség, ami valahogy elválaszthatatlan volt a levegő fülledtségétől és az ernyedt szélről. Kimentem, és jó tempóban körbefutottam a szigetet; figyeltem, ahogy Mrs. Clamp visszaindul a városba, aztán én is elindultam ugyanarra, át a szárazföldre, és pár száz méterre a tengertől letelepedtem egy magas dűnére, hogy a távcsövön keresztül végigpásztázzam a tikkadt, saját levében fűvő vidéket.

Amint megálltam, már szakadt rólam a veríték, és éreztem, ahogy a fejemben motoszkálni kezd a fájdalom. Vittem magammal némi vizet, azt megittam, majd a legközelebbi patakából újratöltöttem a kulacsot. Apámnak kétségkívül igaza lehetett, hogy a birkák beleszarnak a patakokba, de biztosan tudtam, hogy én már régen immúnissá váltam mindennel szemben, amit az itteni patakokból el lehet kapni, hiszen amióta gátakat építtek, az évek során mindig

patakvizet ittam. Ittam, többet is, mint amennyire szükségem volt, majd visszatértem a dűne csúcsára. A távolban a juhok mozdulatlanul feküdtek a fűben. Még sirályok sem voltak; csak a legyek röpködtek még most is tevékenyen. A szemétlerakóból még mindig szállt a füst, és egy másik kéklő füstcsíkot is láttam a hegyekben, az erdészet fölött lebegni; az egyik irtás széléről szállt fel, ahol az öböl fentebbi részén működő papírmalom számára vágják a fákat. Füleltem, hátha meghallom a fűrészek zaját, de hiába.

A déli látképet szemléltem a távcsövön keresztül, amikor megláttam apámat. Először átsiklott rajta a tekintetem, aztán visszarántottam a távcsövet. Eltűnt, majd megint ott volt. A városba vezető dűlőúton gyalogolt. Arrafelé néztem, ahol az Ugratást szoktam csinálni; láttam, amint felkapaszkodik egy dűnére, ahonnan nagyon szerettem teljes gőzzel lehajtani a biciklivel. Először akkor láttam meg, amikor épp az Ugrató Dűne csúcsán járt. Miközben figyeltem, mintha megbotlott volna, de visszanyerte az egyensúlyát, és továbbment. Sapkája eltűnt a dűne túlsó oldalán. Úgy láttam, bizonytalanul mozog, mintha ivott volna. Letettem a távcsövet, és megdörzsöltem enyhén viszkető államot. Ez is szokatlan volt. Apám semmit nem mondott arról, hogy a városba megy. Kíváncsi voltam, miben sántikál.

Egyenletes tempóban leszaladtam a dűne oldalán, átugrottam a patakon, és visszamentem a házhoz. Ahogy a hátsó bejáraton beléptem, megcsapott a whiskyszag. Azon gondolkodtam, mennyi idő telt el azóta, hogy ettünk, és Mrs.

Clamp elment. Egy óra, talán másfél. Bementem a konyhába, ahol még erősebb volt a szag; az asztalon egy oldalára dőlt kisebbfajta whiskysüveg, üresen, mellette pohár. Benéztem a mosogatóba, hogy nincs-e ott még egy pohár, de csak a mosatlan edényeket láttam. Összeráncolt homlokkal néztem.

Nem vallott apámra, hogy mosogatás nélkül elmegy. Felvettem a whiskysüveget, és a fekete tollal írott jelet kerestem a címkén, de hiába. Ez azt jelentheti, hogy kibontatlan üveg volt. Megcsóváltam a fejem, és egy törülöronggyal megtöröltem a homlokom. Levettem a zsebes mellényt, és egy szék hátára terítettem.

Kimentem az előszobába. Ahogy felnéztem, láttam, hogy a telefonkagyló nem volt a helyére téve; ott hevert a készülék mellett. Gyorsan felmentem a lépcsőn, és felvettem. Valami különös hangot adott ki magából. Visszatettem a villára, pár pillanatig vártam, újra felvettem, és most a szokásos bűgő hangot hallottam. Ledobtam a kagylót, és lélekszakadva felrohantam a dolgozószoba ajtajához; teljes erővel nekifeszülve megrángattam a fogantyút. Nem engedett.

– A francba! – szentségeltem. Kitaláltam, mi történt, és reméltem, hogy apám elfelejtette kulcsra zárni a dolgozót. Biztosan Eric telefonált. Apa beszél vele, megdöbben, berúg. Valószínűleg a városba tart, hogy folytassa az ivást. Az italboltba mehetett, de az is lehet – az órára pillantottam –, hogy ezen a hétvégén indul az új italbolt, a Rob Roy. Megráztam a fejem: ez nem számít. Eric minden bizonnyal telefonált. Apám részeg. Valószínűleg a város

felé tart, hogy tovább igyon, vagy hogy beszéljen Diggsszel. De az is lehet, hogy Eric találkát beszélt meg vele. Nem, ez nem valószínű; biztos, hogy először engem keresne meg. Felrohantam, felmáztam a padlás forró fülledtségébe, kinyitottam a szárazföld felé néző tetőablakot, és a távcsövön keresztül végigpásztáztam a partvidéket. Aztán lejöttem, bezártam a házat, és lassú ügetésben elindultam a szárazföld felé, át a hídon, végig a dűlön, útközben most is kitérőket téve a magasabb dűnék csúcsára. Nem láttam semmi rendkívülit. Megálltam az Ugratóhoz vezető lejtő csúcsán, ahol utoljára láttam apámat. Tehetetlenségemben elkeseredetten vakartam a lábam közét; azon tűnődtem, mit kellene tennem. Valahogy úgy éreztem, nem kellene elhagyni a szigetet, de gyanítottam, hogy az események a városban vagy a város környékén fognak összesűrűsödni. Eszembe jutott, hogy felhívom Jamie-t, de aligha van olyan állapotban, hogy a kedvemért végigkóvályogja Porteneil utcáit, hátha meglátja valahol az apámat, vagy megérzi egy perzselődő kutya szagát.

Leültem az útra, és gondolkozni próbáltam. Vajon mi lesz Eric következő lépése? Lehet, hogy megvárja az éjszakát, mielőtt közelebb jön (abban biztos voltam, hogy közelebb jön; nyilván nem azért gyalogolt ennyit, hogy az utolsó pillanatban visszaforduljon), de az is lehet, hogy úgy véli, épp eleget kockáztatott a telefonhívással, és mivel nincs több vesztenivalója, egyenesen a házhoz megy. De persze ezt tegnap is megtehetette volna; vajon mi tartotta vissza? Tervelt valamit. Vagy az is lehet, hogy túlságosan kurtán bántam vele a telefonban. Miért csaptam le a kagylót?

Mekkora barom vagyok! Most lehet, hogy feladja magát, vagy végleg elmenekül! És mindezt azért, mert elutasítóan viselkedtem vele; a saját öccse!

Mérgesen megráztam a fejem és felálltam. Így nem jutok semmire. Feltételeznem kellett, hogy Eric megpróbál kapcsolatba lépni velem. Ami azt jelenti, hogy vissza kell térnem a házba: vagy telefonálnia kell, vagy odajön majd előbb vagy utóbb. Egyébként is a sziget volt hatalmam és erőm központja, s egyben az a hely, amelyet a leginkább meg kell védenem. A határozott terv birtokában új eltökéltséggel és könnyebb szívvel fordultam meg és indultam vissza a ház felé.

A házban még nagyobb lett a fülledtség, amíg odavoltam. Ledobtam magam az egyik konyhai székre, majd felkeltem, hogy elmosogassam a poharat és eltüntessem a whiskysüveget. Jókorát húztam a narancsléből, aztán teleraktam egy kancsót gyümölcslével és jéggel, magamhoz vettem néhány almát, fél vekni kenyeret meg némi sajtot, és az egészet felszállítottam a padlásra. Régi lexikonokból talapzatot építettem, rátettem azt a széket, amelyről általában a Gyárat figyelem, teljesen felhajtottam a szárazföldre néző tetőablakot, és pár régi, kifakult függönyből párnát rögtönöztem. Elhelyezkedtem kis trónszékemen, és a távcsövön át hozzákezdtam a környék folyamatos megfigyeléséhez. Egy idő múlva egy játékokkal teli dobozból kihalásztam egy régi elektroncsöves és bakelites rádiót, és adapter közvetítésével bedugtam a második számú konnektorba. A Harmadik Műsorra

kapcsoltam, ahol épp egy Wagner-operát adtak; ez majd a megfelelő hangulatba hoz, gondoltam. Visszamentem a tetőablakhoz.

A felhőtakaró néhány helyen kilyukadt; a lassan mozgó nyílások harsány, vakító napfényfoltokkal petyegtettké tele a vidéket. Néha a nap odatűzött a házra; figyeltem, hogy mozdul el a pajta árnyéka, ahogy a késő délutánból kora este lett, és a nap lassan körbeért a foszlott szélű felhők fölött. Az új lakótelep tükröződő ablakai, rögtön a régi városrész fölött, lassú mintákat rajzoltak ki a visszaverődő fényből a fák között. Ahogy az egyik sor ablakról fokozatosan arrább húzódott a tükröződő fény, új ablakok léptek a helyükre, és időnként az egész folyamatot megszakította és különös hangsúlyokkal látta el egy-egy felvillanó fénytör, amikor ablakok nyíltak vagy csukódtak, vagy amikor autók húztak el a tanácsi lakások között. Ittam narancslét, jégkockákat szopogattam, miközben az ablakon keresztül pállott fuvallatokban áradt ki körülöttem a ház forró lehelete. A távcsővel lankadatlanul pásztáztam a terepet, a lehető legszélesebb szögben kémelve északra és délre is, csak arra vigyázva, hogy ki ne essek az ablakon. Az opera befejeződött, és most valami modern zenedarab ment, a hangzása alapján a címe „Kantáta kínpadon nyúzott eretnekre és lángoló kutyára” lehetett, vagy valami ilyesmi; nem zártam el, mert legalább ébren tartott.

Közvetlenül fél hat után megszólalt a telefon. Kipenderültem a székből, egy ugrással lent voltam a padlásfeljárón, levágtattam a lépcsőn, felkaptam a telefont, és ugyanazzal

a mozdulattal már a fülemhez is emeltem. Bizsergetően jó érzés volt, mennyire összeszedett vagyok ma. Szinte egykedvűen szólaltam meg:

– Igen?

– Frang? Frang, te vagy az? – kérdezte apám hangja; vontatottan és elmosódottan ejtette a szavakat.

Nem igazán bántam, hogy némi megvetés is került a hangomba: – Igen apa, én vagyok. Miben segíthetek?

– A vásba' vagyok, fiam – mondta halkán, mintha épp arra készülne, hogy sírva fakadjon. Hallottam, hogy mély lélegzetet vesz. – Frang, tudod, hogy mindig szettelek... én... én... én a vásbó' hívlak, fiam. 'Ztakarom, fiam, azt akarom, hogy gye... hogy gyeide. Elfogták Ericet, fiam.

Megdermedtem. A tapétát bámultam a telefon fölött, a lépcsőforduló sarkában. A tapéta levélmintás volt, fehér alapon zöld, helyenként valami kerti rácsszerűség látszott ki a lombok mögül. Egy egész kicsit ferdén volt feltéve. Évek óta nem néztem meg rendesen ezt a tapétát, de azóta egészen biztosan nem, hogy én vettem fel a telefont. Borzalmas volt. Apám tiszta hülye, hogy ilyet választott.

– Frang? – a torkát köszörülte. – Frank, fiam? – kérdezte, ezúttal majdnem teljesen tisztán, aztán megint visszaesett:

– Frang, ottvámég? Szójmár vami, fiam! Én vagyok. Szójmár vami! Aszontam, elfogták Ericet. Hallasz, fiam? Frang, ottvámég?

– Én... – kiszáradt szám megakasztott, és a mondat befejezetlenül maradt. Alaposan megköszörültem a torkom, és újrakezdtém. – Hallottam, mit mondtál, apa. Elfogták Ericet. Hallottam. Máris ott vagyok. Hol találkozunk, a

rendőrségen?

– Ánem, fiam. Nem. Tákozunk a kö... a kövtár előtt. Ja; a kövtár. Ott tákozunk.

– *A könyvtárnál?* – kérdeztem vissza. – Miért éppen ott?

– Jóvan, fiam. Szlát. De sess, jó? – hallottam, ahogy egy ideig zörög a telefonnal, aztán letette. Lassan tettem a helyére a kagylót; a tudómben volt valami éles, fémes érzés, amely elválaszthatatlannak tűnt szédelő fejemtől és kalapáló szívemtől.

Egy ideig csak álltam ott, aztán visszamentem a padlásra, hogy becsukjam az ablakot és kikapcsoljam a rádiót. Fájt a lábam és elfáradt; lehet, hogy mostanában egy kicsit túlhajtottam magam.

Miközben újra a város felé baktattam az ösvényen, a felhőtakaró szakadásai lassan a szárazföld felé úsztak. Ahhoz képest, hogy még csak fél hét felé járt az idő, elég sötét volt; puhafényű nyári borongás lepte el a szárazföldet. Néhány madár bágyadtan riadozott kicsit, amikor elmentem mellettük, zsúfoltak voltak viszont az ösztövépóznák között kifeszített, a sziget felé kígyózó villanydrótok. A juhok megszokottan csúnya, szaggatott hangját hallottam, és a kisbárányok bégető válaszát. Távolabb a madarak a szögesdrót kerítéseken ültek; a dróton fennakadt, mocskos és kitépett gyapjúcsomók mutatták, hol vezetnek át a kerítés alatt a juhok csapásai. Dacára a rengeteg víznek, amit megittam, megint éreztem, hogy kezdődik a tompa fejfájás. Sóhajtván mentem tovább, végig az egyre zsugorodó dűnék között, az elhanyagolt szántóföldek és

legelők mellett.

Mielőtt végleg magam mögött hagytam volna a dűnéket, leültem, és hátamat egy homokos lejtőnek támasztva megtöröltem a homlokom. Verejtékcsöppeket fricskáztam le az ujjaimról, és elnéztem a mozdulatlan juhok és a gubbaszkodó madarak fölött. A város felől harangszót hallottam, valószínűleg a kis katolikus templomból. De az is lehet, hogy elterjedt a hír: nem kell már félteniük a tetves kutyáikat. Gúnyosan vigyorogtam, valami félig horkantásra, félig nevetésre emlékeztető hangot adtam ki az orromon, és a fű, az alacsony bozót és a gyomok fölött a Skót Egyház templomának tornyát néztem. A könyvtárat is majdnem láttam onnan, ahol ültem. Éreztem, hogy a lábamnak elege van, és tudtam, hogy nem lett volna szabad leülnöm. Nagyon fog fájni, ha majd továbbmegyek. Nagyon is jól tudtam, hogy csak a városba menetelt halogatom, ahogy a hazuról való eljövételt is halogattam, miután apám telefonált. Megint a madarakat néztem; hangjegyekként voltak felfűzve a drótra, amelyen át a hír érkezett. Észrevettem, hogy a villanydrót egyik szakaszát elkerülik.

Összehúzott szemöldökkel néztem meg alaposabban is. A távcsövemért nyúltam, de csak a mellkasomat tapogattam: a házban felejtettem. Felkeltem és elindultam a hepehupás talajon, egyre távolodva az úttól, aztán futólépésben mentem, majd futottam, s végül már rohantam, ahogy a lábam bírta, keresztülágva a dudvás és kákás részeken, s egy kerítés fölött átlendülve a legelőre értem, ahol a juhok panaszos, káráló bégetéssel riadtak fel és szóródtak szét.

Mire a telefonvezetékhez értem, teljesen kifogytam a szuszából.

Nem volt a helyén. A frissen elvágott vezeték a szakasz szárazföld felé eső póznájához verődve lógott. Felnéztem, hogy biztos legyek benne, nem csak képzelődöm. A közelben felrebbent néhány madár, és most odafent köröztek; a szinte teljesen mozdulatlan levegőben sötét hangjuk messzire hallatszott a kiszáradt rét fölött. Átrohantam a sziget felőli póznához a hiányzó szakasz másik végén. Valaki egy rövid fehér szőrrel borított és még mindig vérző fület szögezett oda. Megfogtam, és majdnem elmosolyodtam. Felbőszült tekintettel körülnéztem, de aztán sikerült megnyugodnom. Tekintetemet a város felé fordítottam, ahol a templomtorony úgy meredt az égre, mint egy vádló ujj.

– Te szemét hazug – pihegtem, és újra a sziget felé indultam, menet közben felgyorsulva. Dobogtam az úton, eleresztettem magam, és téptem, ahogy tudtam, végigrohantam az Ugratóig, és szinte átrepültem rajta. Közben kiabáltam és kurjongattam, aztán elhallgattam: jobb lesz, ha inkább a futásra tartogatom a levegőt.

Visszaértem a házba, ma már sokadszor, és verejtéktől lucskosan rohantam fel a padlásra, útközben egy pillanatra megállva, hogy ellenőrizsem a telefont. Nem volt kétség, elvágták a vezetéket. Továbbrohantam, fel a padlásra, a tetőablakból gyorsan körbenéztem a távcsővel, aztán igyekeztem összeszedni magam: ellenőriztem mindent és felfegyverkeztem. Visszamásztam a székbe, bekapcsoltam

a rádiót, és tovább figyeltem.

Ott volt valahol odakint. Hálát adtam istennek a madarakért. A gyomrom is megremegett, ahogy valami zsigeri öröm hulláma járt át; a hőség ellenére beleborzongtam. Az a hazudós vén szar; engem is el akar csalni a háztól, csak mert ő túlságosan beszart attól, hogy találkozzon Erickel. Istenem, milyen ostoba voltam, hogy nem éreztem meg a hazugságot a whiskyízű hangjában. És még van képe kiabálni velem, hogy ne igyak. Én legalább csak akkor ittam, amikor tudtam, hogy nem lehet bajom belőle, nem pedig akkor, amikor a legjobb formában kell lennem, és össze kell szednem minden képességemet és tudásomat, hogy megbirkózzak egy válsághelyzettel. Mekkora szemét! És még ez nevezi magát férfinak!

Néhányszor meghúztam a még mindig hús narancsleves kancsót, ettem egy almát, kenyeret és sajtot, és folytattam a fürkészt. Gyorsan sötétedett, ahogy a nap lebukott és a felhőzet bezárult. A felszálló meleg légáramlatok, amelyek a nyílásokat vágták a felhők között, estére leülepedtek; a hegyek és a síkság fölött lebegő felhőtakaró újra szétterült, szürkén és jellegtelenül. Kis idő múlva ismét mennydörgés robajlását hallottam, és a levegőben egyszerre csak ott volt valami éles és fenyegető. Annyira felajzott voltam, hogy minden pillanatban azt vártam, megszólal a telefon, pedig jól tudtam, hogy lehetetlen. Vajon mennyi idő kell apámnak, hogy rájöjjön, nem érkeztem meg? Vajon arra számított, hogy biciklivel megyek? Lehet, hogy egy csatornában fekszik valahol,

vagy tántorog a sziget felé a városban verbuvált különítmény élén, amelynek tagjai égő fáklyákkal jönnek, hogy kézre kerítsék a Kutya Gyilkosát?

Nem számít. Akárki jön is erre, mindenképpen látni fogom, még ebben a fényben is, és ki tudok menni, hogy fogadjam a bátyámat, vagy hogy elbújjak valahol a szigeten, amikor megjelenik az önkéntes szabadcsapat. Kikapcsoltam a rádiót, hogy meghalljam a szárazföld felől jövő esetleges kiáltásokat, és a szememet meresztve próbáltam meglátni valamit az egyre halványabb derengésben. Nem sokkal később lerobogtam a konyhába, és összepakoltam magamnak egy kis elemózsiás csomagot, amit a padláson egy vászonzsákba gyömöszöltem. Arra az esetre csináltam, ha esetleg mégis el kell hagynom a házat, és máshol találkozom Erickel. Lehet, hogy éhes. Visszatelepedtem a székbe, és az egyre sötétülő föld felett kúszó árnyékokat fürkésztem. A messzi távolban, a hegyek tövében fények mozogtak az országúton; villódzó fénypontok a szürkületben, úgy villogtak végig a fák mögött, mint szabálytalan világítótornyok, kanyarogtak, felháltak a hegyekre. Megdörzsöltem a szemem és nyújtózkodtam egyet, így próbáltam kivetni magamból a kimerültséget.

Előrelátóan még néhány szem fájdalomcsillapítót is beraktam a táskába, amelyet magammal viszek, ha el kell mennem. Az ilyen idő kihozhatja Eric migrénjét, és akkor szüksége lesz némi enyhülésre. De reméltem, nincs migrénje.

Ásítottam, tágra nyitottam a szemem, megettem még egy almát. A felhők alatt egyre sötétültek a homályos árnyékok.

Felébredtem.

Sötét volt, még mindig a széken ültem, fejem a tetőablak fémkeretének támaszkodó összefont karomon pihent. Valami felébresztett; valami nesz a házban. Egy pillanatig ülve maradtam, éreztem, hogy hevesen ver a szívem, éreztem, hogy a hátam méltatlankodik, amiért sokáig ilyen testhelyzetben kellett lennie. A vér újra szétáramlott azokban a sajgó testrészeimben, amelyekben – rájuk nehezedő fejem súlyának köszönhetően – akadozott a vérellátás. Gyorsan és nesztelenül hátrafordultam a széken. A padlás koromfekete volt, de nem érzékeltem semmit. Megnyomtam egy gombot az órán, és láttam, hogy elmúlt tizenegy. Órákig aludtam. Marha! Aztán mozgást hallottam odalent: léptek elmosódott zaját, ajtócsapódást, más zajokat. Széttörő üveg csörömpölt. Egy héten belül másodszor éreztem, hogy feláll a tarkómon a szőr. Összeszorítottam a fogam, és nógattam magamat, hogy elég volt a rémüldözésből, és végre tennem kéne valamit. Lehet, hogy Eric az, de lehet, hogy az apám. Lemegyek és kiderítem. A biztonság kedvéért a késemet is viszem.

Leszálltam a székről, óvatosan odamentem a lejáróhoz; tapogatózva kerültem meg a kémény érdes téglafalát. Aztán megálltam, kihúztam a nadrágomból az ingemet, és hagytam, hogy lelógjon, eltakarva az övembe tűzött vadászkést. Csendesen leereszkedtem a sötét lépcsőfordulóba. A lépcső lábánál, az előszobában égett a villany; különös, sárgás és elmosódott árnyékokat rajzolt a

lépcsőház falára. Végig a korlát mellett haladva lenéztem. Nem láttam semmit. A neszek megszűntek. Beleszagoltam a levegőbe.

Éreztem a füstös, italszagú kocsmabúzt. Az apám lesz az. Fellélegeztem. Ekkor meghallottam, hogy kijön a nappaliból. Mögötte olyan zaj áradt ki a szobából, mint a morajló óceán. Távolabb léptem a lépcsőkorról, és füleltem. Apám tántorgott, támolyogva nekiesett a falnak, megbotlott a lépcsőn. Hallottam, hogy zihálva veszi a levegőt és motyog valamit. Füleltem, éreztem, ahogy felfelé száll a szag és a hang. Megálltam, és lassacskán sikerült megnyugodnom. Hallottam, ahogy apám felér az első lépcsőfordulóhoz, ahol a telefon volt. Aztán megint bizonytalan léptek.

– Frang! – kiabálta. Mozdulatlanul vártam, nem szóltam semmit. Talán csak az ösztön dolgozott bennem, de lehet, hogy oly sokszor tettem már úgy, mintha nem ott lennék, ahol vagyok, és oly sokszor hallgattam ki másokat, amikor azt hitték, egyedül vannak, hogy a megszokás miatt maradtam csendben. Lassan lélegeztem.

– *Frang!* – ordította. Hátrább húzódva felkészültem rá, hogy lábujjhegyen visszamegyek a padlásra, elkerülve azokat a helyeket, ahol nyikorog a lépcső. Apám az első emeleti végéajton dörömbölt, aztán amikor rájött, hogy nyitva van, szitkozódni kezdett. Hallottam, ahogy közeledik felém a lépcsőn. Léptei szabálytalanul kopogtak; felmordult, amikor megbotlott és nekiszédült a falnak. Nesztelenül felmásztam a létrán, fellendültem a padlás csupasz deszkapadlójára. Ott feküdtem, a fejem vagy egy méterre a lejárótól, kezem a

téglafalon, készen arra, hogy egy ugrással a kürtő mögött teremjek, ha apám megpróbál benézni a feljáróból. Pislogtam. Apám a szobám ajtaján dörömbölt, aztán benyitott.

– Frang! – kiáltott megint, aztán: – Á... bassza meg...

Repesett a szívem, ahogy ott feküdtem. Soha nem hallottam még káromkodni. Valahogy obszcénül hangzott az ő szájából, nem olyan volt, mint amikor Jamie vagy Eric szinte oda sem figyelve ejti ki ezeket a szavakat. Hallottam a szuszogását a feljáró alatt, éreztem, ahogy a nyíláson keresztül hozzám is elér a szaga: whisky és dohány.

Megint a lépcső, ahogy bizonytalan léptekkel leért a fordulóba, aztán az ő ajtaja; ajtócsapódás. Felsőhajtottam, és csak akkor vettem észre, hogy visszatartottam a lélegzetemet. A szívem a torkomban dobogott, és szinte meglepett, hogy apám nem hallja a mennyezet deszkáin keresztül. Vártam egy darabig, de nem hallottam újabb neszeket, csak azt a távoli fehér zajt a nappaliból. Olyan volt, mintha bekapcsolva maradt volna a tévé, valahol két csatorna között.

Fekve maradtam, adtam neki még öt percet, aztán lassan feltápászkodtam, leporoltam magam, betűrtem az ingem, a sötétben megkerestem és felemeltem a vászonzsákokat, az övembe dugtam a csúzlit, némi tapogatózás után megtaláltam a mellényemet, aztán teljes menetfelszerelésben lemásztam a létrán a lépcsőfordulóba, és puha léptekkel elindultam lefelé.

A nappaliban a televízió az üres szobát szórakoztatta

szikrázó, színes sziszegésével. Odamentem és kikapcsoltam. Megfordultam, hogy kimenjek, és megláttam apám tweedzakóját; összegyűrve hevert az egyik karosszékbe dobva. Ahogy felemeltem, megcsörrent benne valami. Miközben végigkutattam a zsebeit, fintorognom kellett a kiáradó italszagtól és dohányfüsttől. Ujjaim összezárultak egy kulcsosomó körül.

Kivettem és rábámultam. Ott volt a bejárati ajtó kulcsa, a hátsó ajtóé, a pincekulcs, a pajta kulcsa, pár kisebb kulcs, amelyek nem voltak ismerősek, és egy másik: kulcs a ház egyik szobájához, olyan, mint az én szobámé, csak más rajta a bevágás. Éreztem, hogy kiszárad a szám, és láttam, hogy kitartott kezem remegni kezd. Verejtékcseppek csillogtak rajta, hirtelen a tenyerem vonalai mentén gyöngyözött az izzadság. Lehet, hogy a hálószoba kulcsa, vagy...

Hármasával véve a lépcsőfokokat felrohantam, csak akkor törtem meg a ritmust, ha nyikorgó lépcsőfok következett volna. Elmentem a dolgozószoba előtt, fel apám hálószobájáig. Az ajtó résnyire nyitva volt, kulcsa a zárban. Hallottam apám horkolását. Halkan becsuktam az ajtót, és lerohantam a dolgozószobához. Becsúsztattam a kulcsot a zárba: úgy fordult el, mint kés a vajban. Ott álltam egy-két pillanatig, aztán elfordítottam a gombot, és benyitottam.

Felgyújtottam a villanyt. A dolgozószoba.

Zsúfolt volt és rendetlen, fülledt és meleg. A mennyezetről csupasz villanykörte lógott, nagyon erős fénnel izzott. Két íróasztal volt odabent, egy komód és egy tábori ágy, rajta

rendetlenül összetekeredett lepedők. A fal mellett két könyvespolc, beljebb két nagy, összetolt asztal, tele különféle üvegekkel és kémiai berendezésekkel: kémcsövek, fiolák és a sarokban lévő mosdókagylóval összekötött sűrítő. A szobában leginkább ammóniára emlékeztető szag terjengett. Megfordultam, kidugtam a fejem az előszobába, füleltem, távoli horkolást hallottam, aztán kivettem a zárból a kulcsot, és belülről bezártam az ajtót, benne hagyva a kulcsot.

Akkor láttam meg, amikor elfordultam az ajtótól. A komód tetején álló formalinos üveg közvetlenül az ajtó mellett volt, és a nyitott ajtó elrejtette volna bárki elől, aki benéz az előszobából. Az üvegben valami tiszta folyadék – alkoholnak gondoltam. Az alkoholban egy parányi férfi nemi szerv lebegett.

Kezem még mindig a kulcsot fogta, amelyet épp akkor fordítottam el; néztem az üveget, a szememet elfutotta a könny, valami furcsát éreztem a torkomban, valamit, ami nagyon mélyről jött, szemem és orrom megtelt, éreztem, mindjárt kiszakad valami. Ott álltam és sírtam, végigfolyt az arcomon a könny, be a számba, sós íze volt. Folyt az orrom, szipogtam és fuldokoltam, éreztem, hogy hullámzik a mellkasom, és az állkapcsomban egy izom folyamatosan remegett. Teljesen megfeledkeztem Ericről, apámról, mindenről a világon, kivéve saját magamat, és azt, amit elvesztettem.

Beletelt egy kis időbe, amíg összeszedtem magam, de nem úgy történt, hogy dühöngeni kezdtem, vagy hogy rászóltam magamra, amiért úgy viselkedem, mint egy

ostoba liba; csak úgy magamtól, természetesen és szép nyugodtan lecsillapodtam, miközben valami nehéz súly átvándorolt a fejből a gyomromba. Ingembe töröltem az arcomat, csendesen kifújtam az orrom, aztán hozzáfogtam a szoba módszeres átkutatásához, ügyet sem vetve a komódra és az üvegre. Lehet, hogy ez volt itt az egyetlen titok, de biztos akartam lenni.

Többnyire csak kacatokat találtam. Kacatokat meg vegyszereket. Az íróasztal és a komód fiókjai ősrégi fényképekkel és papírokkal voltak tele. Voltak ott régi levelek, számlák, feljegyzések, közjegyzői okiratok, biztosítási kötvények (egyik sem az én nevemre, és mindegyik rég lejárt), lapok egy novellából vagy regényből, amelyet egy olcsó írógépen írt valaki, tele javításokkal, de még így is borzalmas (hippikről volt benne szó, akik egy kommunában élnek valahol a sivatagban, és földönkívüliekkel kerülnek kapcsolatba); találtam ott üveg papírnehezékeket, kesztyűket, pszichedelikus jelvényeket, néhány régi Beatles-kislemezt, az Oz meg az IT néhány számát[7], kiszáradt tollakat, törött ceruzákat. Szemét, csupa szemét.

Aztán a komódnak egy olyan részéhez érkeztem el, amelyik kulcsra volt zárva. Redőnyös rész volt, alul rögzítette a zsanér, a kulcslyuk a felső végén. Kivettem a kulcscsomót az ajtóból. Jól sejtettem: az egyik tökéletesen beleillett. A redőny lecsapódott, kivettem a mögötte rejtőző négy kis fiókot, és feltettem őket a komód tetejére.

Addig bámultam meredten a fiókok tartalmát, amíg remegni nem kezdett a lábam; le kellett ülnöm a félig a

komód alá tolt, rozoga kisszékre. Arcomat a kezembe temettem, és egész testemben reszkettem. Mi minden vár még rám ma éjjel?

Bedugtam a kezem az egyik kis fiókba, és kihúztam egy kék tamponos dobozt. Remegő ujjakkal vettem ki mellőle a másik dobozt. Ez volt ráírva: „Hormonok – férfi.” Benne még kisebb dobozók, fekete golyóstollal gondosan megszámozva és feldátumozva, körülbelül hat hónapra előre. Egy másik fiókból kivettem egy „KBr” feliratú dobozt, ami ismerős volt valahonnan, de csak nagyon halványan. A másik két fiókban szorosan összetekert bankjegyekötegek voltak, meg átlátszó vékony nejlonzacskók, tele négyzet alakú papírszeletkével. Arra azonban már képtelen voltam, hogy ezeken kívül bármi mást felfogjak és feldolgozzak; agyam lázasan küzdött egy épp csak formálódó gondolattal. Ott ültem meredt szemmel és tátott szájjal, és gondolkoztam. Nem is néztem az üvegre.

A finom metszésű arcra, a pihés karokra gondoltam. Próbáltam felidézni, láttam-e valaha apámat félmeztelenül, de akárhogy erőlködtem, nem emlékeztem ilyenre. A titok. Ez lehetetlen. Megráztam a fejem, de képtelen voltam szabadulni a gondolattól. Angus. Agnes. Az ő szaván kívül semmi nem bizonyította azt, amiről beszélt. Fogalmam sem volt róla, Mrs. Clamp mennyire megbízható, mint ahogy arról sem, miféle hatalmuk lehet nekik kettőjüknek egymás fölött. De hát ez képtelenség! Annyira torz és szörnyűséges, annyira visszataszító! Gyorsan felálltam, hagytam, hogy a szék hátrazuhanjon és dőndülve csapódjon a csupasz deszkapadlóhoz. Fogtam a

tamponokat meg a hormonokat, a kulcsosomót, kinyitottam az ajtót, és feldübörögtem a lépcsőn, miközben a kulcsokat az egyik zsebembe gyömöszöltem, a vadászkést pedig kihúztam a tokjából.

– Frank majd elkap – sziszegtem.

Berontottam apám szobájába és felgyújtottam a villanyt. Ruhástul feküdt az ágyon. Egyik cipőjét levetette, apám ágyról lelógó lába alatt hevert a padlón. Az öreg hanyatt fekve horkolt. Fészkelődött, egyik karját az arca elé vetette, hátat fordított a fénynek. Odamentem hozzá és kétszer jól pofon vágtam. Megrázkódott a feje; felkiáltott. Előbb csak az egyik szemét nyitotta ki, aztán mindkettőt. Késemet odatartottam az orra elé, néztem, ahogy a részekek bizonytalanságával próbál ráfokuszálni. Orrfacsaró kocsmabűz áradt belőle.

– Frang? – kérdezte erőtlenül. Felé bökte a késsel, csak az ornyerge előtt pár milliméterrel álltam meg.

– Te szemét – szinte köptem felé a szavakat. – Mi a franc ez itt? – Másik kezemmel a tamponokat és a hormonos dobozokat tartva hadonásztam előtte. Felnyögött, és becsukta a szemét. – Mondd meg! – ordítottam, és a kést tartó kezem külső oldalával megint felpofoztam. Megpróbált távolabb gurulni az ágyon, a nyitott ablak felé, de visszarángattam a forró, mozdulatlan éjszakából.

– Ne, Frang, ne – kérelt, a fejét rázta, és megpróbálta ellökni magától a kezemet. Elengedtem a dobozokat, és jó erősen megmarkoltam az egyik karját. Odavontam magamhoz, és a torkának szegeztem a kést.

– Vagy elmondod, vagy istenemre... – a szavak ott maradtak a levegőben kettőnk között. Elengedtem a karját, és kezemet a nadrágja felé közelítettem. Nadrágszíját kicsúsztottam a bújtatókból. Sután tapogatózva próbált megállítani, de egyetlen ütéssel visszalöktem a kezét, és torkát egy kicsit megcirógattam a késsel. Kikapcsoltam a nadrágszíjat, lehúztam a cipzárt, és mindvégig apámat figyeltem, próbáltam nem elképzelni, hogy mit találok, vagy mit nem találok odabent. Kigomboltam a slicce felső gombját, a cipzár fölött. Letoltam a nadrágját, felhúztam és széthajtottam az ingét. Apám vörös és csillogó szemmel nézett rám az ágyon fekve, és a fejét rázta.

– Mit akarsz csinálni, Frangie? Sajnálom, nagyon-nagyon sajnálom. Kísélet volt, semmás. Csak egy kísélet... Ne bánts, kéllek, Frangie... Kéllek...

– Te szemét picسا! *Picsa!* – kiabáltam, miközben éreztem, hogy elhomályosul a tekintetem és remeg a hangom. Egyetlen dühös mozdulattal lerántottam róla az alsónadrágot.

Valami felordított odakint, az ablakon túli éjszakában. Álltam és bámultam apám szőrös, jókora, kicsit zsírosan fénylő szerszámát és golyóit, miközben odakint, a sziget éjszakai tájain állati sikoly hasított bele a csöndbe. Apámnak remegett a lába. Aztán jött a fény, narancsszínű és reszkető, ott, ahol nem volt helye fénynek, odakint a dűnék fölött, aztán újabb sikolyok, bégetés és sikolyok; sikolyok mindenütt.

– Úristen, mi ez? – lihegte apám, reszkető fejét az ablak felé fordítva. Hátraléptem, és az ágy lábát megkerülve

kinéztem az ablakon. Úgy tűnt, a borzalmas hangzavar és a fény a dűnék túlsó oldaláról felénk közeledik. Fényudvar magaslott a ház mögötti nagy dűne fölé, a Koponyák Földje irányából; vibráló és sárga, füstcsóvákkal csikozva. A hang olyan volt, mint amilyen a felgyújtott kutyákból tört fel, csak felnagyítva, megsokszorozva, újra és újra és újra ismételve, és valahogy másfajta hatást keltett. A fény egyre erősödött, valami felénk rohanva megjelent a magas dűne csúcsán, valami, ami égett, sikoltott, és a Koponyák Földjének otthont adó dűne tengerre néző lejtőjén rohant lefelé. Juh volt, és jött utána a többi. Először még kettő, aztán vagy fél tucat vágatott át a fűvön és a homokon. A domboldal pillanatok alatt megtelt lángoló juhokkal: gyapjuk fáklyaként égett, tébolyultan bégettek és rohantak le a lejtőn, felgyújtva a fűvet és a gyomokat, amelyek lángba borulva mutatták a tüzes rohanás útvonalát.

Aztán megláttam Ericet. Apám reszkető kézzel lépett oda mellém az ablakhoz, de úgy tettem, mintha ott sem lenne; a vézna, táncoló és ugrándozó alakot néztem a dűne legtetején. Egyik kezében hatalmas, lobogó fáklyát lengetett, a másikban fejszét. Ő is üvöltött.

– Édes istenem, ne – mondta apám. Felé fordultam. A nadrágját próbálta felhúzni. Elrohantam mellette, és máris az ajtónál voltam.

– Na gyere hát! – kiáltottam oda neki. Kimentem, lerohantam, meg sem várva, hogy jön-e utánam. Minden ablakon keresztül csak lángokat láttam, a megkínzott juhok jajveszékelése betöltött mindent a ház körül. A konyhához érve felötlött bennem, hogy vegyek egy kis vizet, de aztán

úgy döntöttem, úgyszólván értelmetlen volna. A verandán keresztül kiszaladtam a kertbe, ahol kis híján nekem rohant egy juh, amely még csak a hátsó lába fölött égett; végigszáguldott a már mindenütt lángokban álló kerten, az ajtóhoz érve rémült bégetéssel éles kanyart vett, majd az alacsony kerítésen átugorva az előkertben rohant tovább. Futva megkerültem a házat: Ericet kerestem.

Mindenfelé juhok, mindenütt tűz. A Koponyák Földjén lángolt a fű, tűz nyaldosta a pajtát, a kert bokrait és virágait; döglött juhok heverték még mindig égve a vöröslő tűztócsákban, miközben a többiek ide-oda szaladgáltak és ugráltak, azon a csak rájuk jellemző különös torokhangon nyöszörögve és üvöltve. Eric a pincébe vezető lépcsőkön állt. Láttam a kezében a fáklyát: meglebbenő lángja a földszinti véce ablaka alatti házfalat nyaldosta. Eric a pinceajtót rohamozta a fejszével.

– Eric! Ne! – ordítottam. Egy lépést tettem felé, aztán megfordultam, és a ház sarkába kapaszkodva kidugtam a fejem a fal mögül, hogy lássam a nyitott teraszajtót.

– Apa! Gyere ki a házból! Apa! – a hátam mögül hallottam a széthasadó fa reccsenését. Megfordultam, és Eric felé rohantam. Közvetlenül a pincelejáró lépcsői előtt átugrottam egy füstölgő juhtetemen. Eric megfordult, és felém suhintott a fejszével. Lebuktam, és oldalra gurultam. Földet érve felugrottam, készen arra, hogy megint elvetődjek, de ő újra az ajtót verte; úgy ordított fel minden ütésnél, mintha ő maga lenne az ajtó. A fejsze feje eltűnt, és beragadt az ajtón tátongó résben; Eric teljes erőből rángatta, aztán, amikor sikerült kitépnie, felém pillantott, és

újra nekiesett az ajtónak. A lobogó fáklya, amely az ajtó mellett a falnak támaszkodott, felém lökte bátyám árnyékát; láttam, hogy az új festés már meggyulladt, ahol a lángok érték. Elővettem a csúzlimat. Eric már majdnem beszakította az ajtót. Apám még mindig nem mutatkozott. Eric ismét felém pillantott, aztán az ajtóra sújtott a fejszével. Miközben acélgolyó után tapogatóztam, panaszos bégetést hallottam a hátam mögül. Hallottam, hogy pattog a tűz körös-körül, és sülő hús szagát éreztem. A kis fémgömb végre megpihent a bőrkosárban, és megfeszítettem a csúzlit.

– Eric! – ordítottam, ahogy az ajtó engedett. A bátyám felvette a fáklyát, másik kezében még mindig a fejszét tartva. Berúgta az ajtót, amely befelé dőlve elzuhant. Még egy utolsó centit feszítettem a gumin; a csúzli ipszilonja fölött a bátyámat bámultam. Ő engem nézett. Arca csupa szőr és mocsok; olyan volt, mint egy állati maszk. Ő volt az: a fiú, a férfi, akit ismertem, és ugyanakkor valaki teljesen más is volt. Vigyorgó, gúnyos és verejtéktől lucskos arc, amely a lángok ütemesen lobbanó fényében és Eric ziháló, föl-le járó mellkasa fölött maga is szinte lüktetett. Feltartotta a fejszét és az izzó tűzcsóvát, és egy pillanat múlva már a pinceajtó romjain belül volt. Úgy láttam, még épp ki tudom venni a homályban a bálákba rakott korditot, amely az odakint vibráló tűzerdő és Eric fáklyájának sötétnarancs fényében fürdött. Eric megrázta a fejét; tekintete várakozó és zavarodott volt.

Lassan megcsóváltam a fejem.

Ő felnevetett, biccentett, félig elejtette, félig eldobta a

fáklyát a pince belseje felé, és nekem rontott.

Kis híján útnak indítottam a golyót, ahogy a csúzlin keresztül láttam Ericet felém rohanni, de amikor épp szétnyíltak volna a bőrkosár köré zárt ujjaim, az utolsó pillanatban észrevettem, hogy eldobta a fejszét, amely zörögve esett le a pincébe vezető lépcsőn. Eric futás közben hirtelen félreugrott és elrohant mellettem, miközben én lebuktam és oldalra vetődtem. A földön gurulva láttam, ahogy Eric végigrohan a kerten, és a sziget déli csúcsa felé indul. Elejtettem a csúzlit, lesprinteltem a lépcsőn, és felvettem a földről a fáklyát. Alig egy méterre volt a bejárattól, jó messze a bálaktól. Sietve kidobtam az ajtónyíláson, miközben a pajtában felrobbantak az első bombák.

Fülsiketítő volt a zaj, srapel süvített el a fejem fölött, a ház ablakai befelé robbanva törtek szét, és a pajta teljesen elpusztult; a romjai közül kirepülő bombák a kert más részein robbantak fel, de szerencsére egyik sem túl közel hozzám. Mire megint fel mertem emelni a fejemet, a pajta már nem létezett, elpusztult vagy eltűnt az összes juh, Eric pedig nem volt sehol.

Apámat a konyhában találtam; kezében kenyérvágó kés és egy vödör víz. Amikor beléptem, letette a kést az asztalra. Körülbelül százévesnek látszott. Az asztalon állt a formalinos üveg a komódról. Az asztalfőhöz mentem, és lerogytam a székre. Apámra néztem.

– Eric volt odakinn, apa – mondtam, majd felnevettem. A fülem még mindig csengett a robbanásoktól.

Apám öregnek és ostobának tűnt, ahogy ott állt vizenyős,

gyulladt szemmel és remegő kézzel. Éreztem, hogy fokozatosan megnyugszom.

– Mi... – kérdezte apám, aztán krákogott. – Mi... mi történt?

– Majdnem olyan volt a hangja, mintha józan lenne.

– Megpróbált lemenni a pincébe. Szerintem fel akart robbantani minket. Már elrohant. Igyekeztem visszatenni az ajtót, amennyire tudtam. A legtöbb tűz kialudt; arra már nem lesz szükség – vízzel teli vödört tartó keze felé intettem. – Jobb lenne, ha most inkább leülnél, és elmondanál nekem néhány dolgot, amire kíváncsi vagyok – húzódtam hátrább a székemben.

Rám pillantott, aztán felvette a formalinos üveget, de az kicsúszott a kezéből és szilánkjaira tört a padlón. Idegesen felnevetett, lehajolt, aztán felegyenesedett; kezében azt a valamit tartotta, ami az üvegben volt. Felém nyújtotta, hogy jobban lássam, de én csak az arcát néztem. Összeárta a markát, aztán megint kinyitotta, mint egy varázsló. Rózsaszín golyócskát tartott a tenyerén. Nem nemi szerv volt, hanem golyócska, olyan, mint egy darabka gyurma vagy viasz. Farkasszemet néztünk.

– Mondd el – kértem.

És elmondta.

12: Ami Velem Történt

Egyszer, messze innen, a déli partvidéken, még az új

nyaralón is túl, gátakat építettem a homokban és sziklák között ott maradt tócsák között. Tökéletes nap volt: nyugodt és ragyogó. A tenger és az ég között eltűnt a határvonal, és a füst, ha volt, nyílegyenesen szállt fel az ég felé. A tenger tükörsimán csillogott.

A szárazföld felé távolba vesző szántóföldek és rétek terültek el, mögöttük szelíden emelkedő, lankás domboldal. Az egyik réten teheneket láttam és két nagy testű, barna lovat. Miközben építkeztem, teherautó közeledett a rét mellett haladó dűlőúton. Megállt a kapunál, tolatva megfordult; most farral volt felém. Mindez vagy fél mérföldnyire történt; a távcsövön keresztül néztem. Két férfi szállt ki a teherautóból. Lehajtották a teherautó hátulját, a rakodótérbe vezető rámpát alakítva ki; a rámpából rácsos oldalrészeket hajtogattak ki, amelyek két oldalról korlát gyanánt fogták közre a feljárót. A két ló közelebb ment és figyelt.

Egy tócsában álltam, gumicsizmámat körbenyaldosták a hullámok; láttam magam előtt vizes árnyékomat. A két férfi kiment a rétre, kötelet vetettek az egyik ló nyaka köré, és kivezették a kerítésen túlra. Zokszó nélkül követte őket, de amikor az egyik férfi arra próbálta rávenni, hogy menjen fel a teherautóra a ferdén álló, rácsos oldallapok között, visszahökölt, és hátrafeszülve megmakacsolta magát. Társa, aki ott volt mellette, testét a kerítés túloldalához préselte. A mozdulatlan levegőben csak pár másodperc késéssel hallottam a nyerítését. A ló nem akart bemenni. Néhány legelésző tehén egy darabig nézte, aztán folytatták a kérődzést.

Parányi hullámok, halkán loccsanó áttetsző fényfodrok emésztették a homokot, a követ, a gyomokat és a kagylókat. Madár rikoltott bele a csendbe. A férfiak lassan elindultak a teherautóval, kötőféken vezették utána a lovat, végig a dűlőúton, majd egy leágazó ösvényen. A kerítés mögött maradt ló felnyerített, és értelmetlen köröket futott. Elfáradt a karom és a szemem, és másfelé néztem: a ragyogó fénybe vesző, észak felé masírozó hegyvonulatot figyeltem. Amikor megint arra néztem, a lovat már feltették a teherautóra.

A teherautó kerekei egy pillanatra kipörögtek, amikor elindult. Az egyedül maradt ló megzavarodva rohángált fel-alá a kerítés és a kapu között, először a teherautó után, aztán ellenkező irányban. Az egyik férfi ott maradt vele a réten, és csitítgatta az állatot, miközben a teherautó eltűnt a domb mögött.

Később, hazafelé tartva, elmentem a rét mellett; a ló nyugodtan harapdálta a fűvet.

Most itt ülök a Bunker fölötti dűnén; friss és szeles vasárnap reggel van, és arra emlékezem éppen, hogy tegnap éjjel a lóról álmodtam.

Miután apám elmondta, amit el kellett mondania, én pedig a hitetlenkedés és a düh stádiumai után eljutottam a döbbszent elfogadásig, miután Ericet szólongatva körülnéztünk a kert környékén, tőlünk telhetően eltakarítottuk a mocskot, és eloltottuk a még égő tüzeket, miután eltorlaszoltuk a pinceajtót és visszamentünk a házba, miután apám elmondta nekem, miért tette, amit tett,

lefeküdtünk. Kulcsra zártam a hálószobámat, és mérget vennék rá, hogy ő is ezt tette. Aludtam, még álmodtam is; álmomban újraéltem azt az estét a lovakkal, aztán korán felébredtem és kimentem. Ericet kerestem. Amikor épp indultam, láttam, hogy Diggs közeledik az ösvényen. Apámra még várt egy kiadós beszélgetés. Gondoltam, csinálják csak nélkülem.

Az ég kitisztult. Nem kellett hozzá vihar, se mennydörgés, se villámlás; csak a nyugati szél söpörte ki a felhőket a tenger fölé, s velük együtt a leggyilkosabb hőséget. Olyan volt, akár egy csoda, bár minden bizonnyal csak egy Norvégia fölött megjelenő anticiklon okozta. Tiszta, napfényes és hűvös idő volt tehát.

Amikor rátaláltam, Eric a Bunker fölötti dűnén aludt. Összegömbölyödött, mint egy csecsemő, feje a hullámzó fűben pihent. Odamentem, és egy darabig mellette üldögéltem, aztán a nevéen szólítottam, és megböktem a vállát. Felébredt, rám nézett és elmosolyodott.

– Szia, Eric – mondtam. Felém nyújtotta a kezét; megszorítottam. Még mindig mosolyogva bólogatott. Aztán fészkelődni kezdett, göndör fürtű fejét az ölembe tette, becsukta a szemét és elaludt.

Nem Francis Leslie Cauldhame vagyok. A nevem Frances Lesley Cauldhame. Az egésznek ez a lényege. Nekem kellett a tamponok és a hormonok.

Mint kiderült, az, hogy apám Ericet kislánynak öltöztette, csak afféle jelmezes főpróba volt a fő mutatvány előtt, vagyis előttem. Amikor Old Saul kicsit összemarcangolt,

apám úgy érezte, pompás lehetőség csillant meg előtte, hogy belekezdjen az ő kis kísérletébe, és hogy az én növekedésemmel párhuzamosan csökkentse – vagy akár teljesen ki is küszöbölje – környezetéből a női hatásokat. Így aztán adagolni kezdte nekem a férfi-hormonokat, s ezzel azóta sem hagyott fel. Ezért főzött mindig ő, és ezért van az, hogy amit én mindig egy hímvesző csonkjának hittem, valójában nem más, mint megnagyobbodott klitorisz. Ezért kellett borotválkoznom, ezért nem jött meg a menzeszem, és ezért volt minden más is.

Az elmúlt néhány évben azonban már tartott otthon tampont, arra az esetre, ha a belém pumpált hormonok mégis alulmaradnának a sajátjaimmal szemben. A brómot azért kaptam, hogy az androgén hormontól ne legyek kanos. A kis nemi szervet abból a viaszból gyúrta, amelyet később megtaláltam a lépcső alatt, és amelyből a gyertyáimat öntöttem. Ezzel az üveggel akart szembesíteni, ha esetleg kétségbe vonnám, hogy Vén Saul valóban kiherélt. Még több bizonyíték; még több hazugság. Még a fingás-dolog is csalás volt: évek óta jóban volt Duncannel, a csapossal, és sörrel vizsgozta a kocsmából érkező tájékoztató telefonhívásokat, valahányszor ott ittam. Még most sem lehetek biztos abban, hogy mindent elmondott, bár úgy tűnt, múlt éjjel nagyon rájött a gyónhatnék, még a szeme is könnybe lábadt.

Ha csak rágondolok, érzem, hogy a düh szinte görcsbe csomósodik a gyomromban, de leküzdöm. Miután apám kitálalt, és meggyőződött, hogy igazat mond, ott helyben meg akartam ölni. Egy részem még mindig szeretné azt hinni,

hogy ez csak a legújabb hazugsága, de valójában tudom, hogy igaz. Nő vagyok. Igaz, forradásos a combom, a külső szeméremajkakat kissé megcsócsálták, és soha nem leszek vonzó, de apa szerint normális nő vagyok, aki képes a közösülésre és a gyerekszülésre (már akkor is végigfut a hátamon a hideg, ha csak rágondolok bármelyikre).

Miközben Eric feje az ölemben pihen, kinézek a csillámló tengerre, és arra a szegény lóra gondolok. Nem tudom, mihez kezdjek. Itt nem maradhatok, máshová menni pedig félek. De azt hiszem, mégis el kell mennem. Szar ügy. Az öngyilkosság is szóba jöhetne, ha némely rokonaim nem produkáltak volna olyan utolérhetetlenül nehéz, egyedülálló mutatóanyagokat.

Lenézek Ericre: csendesen és koszosan alszik. Arca nyugodt. Nem kínozza fájdalom.

Egy ideig a partra verődő hullámokat néztem. A tengeren, ezen a mindkét oldalán kihasasodó vízlencsén, amely kocsonyaként rezegve körbemossa a Földet, fodrozódó sivatagot látok, pedig láttam már olyan simának is, mint egy sós tó. Máshol még a földrajz is más: a tenger hullámzik, imbolyogva duzzadni kezd, a hús szelek szelíden hullámzó dombháttákká fodrozzák, az erősödő passzátszelek alacsony hegyeket gyúrnak belőle, míg végül a szilaj szélviharban fehér tarajosan és hófürgetegcsíkosan magasodik fel, körkörös hegyvonulatokká tornyosulva.

Itt, ahol most én vagyok, ahol ezen a meleg nyári estén ülünk, fekszünk, alszunk és nézzük a világot, fél éven belül

havazni fog. A jég és a fagy, a zúzmara és a dér, a bömbölő szélvihar, amely Szibériában születik, átsüvíti Skandinávián és keresztülzúg az Északi-tengeren, a világ szürke vizei és a levegő összes sötétlő egei jeges és elszánt markukba szorítják majd ezt a helyet; egy ideig az övék lesz.

Ahogy itt ülök, és az én egyetlen életemre meg a három halálra gondolok, nevetethnékem támad, vagy sírhatnékem, vagy mindkettő. Bizonyos tekintetben negyedik haláleset is történt, most, hogy az apám igazsága megölte azt, ami voltam.

De én még mindig én vagyok; ugyanaz az ember vagyok, ugyanazokkal az emlékekkel, ugyanazokkal a cselekedetekkel, ugyanazokkal a (mégoly csekély) eredményekkel, és ugyanazok a (rettenetes) bűnök száradnak a lelkemen.

Miért? Hogy tehettem mindezt?

Talán azért történt, mert azt hittem, hogy mindazt, ami valóban számít a világban, fajként való fennmaradásunk okát – és eszközét – már azelőtt elraborták tőlem, hogy tudtam volna, mennyit ér. Talán mindannyiszor bosszúból gyilkoltam, irigységemben vámot szedve – a birtokomban lévő egyetlen hatalom révén – azoktól, akik a hatósugaramba kerültek; kortársaimtól, akik máskülönben mind azzá váltak volna, ami tőlem örökre megtagadtatott: felnőtté.

Mivel hiányzott belőlem egy bizonyos akarat, kitaláltam magamnak egy másikat; azért, hogy a saját sebeimet nyalogassam, őket pusztítottam el, így torolva meg és

egyenlítőve ki a férfiasság elvesztését, amit akkor még meg sem értettem pontosan, és mégis, bár magam sem tudom, hogyan – talán a többiek magatartásából –, de érzékeltem valami igazságtalan, visszavonhatatlan veszteséget. Miután az életnek és a szaporodásnak nem volt velem semmi célja, minden erőmet a kegyetlen és zord ellenoldal szolgálatába állítottam, így lelve rá annak a termékenységnek a negatívjára és a tagadására, amelyet csak a többiek vallhattak magukénak. Azt hiszem, akkor úgy határoztam, hogy ha már nem lehetek férfi, akkor majd én, akit megfosztottak férfiasságától, férfibb leszek mindenkinél itt körülöttem; így lettem én az öldöklő, annak a hős katonának a miniatűr mása, akinek majdnem minden általam látott film és általam olvasott könyv hajbókolva hódol. Találok és csinálok majd magamnak fegyvereket, áldozataim pedig a számomra elérhetetlen aktus legfrissebb gyümölcsei lesznek, akik annyiban egyenrangúak velem, hogy – bár birtokában vannak a szaporodás képességének – most még ugyanúgy képtelenek a szükséges aktusok végrehajtására, mint én. Nesze neked, péniszirigység!

Most meg kiderül, hogy az egész hiábavaló volt. Nem volt miért bosszút állni, legfeljebb egy hazugságért, egy trükkért, amelyet le kellett volna leplezni, egy álarcért, amely mögé még belülről is illett volna belátnom, de végül is nem akartam mögé látni. Büszke voltam; kiherélhető, de nem kicserélhető; egyedüli példány; e föld vad és nemes szelleme; megcsonkított harcos, trónjáról letaszított herceg...

Most meg kiderül, hogy mindvégig én voltam a bolond. Hittem az én nagy szerencsétlenségemben, abban, hogy a szó szoros értelmében lemetszettek a társadalom szárazföldjéről; most úgy látom, bizonyos szempontból túl komolyan vettem az életet, mások életét ugyanezen okból túlságosan is semmibe véve. A gyilkosságok sora nem volt más, mint az én fogantatásom, az én nemiségem. A Gyár kísérlet volt, hogy életet hozzak létre, hogy valamivel helyettesítsem az életben való részvételt, amire máskülönben nem vágytam.

Hát úgy tűnik, a halál valahogy mindig könnyebben sikerül. Ebben a nagyobb gépezetben a dolgok nem működnek olyan egyszerűen (vagy vegyszerűen), mint amilyenek az én tapasztalatomban tűntek. Személyre szabott Gyárunkban botorkálva mindannyian azt hihetjük, hogy betévedtünk egy folyosóra, és hogy a sorsunk egyszer s mindenkorra megpecsételődött (legyen ez álom vagy rémálom, hétköznapi vagy bizarr, jó vagy rossz érzés), de egyetlen szó, egyetlen pillantás, egyetlen apró tévedés, bármi elég lehet, hogy eltérítse, hogy teljesen megváltoztassa azt, és márványcsarnokunk egykettőre szennycsatornává, patkánylabirintusunk aranyló ösvénnyé változik. A végállomás mindannyiunk számára ugyanaz, de az odavezető utazás – amely részben előre megszabott, részben mi választjuk – mindenkinek más és más, és menet közben is változik, ahogy élünk és növekedünk. Abban a hiszemben voltam, hogy évekkal ezelőtt kattant a zár, és bezárult mögöttem egy ajtó, amikor valójában csak a számlapon mászkáltam fel és alá. *Most* csukódik az ajtó,

és elkezdődik az utazás.

Megint lenézek Ericre, és mosolyogva bólogatok a könnyű szélben, miközben a hullámok megtörnek a parton, a szél finom permetet hoz és a fűvet fésüli, madarak kiáltoznak. Azt hiszem, el kell mondanom a bátyámnak, mi történt velem.

Szegény Eric hazajött, hogy találkozzon az öccsével (Pú! Piff-paff! Átszakadt gátak! Felrobbant bombák! Sercegő darazsak: *tszzzzz!*), és mit talál helyette? Van egy húga.

Jegyzetek

1. A két érték pár milliméter különbséggel megegyezik. (a ford.)

2. John Peel (1939-2004) a BBC rádió egyik legelső és talán leghíresebb lemezlovasa volt, aki először játszott le az angol rádióban például alternatív rockzenét.

3. *A bádogdob* Günter Grass világhírű regénye (Wolker Schlöndorff készített belőle filmet), amelynek elbeszélő hőse, Oskar Matzerath, számos tekintetben Frank egyik előképének tekinthető. A Myra Breckinridge Gore Vidal 1968-as naplóregénye (1970-ben film készült belőle Raquel Welch főszereplésével), amelynek elbeszélő főszereplője nővé operáltatta magát.

4. Könnyfakasztó szerelmes románcok könyvsorozata.

5. Eric itt Hamlet híres monológjának két sorát fordítja ki. Az eredeti: „Meghalni – elszunnyadni – és alunni! // Talán álmodni: ez a bökkenő” (Arany János fordítása; Hamlet, III. 65-68).

6. Egy gill 0,118 liter.

7. A hatvanas-hetvenes évek pszichedelikus magazinjai. Az IT (Information Theory) kevésbé ismert, de az eredetileg 1963-ban Ausztráliában alapított, de 1967-től megszűnéséig, 1973-ig Londonban működő Oz Nagy-Britanniában a hippy, drogos stb. szubkultúra talán leghíresebb, a maga korában botrányos magazinja volt.

Stats:

Iain Banks: The Wasp Factory

Copyright © Iain Banks, 1984

Hungarian translation © Bényei Tamás, 2006

A magyar fordítás az alábbi kiadás alapján készült:

Iain Banks: The Wasp Factory

Abacus, London 1990

Fordította: Bényei Tamás

ISBN: 963 711 850 0

Agave Könyvek

Felelős kiadó: Varga Bálint, Meznerics Gergely

A borítót és a kötetet tervezte: Sigmond Viki

Felelős szerkesztő: Csurgó Csaba

Korrektor: Boncz Éva

Tördelőszerkesztő: Téglás Zoltán

Készült: az Aduprint Kft. nyomdában, Budapesten, 2006-
ban

10987614321

Műfaj: Szépirodalom.

Tartalom

- [1: Az Áldozati Oszlopok](#)
- [2: A Kígyópark](#)
- [3: A Bunkerban](#)
- [4: A Bombakör](#)
- [5: Egy csokor virág](#)
- [6: A Koponyák Földje](#)
- [7: Invázió az úrből](#)
- [8: A Darázsgyár](#)
- [9: Ami Erickel Történt](#)
- [10: Kutyafttatás](#)
- [11: A Tékozló](#)
- [12: Ami Velem Történt](#)
- [Jegyzetek](#)
- [Stats:](#)